

МОЛИТВАТА - ПЪТ КЪМ СЪЖИВЛЕНИЕ

Пол Йонги Чо

Увод

Докато пиша тази книга, моята църква расте с 12 хиляди новоповярвали всеки месец. Тези хора един вид се запазват от будизма и формалните християнски среди. Никой не може да оспори, че този безпределен растеж на църквата е по причина на възраждащата се и растяща вяра в цяла Корея. Членовете на нашата църква в момента наброяват 400 000. До края на 1984 година, при сегашния растеж, ние ще имаме повече от 500 000 активни членове.

Как е възможно това? И изобщо, възможно ли е в други страни това? Убеден съм, че такова възраждане е необходимо навсякъде по света, където хората се посвещават на молитва. Това е така, защото вярвам във възхода и възраждането. И затова съм написал тази книга. Историческа истина е, че молитвата е била ключ за възхода на християнството по света във всички времена.

Преди да се роди църквата на Петдесетница, Лука е писал: „**И учениците бяха постоянно в храма, молеци се и благославящи Бога.**” (Лука 24:53). Лука по-нататък допълва какво правели учениците. „**Те бяха единодушно в молитва**” (Деяния 1:14). Следователно, църквата се е родила по време на молитвата. Преди църквата да развие мисионерска дейност, членовете ѝ постеха и се молеха, и тогава Святият Дух каза: „**Отделете Ми Варнава и Савел за служба, на която съм ги призвал.**” Обаче, ако забелязвате, Святият Дух проговори тогава, когато те постеха и се молеха.

Мартин Лутер не бил удовлетворен от религиозния свят, в който се е родил. Дълбоката необходимост от благочестие го накарала да прекара доста време в молитва по времето, когато бил професор по теология в Уинтенбергския университет. През зимата на 1512 година, той се затваря в една стая на кулата в Черния манастир (Уинтенберг) и се молел върху това, което откривал в Святото Писание. Реформацията ни даде Библейската истина за прощение на греховете, а именно, че човек не изработва своето спасение, а то е дар от Бога, чрез вяра. Съживлението започнало да се разпространява по всички сфери на обществото и това оказва влияние върху изявата на човешкото превъзходство, което не е желателно. Разумът станал средство, чрез което истина и реалност се оценявали, а вярата изглеждала маловажна. Обществото започнало да се нуждае от ново движение на Святия Дух. Джон Уесли, син на англикански пастор от Енуорг, Англия, бил неудовлетворен от състоянието на църквата в Англия. Той бива дълбоко трогнат от състоянието на бедните маси в градовете, които живеели в плачевни условия. Вечерта на 24 май, 1738 г., в „Писмо до римляните”, Джон Уесли преживял истински беседата. Той се родил отново. Това довело до повече молитва и постене за Джон, Чарлс - неговия брат и Джордж Уайтфилд. Тъй като църквата в Англия затворила своите врати, те започнали да проповядват на открито, на големи тълпи, не само във Великобритания, но също и в Америка. Хиляди се събирали да чуят живото Слово на Бога. Като резултат, се ражда Методизма в целия свят. Сега сме в края на 20 век. Много харизматици и членове на традиционни църкви чувстват унилоостта, която е влязла в църквите. Необходимост за църквата е едно ново изливане на Святия Дух. Какво може да предизвика съживление в църквата? Как може светът да

бъде избавен от тази бездуховност и разрушение? **Отговорът е: Нов апел за молитва и пост!**

Никога в човешката история не е имало такова изливане на сатанинско влияние, каквото го има днес. Дъното на ада бълва своята мърсотия в убийства, изнасилвания, порнография, беззаконие и т. н. Както проповядването на Уесли запази

Великобритания и Франция от революция през 18 век, така едно ново съживление може да доведе до същите политически промени, необходими, за да ни запазят от разрушение и гибел. Следователно, тази книга е много важна за вас и за ония, на които ще въздействате. Тъй като вие сте започнали да четете книгата, предполагам, че имате жив интерес към молитвата. Убеден съм, че причината, която ви доведе до тази книга е тази: Вие вече чувствахте нужда да се молите. Мое желание е да споделя с вас молитвата в моя личен живот като проповедник. Искам да знаете защо трябва да се молите. За да знаете това, нужно е, да разберете многото видове молитва, които съществуват. Каква е връзката между молитвата и постът? Защо постенето увеличава ефективността на молитвата? Важно ли е да се молите на непознат език?

Тези и много други въпроси са разгледани в тази книга. Искрено вярвам, че след като прочетете тази книга, вие никога няма да бъдете същите. Вашите молитви ще имат по-голяма сила. Ще има забележителна промяна във вашия живот! Вашата служба пред Бог ще бъде по-ефективна. Аз работя с едно просто предварително условие. **Това условие е: Бог няма любими деца!**

Каквото е важно за мен, ще важи и за теб. Това, което е донесло сила в живота на хора като Лутер, Уесли, Фини и Муди, може също и на теб да донесе сила. Няма значение дали си посветен пастор или домакиня, няма значение твоето ниво на образование или твоето положение в живота. Това няма никакво значение, когато става въпрос за молитва. Ако Бог е ръководил мъжете и жените в миналото по такъв мощен начин, Той може да го направи и сега - за теб. Една от най-големите лъжи на сатана е, че нямаме време да се молим. Обаче всеки от нас има достатъчно време да спи, да яде или да диша. **Когато разберем, че молитвата е жизнено важна, както яденето, спането и дишането, ние ще останем учудени, колко много време имаме за молитва.**

Докато четеш тази книга, моля, отдели време за молитва между всяка глава. Това, което се съдържа в следващите страници, е повече информация. Опитал съм се да дам повече от прости формули. Това, което съм се опитал да споделя е 27 годишен опит в успешно служение, тъй като съм виждал молитвата да носи определени и точни резултати.

Предговор

Християнството идва в Корея по свръхестествен начин. Не като империалистическа сила, а чрез двама мисионери. Това е началото на едно добро развитие. Подписването на договор между Корея и САЩ през 1882 година беше „отворена врата” за мисионерска работа, която църквата в Америка силно желаеше да започне. Северното презвитерианско братство изпрати доктор Х. Н. Алън от Китай в Корея. През 1885 година свещеникът Хорас Дж. Индъруд и свещеникът Х. С. Арензепер (методист) станали първите двама мисионери, назначени в Корея от Съединените щати.

Тези мъже имали значителен дял за развитието на християнството в Корея. От самото начало църквата в Корея била национална, тоест водена и поддържана изцяло от корейски пастори.

Описвайки успеха на това рисковано начинание, д-р Индърүүд написал: „Още в самото начало корейците приеха без резерва Божието провидение за тях. Те стигнаха до там - да разпространяват Евангелието в други нации.” Неповторима особеност била пълното единодушие на всички работници на мисионерското поле в Корея. Един от най-важните значими аспекти на църквата в Корея е била тази, че всяка сутрин членовете се събирали заедно за молитва. През 1906 година съживлението избухнало. Вярващите се събирали заедно в презвитерианската църква за молитва. Църквата се намирала в Пхенян (сега столица на Северна Корея). Когато се молили, присъствието на Святия Дух било значително и съживлението обхванало цялата страна, тъй като и молитвата тържествувала. Когато започнах мисионерската си мисия през 1958 година, аз отидох в Дае Йо Донг (бедна област близо до Сеул). Разпънах една използвана армейска палатка, като прекарвах нощите в молитва. През студените зимни дни се покривах с всички одеала, които имах и прекарвах часове в молитва, легнал близо до амвона. Скоро и други членове на моето малко паство започнаха да се присъединяват към мен за молитва. За кратко време повече от 50 човека се събраха да прекарват по цяла нощ с мен за молитва. Така започнах проповедническата си дейност.

Това беше период на моето изграждане, но заедно с това, хората и те се научиха да се молят. Въпреки, че ще се занимавам с този въпрос по-подробно, искам да ви кажа, че молитвата беше първо за моето паство, после за цялата нация и накрая за мен самия.

Ние сме се научили не само да се молим, но сме се научили да живеем в молитва. Исус ни заповяда да се молим постоянно за тези, които не са заинтересувани от съживлението. Това е невъзможно, но искам да кажа, че истинските Христови последователи са заинтересувани от това.

Ако твоето сърце копнее за избавлението на душите и твоята нация да се обърне към Исус, тогава животът в молитва е крайно необходим. Не само в нашата църква, но и в повечето църкви в Корея молитвата започва всеки ден от 5:00 часа сутринта. Ние редовно се молим в продължение на два часа. След времето за молитва, всеки започва един нормален ден. Тъй като най-важното нещо в нашия живот е молитвата, ние сме принудени да я използваме като първа дейност за деня. В петък прекарваме цяла нощ в молитва. Много от нашите хора са изненадани, когато видят църквата ни да се пълни за нощна молитва. В събота ние прекарваме дълго време в молитва, за подготовка на неделните седем служби. Шокиран съм, когато посещавам църкви, които имат обществени събрания преди неделната служба. Много повече може да бъде извършено, ако членовете дойдат и започнат **да се молят преди службата**. Затова, святостта и мощното действие на Бога е в нашите служби. Грешниците са обвинявани от Святия Дух за греховете си още преди да започна проповедта. Християнските сърца са отворени да приемат Божието Слово, поради молитвата. По време на нашите неделни служби, вярващите се молят заедно. Звукът на хилядите корейски молителни ми напомня за гръмотевичен рев на могъщ водопад. „**И аз чувам глас от рая като глас на много реки и като глас на огромна гръмотевица.**” Посещаващите ни проповедници, които говорят в нашата църква, се изпълват със Святия Дух по време на службите. Един американски пастир ми каза: „Д-р Чо, Бог е на това място. Аз чувствам Неговото присъствие.” Тогава сълзи се стекоха по лицето му и той каза, че никога преди не е чувствал присъствието на Святия Дух по този начин.

Първоначално Молитвената планина била земя, определена за църковно гробище. Когато започнахме строежа на нашата нова църква на о-в Йоидо, ние изпаднахме в трудност. Тогава моите хора започнаха да се молят на това място с пост. днес това е планина или го наричаме „град на молитвата”, който събира 10 хиляди места. Този град също притежава няколко молитвени по-малки сгради. А от другата страна на хълма (тъй като това е върху един хълм) се намират нашите „молитвени

пещери”. Те са изкопани там на хълма и се използват за молитвено усамотение. Аз имам моя молитвена пещера, която често използвам. Много от въпросите, които са възниквали в нашата църква, са получавали отговор именно в тази пещера. Ние имаме 20 000 човека, които постят и се молят. Също така, 3 000 през седмицата и 10 000 през уикендите. Защо толкова много хора идват на Молитвената планина да постят и да се молят? Няма ли по-добри неща за вършене нашите християни? Отговорите на тези въпроси са прости и точни. Ако вие или членове на вашето семейство умираха от рак и знаете, че има лекарство, нямаше ли да направите всичко необходимо, за да осигурите лечението? Много хора страдат от физически или духовен рак. Материалният просперитет не е донесъл щастието и задоволството, както ние някога мислехме, че ще донесе.

Отговорът на физическите и духовни проблеми е едно успешно лечение. Ние открихме, че човешките нужди се задоволяват истински в място, където има хора, напълно отдадени на молитва и пост. ние също сме лоялна нация. Америка ни избави от Японската окупация и от инквизицията на комунистическия север. Хиляди християни се молят за проблеми, които пристигат от офиса ни в Ню Йорк. Хора, които гледат нашите християнски програми в САЩ и на други места, пишат до: **Post Office box 3434, Ню Йорк 101163**. Нашата канцелария изпраща тези молби до нас. Аз лично се моля за толкова хора, за колкото имам физическата възможност. Тези молби после напускат бюрото ми и отиват към специално място до моя амвон, и в неделя, повече от 300 000 хора се молят за тези нужди (църквата тогава е била 400 000 члена, а сега, 1993 година - вече е 1 200 000 члена). Молбите тогава се превеждат на корейски език и се изпращат на Молитвената планина. Опитни воители се назначават за всяка молба и те постят и се молят, докато получат свидетелството на Святия Дух, че на молитвата им е отговорено. Една дама от Хюстън, Тексас ми писа: „Вие не знаете колко ми помагате. Аз мога да се опра на вярата, която Бог ви е дал. Винаги пиша моите нужди за молитва със сълзи, заради товара, който Бог ви е дал за Америка. Моля ви, продължавайте да се молите за нас.” Друг човек, за да узнае точно времето, когато се молим за него, също ни писа: „Излекуването ми стана, когато моят молещ се партньор в Корея докосна Трона на Бога в името на моята нужда.” Доказателствата са твърде много, за да ги споменавам в тази лава, но резултатите от посредническата молитва на Молитвената планина ще бъдат познати във вечността.

Не е лесно да споделя с вас моя личен духовен живот. Нормално, аз пазя тези факти между моя Бог и мен самия. Но за да ви насърча, ще ви разкажа за моя личен живот в молитва. Обикновено се събуждам между 4:30 и 5:00 часа сутринта. Разбира се, когато ръководя нашите ранни сутрешни молитви обикновено ставам по-рано. Обаче, много от сродните пастори очакват с нетърпение да ръководят сутрешните молитви, затова мога да остана вкъщи да спя до 4:30 часа. Започвам моята лична молитва, като славя и благодаря на Бога за благословенията Му към мен. Хваля Го за всичко, което е направил за семейството ми. Има толкова неща, за които да Го хваля, че това отнема доста време. След това започвам да се моля за нашия президент и правителствените служители. Моля се за нашата нация, за да ни предпази ангела Господен от сатанинските сили, които желаят да разрушат нашата държава. Спомням си моите съслужители. Моля се за мисионерските програми, в които сме включени, особено за тези в Япония и САЩ. Изправлям се пред Бога в молитва за моята съпруга и трите ми деца. Преди да узная това, много от моето време за молитва е отминало.

В молитвата, аз се стремя главно, да бъда воден от Святия Дух за нуждите на хората. Това е така, защото много от моето молитвено време е прекарано в молитва на езици. Святия Дух знае мислите на Бога и може да съзре желанието Му за всяка ситуация. Ако аз уповавам на Святия Дух, тогава ще знам, че се моля точно според

желанието на Бога. След молитва, мога да посрещна предизвикателството на деня. Начело на църквата от 400 000 члена, аз не мога да свърша всичко това, за което съм призван, без да прекарам това сутрешно време за молитва. Ако стана и просто започна деня без молитва, бих имал само моите природни средства, от които да завися. Но когато имам часове в молитва, аз мога да се доверя на безграничните средства, с които Бог разполага.

През деня, обикновено се срещам с много проблеми. Преди да кажа каквото и да е, аз се моля. Това е разликата между действието и противодействието. Докато изучавам живота на Христос, откривам, че Той винаги е действал и никога не е противодействал. Да противодействаме, означава, да позволим на хората, ситуациите, обстановката, да бъдат ръководени от дявола. Това е бездействие. Да действам, означава, да контролирам обстановката около мен. Дори, когато Христос е бил съден пред Пилат - римския управител, Той е контролирал обстоятелствата. Начинът да се възпротивим на бездействието, е, да открием промисъла на Бог за всяка ситуация, за нас лично. Тъй аз като прекарвам времето си в молитва, зная, че имам промисъла на Бог за моя живот. Следователно, когато вземам решение, аз зная, че това е желанието на Христос и мога да остана твърд във вярата си, че действам според волята на Бог. След обяд аз оставам сам с моя любим Бог и Спасител Исус Христос, общувайки с Него. Тези дни Той ме е освободил от административни ангажименти. Изглежда иска да прекара повече време с мен. Аз знам, че ако удовлетвори Неговото желание, Той ще ми позволи да имам достатъчно време за задълженията, които падат върху мен като пастир на най-голямата църква в света. Понякога чувам Неговия зов по необичайно време, но трябва да отговоря. Преди да пристъпя към амвона, за да проповядвам, аз трябва да прекарам други два часа в молитва. Ако отида да проповядвам в Япония, което правя всеки месец, трябва да прекарам най-малко от три до пет часа в молитва. Тъй като проповядвам на японски език, добре чувствам духовната опозиция, която е задържала съживлението в Япония. Много хора не разбират това, но в Япония никога не е имало съживление. Има само няколко стотин хиляди християни в цялата страна. За да взема власт над духовните сили и да подготвя моето сърце за служба на Бога, трябва да прекарам цялото това време в молитва. С този вид молитвен живот, не мога да прекарвам часове на приятелство с други християни - нещо, на което бих се радвал, но трябва да изпълнявам съвестно службата си пред Бога. За да направя това ефикасно, трябва да прекарвам времето си в молитва.

Когато служа в Америка, там не откривам същата духовна опозиция, която откривам в Япония, така че, мога да си позволя да прекарам само два часа в молитва. Чувал съм пастори и евангелизатори да ме питат как могат да постигнат същия растеж на тяхната църква, като в Корея. Обаче след събранията, те отиват на вечеря с приятели и сутринта са изморени да се молят. Всичко това го видях по целия свят. Затова реших да напиша тази книга, която вярвам, че ще направи мъжете и жените по-сериозни в Господа и в молитвения им живот. В Йоидо Фул, евангелска църква в Сеул, ние учим нашите новопокръстени да се молят. Ако аз не се молах, те също нямаше да се молят, тъй като нашите новоповярвали се изграждат чрез нашите 20 000 основни ядра. Те се обучават във вяра и молитва, и тяхната изключителна важност.

Преди години не можех да повярвам това, което днес се случва в Корея. Когато изучавах съживленията в християнската история, разбрах, че не трябва да се молим само хората да повярват и да има съживление, а всичко това да не спира. След съживлението, когато са минали няколко години, в западния свят хората са започвали да си мислят, че съживлението е Божи дар и забравяли, че **съживлението е дошло чрез молитвата**. Щом непрекъснатите и огнени молитви са забравени, импулсът на съживлението е паднал и всичко това е бивало изоставено в миналото. Какво искам да

кажа с движещата сила на възраждането? Карането на автомобил е идеален пример за това, как тези принципи действат. Импулсът е силата, която е събрана в колата, когато натискаш педала на газта. С прилагането на тази сила автомобилът ще остане в движение. Обаче, ако махнеш крака си от газта, импулсът или силата няма да действат повече, но колата все още продължава да се движи. Какво причинява движението на автомобила без силата? Движението е породено от инерцията. Движението на кола по инерция е различно от това при тласък. Инерцията на колата не поддържа движението, така че колата евентуално ще спре. Когато Светият Дух носи съживление, като отговор на молитвата, **животът на съживлението трябва да бъде поддържан**. Ако молитвата някога бъде забравена, съживлението ще се движи от тласък към инерция. Накрая специалното движение на Бога ще завърши като момент на миналото. **В нашата църква сме отдали себе си на съживлението и развитието на църквата до второто идване на Исус Христос!**

През 1982 година доведохме 110 000 човека при Исус Христос. От тези новопокръстили се можахме да приемем 60 000 човека. Следователно дадохме на други евангелски църкви 50 000 члена.

През 1983 година ние имахме общо 120 000 новоповярвали. Защо толкова много хора се спасяват в нашата църква? Ние разбрахме важността на живота - молитвата и поддържането ѝ! Ако спрем да се молим, съживлението ще спре. Ако продължим да се молим, вярвам, че цяла Корея ще бъде спасена. Аз вярвам, че същото съживление може да бъде преживяно във вашата църква. Няма място, където Светият Дух да е трудно да работи. Няма докрай изчерпана църква. Няма страна, докрай приближена до Евангелието. **Отговорът е: МОЛИТВА!**

ПЪРВА ЧАСТ

МОТИВИРАНЕ НА ХРИСТИЯНИТЕ ДА СЕ МОЛЯТ

Какво произвежда молитвата? Молитвата произвежда сила.

Бог ни е сътворил по такъв начин, че е необходимо да знаем целта и печалбата от нещо, което произвеждаме. Ако досега бяхте разбрали ползата от молитвата, не бихте стояли, без да се молите. Мотивацията действа на основание на желанието. Ако си християнин и си решил в сърцето си да се молиш, ти трябва да желаеш молитвата. За да се молиш, както изисква Светото Писание, ти трябва да имаш голямо желание за молитва. **Как можеш да развиеш голямо желание да се молиш? Ти трябва да разбереш вечните и непреходни облаги от молитвата.**

Когато погледнем в Библията, виждаме едни живи молитви. В живота на Мойсей виждаме наистина едни добри молитви. Той е могъл да говори с авторитет не само към своето паство, но и към враговете си. Когато кажеше, язвите в Египет бяха налице. Неговото слово раздели Червеното море. Как Мойсей е развил своята молитвена сила?

Исус Навин видял могъщата сила на Бога в неговия живот и служение. Познавал желанието и стратегията на Господ за определена битка. Как той успял да развие толкова голяма сила в Бога? Исус Навин бил научен да се моли. Докато Мойсей се молел на планината, той прекарвал времето си в полите на планината в молитва. Когато Мойсей си отишъл на небето, Бог имал един обучен водач, който бил запознат с молитвата. Давид бил човек, отдаден на молитва. Когато бил помазан за цар на Израел, Саул бил още на трона. Давид би могъл да бъде обезпокоен от факта, че само малко хора признали него като цар, но въпреки това молитвата го довела до мястото на вяра. Той чакал Бог да го постави на трона. Давид е имал една добра връзка с Бога, затова не е убил Саул, въпреки че е имал възможност за това. След смъртта на Саул, първата

стъпка, която е трябвало да направи, е, да върне ковчега на завета до неговото истинско място (храма). Когато погледнем мощта в царството на Давид, можем да разберем източника на неговата мощ - молитвения живот.

Илия е бил пророк на Бога през един от най-тежките периоди в историята на Израел. През тия дни Израел се обърнал към култа Ваал. Илия проповядвал мощно, оспорвайки пророците на Ваал. Когато си спомним написаното в Словото за него, ние си спомняме за неговата мощ като пророк. Илия беше също и човек на молитвата. Затова, когато бе отнесен от вихъра с огнена колесница, учениците го търсеха по върховете на планината.

Обаче, никой не е разкрил силата на Бога тук на земята, както направи това Синът Исус Христос. Преди да започне публичната си проповедническа дейност, Той прекарал известно време в молитва. За Исус се знае, че е прекарвал дни Сам в пустинята в молитва. Това е източник на Неговата сила. Той не би могъл да направи нищо без молитва. Омръзнало ли ви е да чувате шептящи молитви от устата си? Готови ли сте, всички вие от вашата църква, да постъпите в мощната армия на Исус, така че вашите съседни, вашият град, да узнаят силата, която живее в нея? Няма причина грешниците да не бъдат призвани от Святия Дух във вашата църква.

Научих, че Чарлз Фини преминал през малка община в Ню Йорк. Град Хитън в Ню Йорк бил съвсем нормален град, докато един ден преминал Чарлз Фини с влака, наречен „Святия Дух” и се нахвърлил върху грешниците в общината. Мъжете в бара паднали на колене пред обвинението на Святия Дух и помолили Исус да ги спаси. Ако Святия Дух е дал такава сила на Чарлз Фини, не трябва ли да ни даде и на нас същата духовна сила? Фини рядко споделя с нас ключът към тази сила, обаче репортерът решил да открие причината за нея. Накрая той разбрал, че източник на силата на Фини бил: часовете, прекарани в молитва! Аз съм убеден, че ние сме в самото начало на съживлението в Корея, пък и в целия свят. Въпреки, че хората в Корея знаят за това, което става в нашата църква, аз мисля, че цялата сила на Бога не е слязла. Но вярваме и очакваме всичко това с нетърпение. Силата на Бога не се извява само в изцеленията, изгонването на зли духове, покаяние от мъртви дела, но се извява и с отворения рай, който е над нашата страна. Какво искам да кажа с това? Когато страната има открит рай, има духовна свобода в проповядването на Евангелието, нивото на вярата в сърцата на хората е голямо, няма остро духовно противопоставяне. Това е така, защото има отворен рай (небе). Когато сатанинските сили са срещу Евангелието, няма много вяра в сърцата на хората. Тогава е трудно проповядването на Божието Слово. Намирам за полесно да проповядвам в Корея, отколкото навсякъде другаде. Когато проповядвам, грешниците незабавно се отзовават за спасение. Защо я има тази духовна атмосфера?
Отговорът е: МОЛИТВА!

Молитвата не само произвежда обща сила, но тя произвежда и индивидуална сила. Научил съм в моята проповедническа дейност, че **трябва да зависи изцяло от Святия Дух. Това не е естествена сила. Това е духовна сила, която произвежда чудеса!** И това е реално при нас. Иначе, как бих могъл да ръководя такава голяма църква и все още да имам време за пътуване по света, почти всеки месец за националните църковни конференции? Как мога да имам достатъчно време за телевизионно паство на три континента? **Отговорът е: СИЛАТА, КОЯТО ИДВА ОТ СВЯТИЯ ДУХ, тъй като съм посветил моя живот на молитвата.**

Хората идват постоянно в моя офис за молитва. Виждал съм куците да ходят, слепите да виждат и парализирани да скачат от инвалидните си колички от силата на Бога. Специален човек ли съм? Казах в предговора, че Бог няма специални хора. Ние всички можем да притежаваме сила в молитва, ако пожелаем да платим цената. За да придобием тази сила в молитва, ние трябва да променим нашия начин на мислене. В

Евангелието на Матей Исус прави революционно изказване, което касае начина на мислене, необходим за получаване на Божията сила: „**Истина, истина ви казвам: Между родените от жени не се е въздигнал по-голям от Йоан Кръстителя, обаче по-малкият в небесното царство е по-голям от него**” (Матей 11:11). Как би могло дете на Бога, което е в царството небесно, да стане по-велико от Йоан Кръстител? В следващия стих Исус е разкрил начина на мислене, необходим да произведе духовна сила. „**А от дните на Йоан Кръстител до сега, небесното царство насила се грабва и които се насилват го грабват**” (Матей 11:12). Ще е необходимо ревностно отдаване на молитва; да внесем силата на Бога в нашия живот. За това се изисква много време. По тази причина, ние трябва да отделим най-важните въпроси за нашето време. Много неща ще се натрупат около нас, които ще искат да ни отнемат времето, необходимо за развиване на сила в молитвата. С Божията милост и нашата решителност, и постоянство, това е напълно възможно. Молитвата носи резултати (изобличава за грях).

През изминалите 25 години научих, че **Бог не може да използва човек, ако не е напълно отдаден на Него**. Когато Исус срещнал Петър в рибарската лодка, Петър имал една единствена реакция - той бил осъден в сърцето си. чувствал се твърде недостоеен да бъде в една лодка с Исус. Когато се отрича от Исус три пъти, той бил покрусен от милостта и опрощението на Христос, който му дал да проповядва първото Слово в историята на църквата. Като резултат от Петровата проповед, 3000 дошли при Исус в деня на Петдесетница. Петър също бил използван, да отвори врата за езичници и тяхното спасение.

Днес съм срещал много хора, които са се отказали от служение, поради минал грях в техния живот. Те обвиняват пастора или някой друг християнин, но в сърцето си знаят, че те са виновни и отговорни, че не служат на Бога. **Когато един християнин прави грешка, винаги се опитвам да му помогна, да започне живота си отново.** Аз обяснявам, че тази грешка може да бъде причина, да се научи да бъде смирен и покорен на Бог. Липсата на смирение кара човек, който е използван от Бог, да стане горд и арогантен. Когато човек е смирен, неговото сърце се съпротивлява на гордостта. Следователно, той може да бъде използван 60 или 100 %. Как това става в молитвата?

Когато ти влезеш в контакт с Бога по време на молитва, първото нещо, което чувстваш в сърцето си, е чувството за грях. Никой не може да бъде горд в присъствието на Святия Бог. Веднъж, когато усетиш липсата на Неговото Свято присъствие, ще започнеш да изповядваш греховете си и смиряваш себе си пред Бога. Това не означава, че мястото ти не е пред Трона на милостта. Всъщност, свободният достъп е платен с кръвта на Исус. Когато се намериш там, ти си покрусен. Покрусен и гордост са несъвместими. Учудващо е, че когато започнеш общуването със Святия Дух, започваш да внимаваш на всяка реакция и държание. Точно, както Петър не можа да понесе Христос в своята лодка, заради разпознаването на греха му, така също и ти разбираш своята нужда от общение със Святия Дух. Следващата естествена реакция на твоя дух е желанието му за прошка на греховете. Това вече си го разбрал от собствен опит. Може да си правил някои грехове, без да осъзнаваш, обаче щом започнеш да се молиш, Святия Дух ще ти посочи това нещо и ти ще се покаеш и ще бъдеш свободен. Може да кажете, че това е трудно, но трябва да помните, че сега имате ново изгарящо желание за молитва в Святия Дух. Вие имате вече ново желание за борба с плътта и гордостта. Вие се научавате как да стоите спокойно в присъствието на Святия Дух. По-късно в тази книга ще научите много повече за това. Трябва да повторя важността на живота ни със Святия Дух, защото Той е джентълмен. **Когато живееш в присъствието на Святия Дух в спокойствие, ще свикнеш с невидимото присъствие на Бога. Постоянното Негово присъствие ще донесе две много важни промени. Първата е покрусеност, тоест смирение, а втората е отдаване!** Преди да погледнем в Свящото Писание и да видим

Библейските примери за смирение и отдаване, трябва да споделя с вас моя собствен опит, който се отнася до тези две становища. **Бог никога не използва идеални хора, поради причината, че те не могат да изпълнят Неговия идеален план.**

Това е очевидно в Неговия избор на Яков и цар Давид. Очевидно е също, че е избрал мен. Моята собствена склонност е да живея моя собствен живот. Обаче, често пътищата Господни не са мои пътища. Така че, трябва някой да се отдаде. Следователно моята роля е да се отдавам напълно на Святия Дух, който ми е даден, за да ме напътства във всяка истина. Святият Дух е Утешителят. Той е още и Учителят, който те поставя в неудобна ситуация, ако не следваш пътищата на Бога.

Как Святият Дух осигурява нашето покорство пред Небесния ни Баща? Като ни държи смирени. За да бъде смирен някой, той трябва да бъде изграден във вътрешния си човек. Когато Бог избира Давид, Той е видял у него сърце, разположено към добро. Той може да е бил отличен овчар на бащините си овце, но все пак, Бог още го е обучавал. Той е трябвало да бъде следващия цар на Израел. Но Давид бил повече от цар на Израел - той бил и пророк. Неговите пророчества били най-ясният знак за бъдещите дела на Месията. Давид бил повече от цар и пророк, той бил и свещеник. Той е могъл да проникне в Святия Дух изцяло. Като пророк, свещеник и цар, Давид би бил един добър християнин, но ако погледнем от друга страна неговия живот, ние установяваме, че той е извършил грозни грехове - виновен е за прелюбодеяние, дори за убийство.

Въпреки, че Давид платил за своите грехове и все още плаща, заради това, как хората гледат на тях, той е бил смирен за покаяние и покорен в Божиия път. Това не означава, че някой от нас трябва да извърши грях, за да бъде смирен. Ние трябва да вкуσαμε милостта на Бог, обаче Святият Дух, с Когото живеем, ще ни държи сметка за греховете ни. Ако имаме намерение да живеем в Божието присъствие, ние трябва да ходим далеч от греха, да се смирим в покорност на Святия Дух и да бъдем скромни пред човеците. Трябва да сме честни пред Бога и Неговото паство. В нашия ориенталски обичай водачът никога не трябва да бъде объркан пред своето паство. Хората не искат това. Това е, както го наричаме, да загубиш лицето си. Обаче, Святият Дух е разбил нашите обичаи и ми е помогнал да бъда открит и искрен с моето паство. Спомням си, че си казах: „По-добре да умра, отколкото да споделя с хората нещо, която бях направил и което не бях изповядал пред Бог.” Обаче тази искреност заздрави доверието на хората към мен, което продължава вече повече от 25 години. В Яков 4:6 ние ясно виждаме този принцип. И Петър също изпита този принцип (1 Петрово 5:5-6). Ако живеем надменно, тогава ще се отдалечим от Бога. Ако сме смирени и се покаем пред Него, Той ни дава повече милост. Ние не можем да направим нищо успешно, като наша собствена заслуга, но с Неговата Божествена милост, можем да направим много неща.

Как ще придобием повече милост? Ние ще я получим, като бъдем смирени пред Бога.

Обучението на смирение не е популярно днес. Хората искат да узнаят само как да успеят. Аз уча, че успехът не идва с научаването наизуст на определени принципи и формули. Ние можем да научим тайната на смирението, която ни дава повече любов. Това е тази милост, която ни дава крайният успех. Йов е човек, който е научил този урок (Йов 16:12). Давид, изповядвайки своето състояние, помолил Бога за спасение (Псалм 31:12). Целта на Бога е да смири, а не да съкруши. Ако попаднем в състояние на смирение пред Бог, ние няма да бъдем разбити на части. В Матей Исус направи ясна разлика между това, да бъдеш смирен и да бъдеш съкрушен (Матей 21:42-44).

За да разбереш смирението пред Бог, трябва да разбереш природата на сравнението. Христос е описан като най-важната част на сградата, в която другите вярващи са камъните. Крайъгълният камък, на който се крепи цялата сграда, е Исус. Желанието на Бога е, да има духовен храм, в който наистина да присъства Неговата слава. Като отхвърля Месията, Израел се е лишил от правото да бъде тази духовна сграда. Следователно, Бог твори ново здание в църквата. Всеки от нас е духовен камък на Неговия Свят Храм. Когато биваме отнети от света за спасение, ние ставаме камъни, които трябва да бъдат обработени, така че да функционираме според желанието на Бога. Когато създателят строи сградата, Той оформя всеки камък поотделно. Ако този камък не се поддава на обработка, тогава е неподходящ и просто се строшава на прах. Исус тогава би казал: „Падни от скалата и бъди натрошен!“ Разбиването не е, да ни унищожи, а да ни направи годни за употреба. Ако ние се противопоставяме на Божията цел, резултатът е съкрушителен и ще бъдем безполезни за Божията вечна цел. Следователно, много е важно за нас, да живеем в смирение пред Бога.

Аз трябва да повторя, че това не означава, да живеем в неуспех или да имаме лошо мнение за себе си. Помни, че Бог ни е избрал, ние сме важни. Обаче само, ако се вместим в Святия Дух с молитва, резултатът ще бъде смирението, което ще допусне Исус Христос - Главният Строител, да извърши това Божествено дело в нашия живот. Каква радост е за нас, да разберем, че Бог моделира нашия живот, да бъде използван за Неговата вечна цел. Каква хармония е, да узнаем, че всички неща отиват към вечна съвършеност. Всичко става за наше вечно добро. Хвалете Живия Бог!

След смирението идва отдаването. След безусловното отдаване, идва пълното отдаване на желанието на Бога. Аз трябва да подчертая, че това не ни прави пасивни. Да се откажем означава, че ние се отказваме от нашето естествено право, да правим каквото искаме.

Трябва да осъзнаем също, че смирението и отдаването не са край за самите тях. Те са просто средства за постигане на определена цел в ръцете на Бога, за да бъдат използвани за съживлението и растежа на църквата. В миналото проблемът е бил в това, че хората са се подготвяли за смирение и отдаване, като крайна фаза на усъвършенстване във вярата, а не като средство за по-нататъшно развитие. Това е довело много хора до манастирите, където изживявали жалко живота си, като не променяли обстоятелствата. Набожността не трябва да ни отделя от света, а трябва да ни дава сили, така че да можем да променим света. Най-лесното е да се отделим от света, от предизвикателството, което той носи на църквата днес. Обаче целта на Бога за смирение е, ние да се отдадем, да бъдем въоръжени, да се противопоставим на тези предизвикателства. Нашата църква е много близо до конгресната зала. Там съм канен да говоря по много въпроси, които касаят цялата нация. Аз също не съм избавен от социалните и икономическите обстоятелства, които Бог поставя пред мен. Обаче се стремя да бъда смирен. Поради това, аз знам промисъла на Бог за всяка една такава ситуация.

По този начин моята, предимно нехристиянска страна, може да узнае промисъла на Бог.

Молитва и преодоляване атаките на сатана

Ние живеем в една епоха, в която сатана, поддържан от падналите ангели и демони, е готов да граби и унищожава. **Без да зависим от силата на молитвата, ние не можем да победим силата на сатана.** Дяволът никога не са го притеснявали църковните ритуали и конституции, но той изпитва смъртен страх от една жива и истинска молитва. Когато започнеш своя истински молитвен живот, бъди готов да се изправиш и преодолееш силата на сатана.

Един човек от моята църква беше алкохолик. Въпреки, че имаше успешен бизнес, той се държеше отвратително със своето семейство и съпруга. Една вечер купил много пиене, довел приятели и започнали парти. Въпреки, че жена му обичала семейството си и до момента търпяла всичко това, тя извикала съпруга си настрана и му казала: „Скъпи, обичам те, но не понасям, когато пиеш. Сега носиш това пиене къщи и аз няма да търпя това. Събирам си багажа и заминавам. Утре, когато се събудиш, аз няма да бъда тук. Сбогом!“ Изведнъж шокът, че ще изгуби семейството си, го накарал да заплаче. Той знаел, че тя е вярваща християнка. Коленичил до нея и започнал да плаче. „Господи, моля Те, освободи ме от този дух на алкохола!“ Той се опитвал толкова често да се избави от алкохола, но без успех. Сега, когато неговата жена го заплашила, че ще го напусне, той принесъл една истинска молитва към Бога. Когато заплакал, чул вътрешен глас в сърцето си: „Ти ще бъдеш освободен до сутринта.“ „Аз зная, че до сутринта ще бъда наистина свободен“ - извикал той пред жена си. Тя му повярвала, но останала наистина учудена, когато сутринта видяла своя съпруг да изхвърля всичкия алкохол и цигари на боклука.

„Би ли могло това да е действителност?“ - се запитала тя. След това се качила в колата си и отишла на работа, където казала на всички, че мъжът ѝ е освободен от алкохола и цигарите. Другите хора във фабриката не посмели да се изсмеят открито, но насаме си казали, че това е само една поредна история. Но в последствие те видели променен неговия начин на живот. Сега цялото им семейство е вярващо, а той е настоятел в нашата църква. Сатана е искал да разбие семейството, но чрез упорство и молитва съпругата удържала пълна победа. Сатана е лъжец и на лъжата баща. Той обича да граби и разрушава, но нашата църква е стъпила на врата му чрез молитва и пост. За да разберем, как молитвата може да срази силата на сатана, която действа върху нашите приятели и любими, ние трябва да разберем, какво Евангелието казва по този въпрос. Сатана е имал достъп до Бога като водач на Небесното хваление (Исаия 14:12-15, Езекиил 28:13-19). Отминалата известност на сатана става ясна от миналия пасаж. Но защо иска той да граби и унищожава. Бог сътвори човека по свой образ. Той му е дал преимущество. Сатана ревнува човека за мястото му пред Бог и се опитва още от самото му съществуване, да го унищожи. След като Адам и Ева умрели заради своя грях, Бог им обещал, че чрез човешкия род ще му строши главата. Следователно сатана е знаел, че чрез човечеството той претърпи крайното си поражение. През цялата история на човечеството сатана дебне и се стреми този план на Бог да не бъде изпълнен. Опитал се е да опощи човешката раса. Първо се опитал да опетни жената, за да не се роди Исус от девица, но в това си начинание, е претърпял загуба. Бог е имал един човек, който е бил искрен; едно семейство, което спечелило любовта Му, така че Ной бил средството, чрез което човешката раса била запазена от унищожение.

Сатана се опитал да се противопоставя, като се е стремил да унищожи еврейския народ. След това се е опитал да унищожи Самия Исус. Накрая той провесил Сина на Бога на кръста, обаче кръстът не беше краят, а чрез смъртта на нашия велик Исус, сатана беше тотално разгромен. Заради смъртта и възкресението на Исус, на нас също ни е дадена власт над сатана и неговите дела. Значи чрез Исус Христос ние сме повече от победители.

Как властта над сатана се упражнява в молитва

Както казах по-напред, сатана се противопоставя на мотивите на Божието паство повече от всичко друго. Това разбираме от книгата на Даниил. Той бил все още млад, когато бил пленен от вавилонците през 605 г. пр. н. е. Бог допуснал това пленничество да бъде средство, с което на Даниил да бъде дадена ключова позиция в най-голямата империя в онези дни. Тъй, както Йосиф намерил покровителство в Египет, докато

преживявал временни успехи, то Даниил бил използван от Бог заради способността му да тълкува сънища. Тази дарба била използвана по-късно да нарисува такъв точен образ на бъдещето, че много учени се съмняват в автентичността на книгата. През 1-та година от царуването на Дарий, бъдещият господар на Средния Изток, тъй като Даниил разбрал пророчеството за Израел, той започнал своята известна непрекъсната молитва за своето паство.

1. Той започнал с изповядването на своите грехове, въпреки че неговата непоколебима вяра била позната на всички евреи, които са били в плен.

2. След това, започнал да моли прошка за целия народ (Даниил 9:16-17). Когато продължил да се моли, молитвите станали по-горещи. Тъй като Даниил продължил в молитва, Бог изпратил ангел Гавраил да го посети. Тогава Гавраил разкрил начина, по който сатана се противопоставя на молитвите на Божието паство (Даниил 10:12-13). По-късно в тази глава Гавраил показва битката, в която влезе, когато замина от Данаил. В Кителовото тълкуване на Библията на Стария Завет, в един от най-сериозните коментари е направено изложението, че принцът на Персия бил духовната сила, която направлявала успехите на следващото световно управление. Гавраил бил изпратен от Бога, но сатанинските принцове или падналите ангели, повели война срещу Гавраил, за да не бъде отговорено на молитвата на Данаил.

Архангел Михаил бил изпратен да помогне на Гавраил в битката. Данаил се молил 24 дни. Това било времето, необходимо за Божиите духовни сили, да победят падналите ангели. В Захария 3 глава, ние виждаме Божия ангел да говори на сатана. Павел разбрал духовната битка, която сме призвани да водим, като казал: **„Нашата борба не е срещу плът и кръв, но срещу началствата, срещу властите, срещу всесветските управители на тая тъмнота, срещу духовните сили на нечестията в небесните места”** (Ефесяни 6:12). За да поставим всичко това в ясна перспектива, ние трябва да разберем духовната реалност или това, което наричаме „четвърто измерение”.

Сатана бил изхвърлен от рая, където държал висока позиция. Ние сме създадени като по-висши от ангелите, затова сме способни да разберем духовните неща. Сатана е разбрал, че неговото място в рая е заето от човека. Бог му дава наименованието „господар на мрака”: **„в когото сте ходили някога, според вървежа на тоя свят, по княза на въздушната власт, на духа, който сега действа в синовете на непокорството”** (Ефесяни 2:2). Тъй като е могъл да упражни реално власт над земната атмосфера, той е могъл да въздейства върху народите.

Бог е дал на човека също и власт, но той я е изгубил в падението, чрез греха на Адам. Обаче Бог не е оставал без свидетел в света. Неговото паство е могло да упражни власт в молитва и застъпничество. Когато Христос е бил на земята, Той е позволил на хората да Го осъдят и бият, обаче чрез Неговия безгрешен живот, изкупвайки смъртта на кръста и великото възкресение, Исус взел ключовете на смъртта и гроба и получил цялата власт. **„Тогава Исус се приближи при тях и каза: Даде ми се всяка власт на небето и на земята”** (Матей 28:18). На основание на този стих, на нас ни се заповядва да отидем по целия свят и да прогласим царството Божие. Тъй като ние се учим да се молим в Святия Дух, като получим Рема, че ни е дадена властта, можем да стегнем в клеци силата на сатана у хората, нациите и дори народите. Тъй като сатана е лъжец и баща на лъжците, се опитва да ни убеди, че той управлява. Но, като се учим да постим и да се молим, ние можем да упражним нашата вяра и правилна власт. Сатана и неговите сили ще отстъпят пред плана на Бога. Колко важно е за нас, да разберем нуждата от молитвата. Няма друг начин, по който можем да разберем плана на Бога за нашия живот, ако първо не се научим да се молим.

И така, както казах преди, ние трябва първо да желяем да се молим. Нашият проблем е, че ние сме мислили за молитвата, чели сме за нея и дори сме били обучавани върху този предмет, но не сме се молили. Сега е времето да разберем, че молитвата е източник на сила. Сега е времето да позволим на Святия Дух да донесе смирение и отдаване. Сега е времето да се научим как да използваме нашата духовна власт, да се научим как да използваме делото на сатана.

Сега е време за молитва и пост!

ВТОРА ЧАСТ **МОЛИТВАТА И СВЯТИЯТ ДУХ**

Сега е времето на Святия Дух. Исус казал на учениците Си, че е задължително за Него да замине, за да дойде Святия Дух. В деня на Петдесятница, Святия Дух дошъл неочаквано и изпълнил 120 вярващи, които чакали в Ерусалим. Това било изпълняване на пророчеството на Йоан Кръстител. При кръщаването на Исус, Святия Дух дойде под формата на гълъб. Целта на гълъба като символ е, да изобрази личността на Святия Дух. Гълъбът е кротък, както и Святия Дух. Вие трябва наистина да знаете природата на Святия Дух, като започнете да общувате с Него. В Стария Завет ние не виждаме Святия Дух като личност. В Новия Завет, Той така говори за Христос, че някой може да пропусне Личността на Третия член на Троицата.

Как да разпознаваме Святия Дух?

Святия Дух може да те благослови, когато четеш Святото Писание. Святия Дух ще те води, когато свидетелстваш. Святия Дух може да те помага, когато ти проповядваш или поучаваш върху Словото. Но, ако искаш да имаш близко общение с Него, ти е необходимо да се молиш. Аз разбрах тази истина, още в първите дни на моята духовна служба. Опитвах се много упорито да водя хората от църквата, но резултатите бяха нищожни. Когато се молах, Бог проговори в сърцето ми: *„Колко пълпъдъци са щели да уловят израилтяните, ако бяха отишли в пустинята на лов?“* Бог продължи да ме пита. Тогава разбрах, че Господ е изпратил вятър, който донесъл пълпъдъците. Той искаше да ми покаже разликата между преследване на души без стратегията на Святия Дух и работата в съюз с Него. Тогава Бог ми каза нещо, което напълно промени живота ми: *„Ти трябва да общуваш и работиш със Святия Дух!“*

Знаех, че съм роден отново. Знаех, че имам Святия Дух в мен. Обаче си представях Святия Дух като преживяване, а не като Личност. Преди да заспя вечерта, Святия Дух искаше да разговаря с мен. Това другарство с Него ме доведе до съвършено нова промяна в духовната ми дейност. Разгръщането на клетъчната система произлезе от другарството ми със Святия Дух в молитва. Всъщност, всеки принцип или метод, които проповядвам в Корея, и в целия свят, не са произлезли от теологична книга, но донякъде от истинско и интимно общение със Святия Дух в молитва.

В моя личен живот другарството ми със Святия Дух е променило отношението ми към света. Не бих могъл да живея без тази връзка. Сутринта мога да почувствам Неговата свежест, която освежава моето сърце и имам сила да преминавам през предизвикателствата на деня, като знаей, че във всяка ситуация, заедно със Святия Дух, ще бъдем абсолютни победители. Открих също, че не съм достатъчно умен, да реша хилядите проблеми, които възникват редовно. Мога само да кажа на Святия Дух: *„Благословени Душе, позволи ми да Ти кажа за проблемите, които имам. Знаей, че ти знаеш промисъла на Бога и вече имаш отговора.“* Със сигурност тогава чакам отговор от Святия Дух. Като открих, че през тези години Той възобновява моите умствени,

духовни и физически сили, аз разбрах, че ежедневното общуване със Святия Дух е необходимост. Повече от един час прекарване в молитва сутрин, е прекарване в приятелство със Святия Дух. Всеки път, когато Бог ми дава нещо, аз знам, че то идва чрез Святия Дух, Който живее в мен. Точно, както Святия Дух е накарал Мария да зачне, така Той може да зачне нещо у нас, което в последствие ще бъде родено.

Думата убива, но Духът дава живот. Затова толкова много хора се редят пред нашата църква в неделя за всяка една от нашите седем служби. Затова нашата служба по телевизията е една от най-гледаните програми. Хората не се интересуват дали ще получат знание, но те желаят истината, която е помазана от Святия Дух. Павел е обучавал своите ученици не с думи, а със Святия Дух. Той е говорел на църквата в Коринт и Солун (I Коринтяни 2:4, I Солунци 2:12-13). Святия Дух ни помазва, не само да проповядваме Божието Слово със сила и власт, но Той ни пази и от атаките на сатана. Макар и пастир на най-голямата църква в света, не съм избавен от атаките на хората и дявола. Атаките, които идват от света, не ме тревожат, но ме тревожат атаките на паството, които имат силата да нараняват. Обаче ежедневното общение със Святия Дух ни предпазва не от атаките, но от ефекта на атаките. Стефан проповядвал, изпълнен със Святия Дух и със сила. Павел завършва писмото си до църквата в Коринт така: **„Милостта на Господ Исус Христос и любовта на Бог и общението на Святия Дух да бъде с всички вас. Амин.“** (II Коринтяни 13:14). Ако молитви ви са празни и безрезултатни, това е, защото не се подчинявате на Божиите принципи и не общувате със Святия Дух. Святия Дух ще ви донесе същата радост и мир, които толкова желаете в сърцето си.

Помнете, че царството Божие не е ядене и пиене, а мир, радост и правда в Святия Дух. Молитвата усилва присъствието Му. В първото си писмо до коринтяните, апостол Павел пише: **„При това, братя, желая да разбирате и за духовните дарби“** (I Коринтяни 12:1). Този стих може да бъде написан и днес. Голяма част от паството е неосведомено за дарбите и проявите на Святия Дух. От тези, които знаят за тези дарове и прояви, мнозина не знаят кой и кого управляват.

Първо, Святия Дух влиза в човека, когато той се роди отново. След това ние сме задължени да общуваме с Него. Аз наричам това цялостно получаване на Святия Дух. **Ние научаваме как да упражняваме нашите духовни дарби чрез молитва.**

Дарби на говорене

Дарбите се разделят на дарби на говорене и дарби на служене. Те се дават така, както Бог разпределя на всеки, който иска (I Коринтяни 12:18). Веднъж узнали своята си дарба, ние трябва да я упражняваме и развиваме (I Тимотей 4:14-15). Следващият етап, засегнат от Павел за разбиране на Библейските истини, е, чрез размишляване и молитва. В I Коринтяни 12 глава Павел изброява подробно дарбите на говорене: апостоли, пророци, учители. След това се нареждат, но не по-малко важни са: чудеса, дарби на изцеления, пастири. Първото ниво на дарбите на говорене по-подробно се засягат в писмото до Ефесяните (Ефесяни 4:11). В това първо ниво на дарбите на говорене, се казва каква е тяхната функция в следващия стих. Каква е целта на християнското и пасторското ръководство? Тя е да обучи и ръкоположи хора, да проповядват така, че Тялото на Христос да бъде изградено и заздравено. Как проповедникът разширява и развива своята дейност? Чрез размишление, в молитва. Следователно, дали вие сте пастир или църковен служител, вашата дарба може да нарасне и да се развие единствено чрез молитва и размишление.

Проявленията на Святия Дух

Духовните дарове са дадени от Святия Дух в съгласие с избора на Твореца. Обаче всеки християнин може да разкрие своята дарба. Целта на проявлението е, че всеки в събранието трябва да бъде назидаван. Павел казва: **„На всеки се дава проявлението на Духа за обща полза, защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание, чрез същия Дух; а на друг вяра чрез същия Дух, а на друг изцелителни дарби чрез единия Дух, а на друг да върши велики дела, а на друг да пророкува; на друг да разпознава духовете, на друг да говори разни езици; а пък на друг да тълкува езици. А всичко това се върши от един и същи Дух, който разделя на всеки по особено, както Му е угодно”** (II Коринтяни 12:7-11).

Четиринадесета глава на I Коринтяни е посветена на истинската полза при проявлението на Святия Дух, особено що се отнася до публично събрание. **Главната цел на това проявление е, да се изгради групата хора, а не да се покаже способността на говорителя.** В тринадесета глава се говори за любовта като нещо повече от духовните дарби. Но истинската любов би трябвало да бъде мотивация за практикуването на тези дарби. Забележете, че Павел не казва: „показвам ви по-превъзходно нещо”. А може би той набляга на тринадесета глава като на нещо по-особено. Тъй като Бог е Бог на реда, всички неща, които са вършат в църквата също трябва да са в порядък. Ние учим християните в Корея, да се молят за църквата, да бъде построена на солидна Библейска основа. Ние не отхвърляме духовните дарби. Начинът, по който те биха били разпределени, развити и практикувани е, чрез усърдна молитва. Молитвата ще породи правилно разпределение на духовните дарби. Ще въздържи също и християните от съревнование. Молитвата ще развие мотивацията, която ще поддържа всички духовни дарби. **Молитвата е отговорът!**

Молитвата развива духовна чувствителност

Святото Писание е повече от черно мастило на бяла хартия. Думите в Библията са повече от прости думи. Думите в Библията са Словото на Бога. **„Бог е Дух и ония, които Му се покланят, с Дух и истина трябва да Му се покланят”** (Йоан 4:24). Исус каза: **„Духът е, Който дава живот, плътта нищо не ползва; думите, които Съм ви говорил Дух са и Живот са”** (Йоан 6:63).

Следователно Святия Дух може да ни доведе до такава духовна чувствителност, че ние да можем да разбираме Божието Слово в едно ново измерение. Павел казва също: **„Но получихме Божиата тайнствена премъдрост, която е била скрита, която е била предопределена от Бог преди вековете, да ни доведе слава. Никой от първенците на тоя век не я е познал, защото, ако бяха я познали, не биха разпнали Господа на славата. А, според както е писано: ...каквото ухо не е чуло и око не е видяло и на човешко сърце не е дохождало, всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любяат. А на нас Бог откри това чрез Духа; понеже Духът издирва всичко, даже и Божиите дълбочини”** (I Коринтяни 2:7-10). Павел също набляга на разбирането на Божиите думи, чрез помазанието на Святия Дух, което идва чрез молитва, както той казва: **„Но, естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно”** (I Коринтяни 2:14). Причината, поради която Божието Слово е неразбираемо за света, дори с цялата си естествена мъдрост е, че Божието Слово принадлежи на по-висока величина, отколкото обикновената, естествена мъдрост. То съдържа духовна величина, невъзможна да се схване без Святия Дух. Един от любимите ми химни е: **„Разчупи хляба на живота”**, където в четвърти стих се казва: **„О, всели Твоя Дух в мен сега, за да докосне моите очи и да прогледна. Покажи ми истината, скрита в Твоето Слово, защото в Твоята книга аз виждам Теб,**

Господи.” Когато вземам най-скъпоценната ми материална вещ, която имам - моята Библия, аз се обръщам към Святия Дух: „О, Свети Душе, отвори ми духовните очи, за да видя истината в Твоето Слово за мен лично.” Каква радост е да учиш Божието Слово след молитва!

Вярата идва от слушането, а слушането - от Божието Слово. Бог увеличава нашата вяра, когато увеличаваме чуването или по-точно казано духовната си чувствителност. Духовна чувствителност се развива също и чрез искрено изучаване на Словото. Зависимостта от Бог и осъзнаването на това води до по-голяма духовна чувствителност. Аз завися напълно, 100% от Бог и Той ми дава духовен разум. Това носи духовна дързост. И всичко това е възможно само чрез жива, истинска молитва. Всички тези неща, чрез помазанието на Святия Дух, носят познаването на Словото.

Една вечер, по време на нашите семейни молитви, един от моите синове каза нещо, което определя важността на моята пълна зависимост от Святия Дух. Моят по-голям син каза на майка си: „Майко, аз няма да прекарвам толкова много време в молитва, както татко. Аз съм млад и самоуверен и нямам нужда да се моля като него. Защо трябва да моля Бог да ми помага във всичко? Мога да върша много неща сам.” Като чух тези думи, моето сърце беше пронизано от състрадание към моя син. Така че, аз бях много честен с него. „Хей, момче” - казах аз - „гледай, да ме слушаш добре! Всеки в Корея познава баща ти. Вярно ли е това?” „Да, вярно е, татко” - съгласи се той.

„Сега ме гледай! Веднъж аз умирах от туберкулоза. Нямах лекар, който да можеше да ме излекува. Образованието на баща ти свърши след първата година на обучение в университета. Той нямаше висок социален стандарт. Като обикновен човек, нямаше с какво да се похвали. Вие нямате естествена причина да се хвалите с вашия баща. Той няма пари, власт или образование. Обаче, тъй като съм зависим от Бог, вижте какво Той е направил за мен. Но, знаете ли тайната на моя успех? Отдадох сърцето си на Бога! Аз Му принадлежа. С помощта на Бог аз се образовах. Прочетох всяка книга, която ми попаднеше. Аз учих усърдно, като се молах през цялото време. Сега с Божиата милост, аз съм какъвто съм. Сине мой, ако зависиш само от твоите сили, образование и естествена интелигентност, ти ще потънеш в блатото на тоя свят! Научи се да зависиш от Бог, както завися аз!”

След като говорих по този начин, аз бях уверен, че не само ме чу, но и си взе бележка от това, което казах. Отношението му спрямо упованието в Бога се промени. Докато се моля, моята чувствителност се изостря и чувствам все по-близо Божието присъствие. В такива моменти чувам Бог толкова близко, че даже мога да Го докосна. Колко освежен се чувствам, след като прекарам такива мигове с моя Господ. Християнският живот става много скучен, ако не притежавате този вид общение в молитва, време е да започнете сега. Точно сега, остави книгата и започни да се молиш, Святия Дух да направи присъствието на Исус реално за теб. Помоли Бог да ти даде ново разбиране за Божието Слово. Помоли Го да те въведе в нов живот на приятелство със Святия Дух.

Твоят личен отговор - да се молиш

Молитвата променя личния ти живот. Нищо, което ти правиш в живота си, не може да те обогати така, както молитвата. Чрез молитва вие имате благоразположението на Бог. Чрез молитва ще спечелите духовно, умствено, физически. Като човешки същества, сме сътворени прекрасно. Бог ни е сътворил по Своя Божествен образ. Нашите възможности са много по-големи, отколкото бихме предполагали. Нашият интелект е използван незначително. Телата ни са способни на много повече неща и на по-голямо дълголетие. Нашите души са способни да опитат в

по-голям мащаб духовните Божии дарове. Молитвата твори атмосфера, в която можем да успяваме в тяло, дух и социално.

Молитвеният баланс

От началото на летоброенето светът е бил благословен от писмеността. В западния свят, особено в английския език, съм се наслаждавал на много литературни изречения. По мое мнение, никой не е могъл да даде такава красота на езика, както Шекспир. Обаче съществува литература, която е по-важна от цялата събрана от човечеството литература. И тази литература е постоянно разширяваща се. Тя постоянно се пише от Бога. Ние се радваме на такива мисли, като псалмите на Давид и още много, които не са записани. В Новия Завет четем книга на живота. Павел, в писмо до филипяните и Йоан в Откровението, споменават колко е важно, да бъдеш записан в Книгата на живота. Това, което е най-важно, е, че Бог записва всичко и нищо не може да бъде забравено, или скрито - добро или зло. **Нищо, което сме направили по Неговата воля не е забравено.** Доста често ние забравяме какво правят хората за нас. Често казвам, че нещата, които хората правят за нас, са написани по водата и скоро тези надписи изчезват. Обаче тези неща, които хората правят против нас, са написани на каменни плочи. Изключително важно за нас е, да си спомним, че човек забравя греховете, които са измити с кръвта на Христос. Следователно, нашите молитви се помнят.

Упорството с думи пред Бога е много важно, тъй като не знаем точно кога ще ни отговори. Даниил се молеше упорито, но изпратеният архангел Гавраил, бе спрял от силите на тъмнината. Затова на Даниил бяха нужни 21 дни в молитва, докато получи посланието (отговора). В Лука 11 можем да срещнем пример за молитва, с която Исус имаше за цел, да научи Своите ученици, да се молят. Някои молитви изискват много повторения, за да получат отговор. Дали заради духовната опозиция или поради други причини, заръчано ни е да се молим. Никога не се отказвай, да се молиш за нуждата! Какво ли би се случило, ако Даниил се беше отказал на 5 или 10 минута? Помни, че Бог е верен. Той чува молитвата ти! Той ще ти отговори, ако продължаваш да се молиш и вярваш.

Една дама в нашата църква имаше дъщеря, която не живееше християнски живот. Изглеждаше, че колкото повече тя се молеше, нейната дъщеря затъваше. Тогава тя чу да говоря на тази тема. Майката започнала да се моли искрено за своята дъщеря и не се обезкуражила от влошаващите се обстоятелства. Един ден тя почувствала в сърцето си победата. Като била убедена, че Бог се е погрижил за случая. Сега и двете искрено служат на Христа.

Молитвата носи здраве

Въпреки целия прогрес на медицинската наука, хората все още страдат от болести. Докторите казват, че сърдечните болести и ракът са най-големите убийци. Те също са съгласни, че и физическите ни проблеми са породени от стрес. Хората се страхуват от атомно унищожение. Напрежението, поради развиващата се цивилизация е обхванало и най-отдалечените части на земята. Какво може да помогне на човек в този забързан 20 век? Отговорът на този въпрос не е нов, но е твърде неприятен за днешното общество. **Отговорът е: Молитва!**

Павел писал до църквата във Филипи: *„Не се безпокойте за нищо, но относно всяко нещо, с молитва и молба, изказвайте исканията си на Бога с благодарение; и Божият мир, който никой ум не може да схване, ще пази стража над сърцата ви и мислите ви в Христа.”* (4:6-7).

Ние имаме избор като християни. Можем да се сърдим или доверим на Бога. Нашите сърца могат да се изпълнят с грижи или можем да се молим. Каква е ползата от молитвата? **Молитвата се занимава с причината, а не само с ефекта.** Ако причината за нашите болести е страхът, тогава начинът да се справим със симптомите е, да управляваме причината. Това е изхвърлянето на страха, чрез любовта на Святия Дух. Павел казва на филипяните тайната, как да живееш без страх. Тайната е молитвата. Когато се молиш, ти поставяш проблема в Божиите ръце. След това благодариш за отговора и по този начин, ти не го приемаш назад. Когато се справим със страха, повечето от симптомите ще изчезнат. Резултатите от този начин на живот ще доведе до такова спокойствие, което надминава всяко естествено разбиране, защото сега вече разчитате на вечните ресурси, които идват от нашия Небесен Баща. Вие не трябва да се страхувате, а трябва да живеете в пълен мир.

Хората по света не разбират това, защото то изглежда глупаво за тях. Днес те чувстват, че трябва да правят всичко за себе си. Ние сме станали поколение - „аз ще направя всичко за себе си”. Последното нещо, което светът иска да направи, е, да повярва в нещо друго, но не и в Бога. Затова хората страдат от стомашни язви, сърдечни атаки и ракови заболявания повече от всякога. Можем да живеем в спокойствие, но трябва да предадем проблемите си на Бога в молитва. Следователно, можем да живеем здравословно.

Целта на този първи раздел е, да имаме мотивация, да започнем да се молим така, както не сме се молили преди. Вие винаги сте знаели, че трябва да се молите, но не сте отделяли време за това. Били сте винаги твърде много заети. Защо е трябвало да напиша тази книга, ако тя не ви интересува и вие не започнете да се молите? Видяхте как молитвата произвежда сила във вашия живот. Разбрахте, че се нуждаете от повече сила, за да се справите с нови и по-големи атаки от сатана, които той използва днес. Заедно, ние видяхме начина да преодолеем атаките на сатана.

Молитвата произвежда духовен ум. С молитва вашият цялостен живот ще бъде по-зависим от духовната реалност. Молитвата също е вратата за по-интимно приятелство със Святия Дух. Ние се научаваме да използваме нашите дарби в процес на молитва. На всеки един вярващ е дадена духовна дарба, която той трябва да се научи да използва и пътят за това е молитвата. Ние се изграждаме чрез молитва. Молитвата е ключът за поддържане на нашето здраве.

Какво благословение е, да не ти се налага да се лекуваш, защото си здрав! Ние всички сме предопределени да желаем онези неща, които са най-интересни. За да ви накарам да се молите, аз бих ви показал как бихте живели успешно в Духа, душата и тялото. Сега сме готови да започнем следващия раздел на тази книга - Трите вида молитва. В този следващ раздел вие ще видите трите различни вида молитва и как да се ориентирате успешно в тях. Ако не разберете как молитвата се разделя, вие може да не разберете целостта на Евангелието, което се занимава с молитвата.

Защо на някои молитви се отговаря толкова бързо, а други отнемат повече време? Защо трябва да искаме неща от Бога, въпреки че Той знае от какво се нуждаем? Отговорите на тези и ред други важни въпроси ще бъдат дадени в следващия раздел.

ТРЕТА ЧАСТ **ТРИТЕ ВИДА МОЛИТВА**

За да разберем трите вида молитва, ние трябва да разгледаме учението на Исус Христос. Няма такова място в Новия Завет, където по-ясно да са изложени трите вида молитва от Лука 11 глава: „**И когато Той се молеше на едно място, като престана,**

един от Неговите ученици Му рече: Господи, научи ни да се молим както и Йоан е научил своите ученици. А Той им каза: Когато се молите, думайте: Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име; да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята; давай ни всеки ден ежедневния ни хляб; и прости греховете ни, защото и сами ние прощаваме на всеки наш длъжник; и не въвеждай ни в изкушение, но избави ни от лукавия. И каза им: Ако някой от вас има приятел и отиде при него посред нощ, и му рече: Приятелю, дай ми на заем три хляба, понеже един мой приятел дойде у дома от път, и нямам какво да сложа пред него; и ако той отвътре в отговор рече: Не ме безпокой; вратата е вече заключена, и децата ми са с мене на леглото; не мога да стана да ти дам; казвам ви, че даже ако не стане да му даде, защото му е приятел, то поради неговата настойчивост ще стане и ще му даде колкото му трябва. И аз ви казвам: Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори. Защото всеки, който иска получава; който търси, намира; и на онзи, който хлопа, ще се отвори.” (Лука 11:1-10). Това, което се отнася до молитвата, е отразено също в Матей 6, но там Христос коментира мотивацията за молитвата, а не видовете молитва. В Евангелието на Матей Христос ни учи да бъдем внимателни, да не се показваме пред хората, така че да ни похвалят. Ние така трябва да практикуваме молитвата, че да получим възхищението на нашия Небесен Баща.

В Лука 11 глава имаме идеален урок по молитва. Исус е бил в район, където е имал любими приятели. Витания е бил малък град в една маслинена планина, близо до Ерусалим. Мария, Марта и Лазар, когото по-късно възкресява, живеят там. Преди Исус да влезе триумфално в Ерусалим, Той прекарва нощта във Витания. Исус се е възнесъл на Небето пак на това място. Не е необходимо да казвам, че всеки от нас има място, където може да се чувства на спокойствие. Аз вярвам, че Витания беше такова място за Исус. Може би Исус е отишъл зад къщата да проповядва нея вечер. Учениците наблюдавали внимателно живота на своя учител и се възхищавали от Неговата сила и проповядване. Те пожелали да имат същия молитвен живот, както Христос, затова Го помолрили: „*Господи, научи ни да се молим!*” Като пастор, аз съм научен още от началото на моята духовна работа, да се моля. И **единственият начин, по който бих накарал хората да се молят, това е моят личен пример.**

Ако аз нямах молитвен живот, никога не бих имал молеща се църква. Не се мамете. Това е вярно! И сигурно не бихме имали никога съживление. Учениците на Христос били готви да се научат да се молят, поради факта, че Исус е упражнявал молитва и тя е носела плодове в живота Му. Исус дава не само формула на молитвата, но Той изяснява и принципите.

Исус ни учи, че молитвата трябва да започне с хваление: „*Отче наш, да се свети Твоето име...*” Молитвата е готова и да очаква: „*Да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля...*” Молитвата също съдържа и молба: „*Давай ни всеки ден ежедневния ни хляб.*” Покаянието също трябва да бъде част от молитвата ни: „*Прости греховете ни.*” Доверието ни в Бога е също важна част (като Божествена закрила): „*Не ни позволявай да влезем в изкушение и избавяй ни от зло.*” (Това е извадено от оригиналния текст.)

Трите вида молитва са изброени в 9 стих. Те са описани като три обещания:

1. **Искайте и ще ви се даде.**
2. **Търсете и ще намерите.**
3. **Чукайте и ще ви се отвори.**

Нещата за молитвата изглежда, като че ли някъде съвпадат, но по-нататък ще разберем и разделим, като че ли едни и същи неща.

Молитвата е молба

Ние трябва да се научим да се молим. Не мислете, че знаете всичко. Това знание не ви ползва. Иначе нямаше да има нужда от учители и от Святия Дух. Въпреки, че е вярно това, че Бог знае всичко, смешно е да развиваме тезата, че не е необходимо да се молим. Някои са стигнали до това заключение, като са се хванали за Матей 6:8 **„И така, не бъдете като тях, защото Отец ви знае от що се нуждаете, преди вие да Му искате.”** Но, бъдете сигурни, че без да искате, няма да получите, макар и Бог да знае, че се нуждаете. Това е от дявола, който разпокъсва Словото и ви лъже. Вместо това, вие трябва да му цитирате 7 стих, пък и много други от Словото. Не само една молитва, но и повторението на същата е много важно. Исус се помоли три пъти в Гетсиманската градина. Той не е планирал за нас, да не се молим, а даже ще се уверим по-нататък в обратното.

Молитвата трябва да излиза от нашите сърца. Молейки Бога е основното в молитвата. Бог е нашият Баща и като Такъв, Той се радва, когато дава на Своите деца. Детето има своите права в семейството. Божият Син Исус Христос ни наставлява със строг глас: **„И в оня ден няма да Ме питате за нищо. Истина, истина ви казвам, ако поискате нещо от Отца, Той ще ви го даде в Мое име. Досега нищо не сте искали в Мое име, искайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна.”** (Йоан 16:23-24). В стих 27 се разяснява защо е така: **„Защото сам отец ви люби, понеже вие възлюбихте Мене и повярвахте, че Аз от Отца излязох.”** (Матей 16:27).

Бог ни обича, защото вярваме в Неговия Син. Следователно, ние сме сънаследници с Първородния Божий Син. Бог е добър! Той желае да даде всички хубави неща на нас, ако ние Го помолим за това. Христос е дошъл на този свят, за да ни спаси. След кръста Бог е направил така, че който вярва в Жертвата, може да има пълен достъп до Отец, чрез Святия Дух, разбира се.

Също така, за това спасително дело трябва да се говори по целия свят, където и да сте, за да се даде възможност на всички хора да се спасят или да отхвърлят Евангелието. Добрата новина, за която вече е платено е, да имаме реален достъп до Бога. Човечеството трябва да моли Бога за спасението си, да Му благодари и да Го слави. Човек трябва да се моли, да влезе Исус в сърцето му.

Въпреки, че обещанието е за всички, то може да бъде получено единствено в молба. Не само нашето новородение се получава чрез молба, но и Святия Дух се получава с молба. **„И така, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на децата си, колко повече Отец ще даде Святия Дух на ония, които искат от Него!”** (Лука 11:13). Следователно, спасението, Святия Дух, както и всички други дарби, се получават чрез молитва. Яков казва, че и мъдростта се получава чрез искрена молитва: **„Но, ако някой от вас е недостатъчен в мъдрост, нека иска от Бога, който дава щедро на всички, без да укорява, и ще му се даде.”** (Яков 1:5).

Дарбите на Святия Дух могат да бъдат налице само чрез молитва. За благоденствие, здраве, благословение, успех, също трябва да се молим. Ние трябва и сме длъжни да се молим за съживление: **„Искайте от Бога дъжд във време на пролетния дъжд, и Господ, който прави светкавици, ще им даде изобилен дъжд.”** (Захария 10:1). Ние сме благословени от Бога, заради молбите. Можем да получаваме всякакъв вид благословение, като дъжд, когато се молим, защото Бог ни е казал това в Захария. Става очевидно, че Бог желае да даде на Своите деца, обаче ние трябва да участваме активно в отговора на нашите нужди с молба. Как работи молбата?

Как можем да получим отговор на нашите молитви? Има четири условия, които трябва да спазим, за да сме сигурни, че на нашите молби като християни, ще бъде отговорено положително:

1. **Ние трябва да молим искрено!** Молете Бог за неща, за които знаете, че ще получите отговор. *„Всичко, каквото и да поискате в молитва, като вярвате, ще получите.”* (Матей 21:22).

2. **Ние трябва да имаме близки отношения с Исус (Словото).** *„Ако пребъдете в Мене и думите Ми пребъдат във вас, искайте каквото и да желаете, и ще ви бъде”* (Йоан 15:7). Когато постоим в молитвата, ние се развиваме духовно, така че Неговите желания стават и наши.

3. **Ние трябва да се молим в съгласие с желанието на Бог.** Означава ли това да се чудим, дали Бог иска да ни изцели или не иска. Не! Затова, знанието от Евангелията и Новия Завет са от изключителна важност. Библията ни казва какви са желанията на Бога. Така, когато молим за нещо, което Бог ни е обещал, тогава знаем със сигурност, че се молим според Божието желание.

„И увереността, която имаме спрямо Него е това, че ако искаме нещо по Неговата воля, Той ни слуша; и ако знаем, че ни слуша, за каквото и да се помолим, знаем, че получаваме това, което сме искали от Него” (I Йоан 5:14-15).

Как Бог отговаря на нашите молитви?

Бог отговаря на нашите молитви в рамките на Неговите обещания от Словото. Той не само ни дава точно това, от което се нуждаем, но ни го дава в изобилие. *„А моят Бог ще снабди всяка ваша нужда, според Своето богатство в слава, в Исус Христос”* (Филипийци 4:19). Възможностите на Бог са неизчерпаеми. По този начин, Той удовлетворява всичките ни нужди. Следователно, на Бог не Му липсват добри неща. Той има пълен склад. Ние ще се научим как да отворим склада, като се научим как да се молим. Аз научих тези принципи в първите дни на моята духовна служба. Четях Евангелието и открих, че Бог е добър. В най-голямата депресия след корейската война започнах моето служение, в най-бедния квартал на Сеул. Научих се как да пестя, защото няма какво да ям.

Когато четях, аз установих, че Бог не е само Бог на Америка и Европа, а на всеки, който Му се довери. Разказвал съм тази история много пъти и винаги съм се учудвал, че има хора, които не са я чували. Тя е чудесна илюстрация на начина, по който получаващ отговор на своята молитва.

В началото на моята служба бях все още сам, затова живеях в малка стая. През зимата увивах одеялата около себе си, защото няха отопление. Проповядвах нещо, което аз самият не бях получил от Бог. Питам се, ако Бог е толкова добър и има толкова неща, защо аз бях беден? Това е въпрос, който си задават и днес много хора в развиващите се страни. Аз реших, че се нуждая от три неща.

Тъй като няха възможност да посещавам моите членове, трябваше ми велосипед. Поисках си и маса, тъй като няха къде да поставя моята Библия и всички други книги. Като помолих за маса, се сетих, че ще ми трябва и стол. Тези три неща изглеждат дребни за нас днес. Но преди 25 години тези неща бяха много рядко срещани в нашата провинция. Обаче с вяра, аз помолих моя Отец за тях. Месец след месец аз повтарях тази молба пред Бога, чувствайки, че чрез непрекъснато повтаряне на едно и също нещо, накрая Той ще ме чуе и ще ми отговори. И така, след шест месеца аз се обезсърчих: „Господи, аз знам, че времето за Тебе е нищо, обаче наистина се нуждая от тези неща сега. Може би, за да ми отговориш, се изисква много повече време, но ако Ти чакаш твърде много, аз ще умра и няма да имам нужда от тях” - молах се отчаяно аз. Тогава чух глас в мен да проговаря: „Сине, Аз те чух още първия ден, в който ти се помоли, преди шест месеца.”

„Добре, защо не ми ги даде?“ - попитах аз. „Ти Ме помоли за велосипед, нали? Какъв искаш да имаш? Има също и различни маси, направени от различен дървен материал. Каква маса искаш?“

Тези думи тази нощ промениха живота ми. Аз реших да помоля Бога за три специални неща: за велосипед, произведен в САЩ (по това време имаше японски, но американските бяха по-добри); помолих за маса, направена от филипински махагон; накрая помолих за стол, но не какъв да е стол, а с колелца, така че да мога да се движа с него из моята стая като „голяма клечка“.

За две седмици получих американски велосипед, използван кратко от сина на американски мисионер. Получих моята маса, направена от махагоново дърво от Филипините и стол, да си подхожда с масата. Разбира се, той имаше и малки колелца. Забавното в тази история се случи, преди доставката от Бога да дойде. Една неделя аз проповядвах от посланието към Римляните 4:17 **„Направих те Отец на много народи пред Бога, в Когото повярва, който съживява мъртвите и повиква в действително съществуване онова, което не съществува.“** По време на службата, аз се чух да казвам с голяма увереност: „Даден ми беше велосипед, маса и стол!“ Тогава продължих да описвам всеки предмет. Трима младежи, които сега са в служение, ме помолиха след службата: „Пасторе, можем ли да видим тези големи дарове, които Бог ти е дал?“ Съвсем разбираемо, те бяха любопитни, защото всяко едно от тези неща се смятаха за необикновени в тази област. На път за къщи се притеснявах какво ще кажа на тези младежи, когато видят празната стая. Когато отворих вратата, ги видях да оглеждат малката, празна стая. „Пасторе - каза най-накрая един от тях, като изглеждаше много объркан, - къде са те?“ „Точно тук!“ - възкликнах аз, като посочих стомаха си.

„Къде?“ - попитаха те. „Да, точно тук! - казах аз, като отново посочих стомаха си. - Нека да обясня, като задам въпрос - спокойно продължих, учуден на свободния си отговор. - Къде сте били вие, преди да се родите?“ „В майчината си утроба“ - отвърна накрая единият. „Правилно! Съществували ли сте, преди да сте се родили?“ - попитах го, виждайки светлината, която започваше да озарява лицата им. „Да, естествено е да сме съществували в майчината си утроба.“ „Но никой не е могъл да ви види“ - усмихнах се аз, като накрая им казах в какво състояние се намирам. „Да, аз също съм бременен. Бременен съм с маса, стол и колело, което е произведено в Америка!“ - гордо възкликнах, като видях, че видът на изненада се превръща в смях. „И така, пасторе, вие сте бременен!“ - казаха те, смеейки се високо. Опитах се да ги предупредя, да не казват на никого за това, но за мъж, който е бременен, не може да се мълчи. Мълвата се разпространи из цялата област, че пасторът на местната църква е бременен. Жените ме гледаха и се усмихваха, когато минавах покрай тях. Малките деца си слагаха ръцете върху стомаха ми, за да усетят велосипеда. Обаче, когато Бог като по чудо ми осигури всяка една от нуждите, аз бях този, който се усмихваше.

Бог ме научи да бъда самостоятелен в молбите си. Това означава да се молите искрено. Знай какво ти е необходимо и го напиши. Кажу на Бог за какво се молиш. Тогава започни да изповядваш, че си го получил. Ти може да не искаш да правиш това публично, но започни да благодариш на Бог и изповядвай отговора. Помни, че Бог ще ни осигури това, за което се молим искрено. Забележително е за Него, да научи на това пастор от малка страна. Обикновено само западните проповедници говорят за Божията щедрост, която задоволява техните нужди. Но аз мога да докажа, че Бог може да направи същото за всеки мъж или жена, които молят Бога според Неговата Свята воля.

Толкова често нашите социални и икономически условия определят нивото на вярата. Много важно е, да се молим, Бог да увеличи нашите видения и сънища, които са езика на Святия Дух. Като имаме по-голяма проникателност, ние можем да видим нещата, които Бог е направил и прави за нас. Уинстън Чърчил веднъж казал, че велик

човек се ражда във велика страна, във велико време, при велики обстоятелства. Това обикновено е вярно. Обаче Исус - Синът на Бога, произлязъл от малка и слаба държава - Израел. По времето, когато Христос дошъл в Израел, държавата била под римско робство. Въпреки, че Той извършил велики неща, определено не е живял във велико време за Израел. Но, Той е точката, в която е фокусирана човешката история. **Без значение е, кой си ти, твоят живот може да промени твоята нация и света, ако знаеш тайната на молитвата!**

Соломон е казал: „**Подаръкът, който човек дава, отваря място за него.**” Бог желае да ти даде много повече, отколкото ти можеш да мечтаеш или да си въобразяваш. Помоли Го да ти даде подаръка, който най-много ще те зарадва! Аз произлязох от бедно семейство, бедна страна и при лоши обстоятелства, но никога не съм пресилвал нещата пред някого. Благословеният дар, който Бог ми е дал, ме е поставял пред президенти, крале, кралици и много световни лидери.

Ако Бог можа да направи това за мен, Той може да го направи и за теб! Дори, ако четеш тази книга в бедна латиноамериканска страна, твоят живот може да обърне нова страница в историята на тази страна и на целия свят. Без значение е, къде живееш. Бог може да е призовал точно теб в силните огънове на съживлението, което ще се разпространи над Европа, Азия, Африка, Америка, Севера. **Моли се и ще получиш!**
Отговорът е молитва.

Молитвата е преданост

Бог е казал: „**И Господ каза на Мойсей: Когато се завърнеш в Египет, внимавай, да вършиш пред фараона всичките чудеса, които дадох в ръката ти.**” Човек е създаден да желае общение с Бога. Съществува празнина, която не може да бъде запълнена с нищо друго, освен с истинско общение с Бог. Без значение е, какво е постигнал човек в живота си, той не може да бъде удовлетворен, ако не запълни тази същност на човешкото битие. Това е, което дава цел в живота, подхранва сърцевината на душата му. Бог създаде Адам и му даде дъха на живота. Той е бил физическо същество, преди да стане духовно. Духовното измерение му е дало способност за общуване и приятелство с Бог в средата на градината, при вечерната хладина. Човек е изгубил тази си способност, поради греха. Но Бог желае да общува с човека и пое инициативата с Аврам, бащата на нашата вяра. Той разкрива Своето физическо присъствие при Мойсей. Но само първосвещеникът е имал право да влезе в пресвятото място и да общува лично с Бога. Обаче сега е по-различно.

Трите вида молитва

Когато Давид бил издигнат за цар, първото нещо, което трябвало да направи, е, да донесе ковчега на Завета в светилището на Израел. Бог даде за задача построяването на Храма, но това е все още пътуване към нещо по-добро. Личността на Исус Христос заема важно място в историята на човечеството или по-точно, това е една от най-важните личности за човека, ако разбира се, се възползваме от това. Това е началото. В последствие ние вече приемаме Святия Дух, който ни въвежда в едно интимно общение (приятелство) със Създателя. Исус казва: „**Той ще Ме прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява. Всичко, що има Отец е Мое; затова казах, че от Моето ще взема и ще ви известява.**” (Йоан 16:14-15). Исус по-нататък допълва: „**И в оня ден няма да Ме питате за нищо. Истина, истина ви казвам, ако поискате нещо от Отца, Той ще ви го даде в Мое име.**” (Йоан 16:23). „**Ако човек Ме обича, той ще съхрани Моите думи; и Моят Баща ще го обича и ще влезе в него, и ще живее в него**”; „**Търсете и ще намерите!**” Бог е не само Източникът, от Който ние можем да

получим всичко, от което се нуждаем, макар и благородни да са нашите мотиви, Той е живо същество, Личност, която търси нашето приятелство.

„Но идва час и сега е, когато истинските поклонници ще се кланят на Отца с Дух и истина, защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му.” (Йоан 4:23). Следователно, следващото ниво на молитвата е търсенето. Това по никакъв начин не обезценява моленето. По-голямото не обезценява по-малкото, по-малкото винаги е включено в по-голямото.

Апостол Павел е имал жива връзка с църквите. Към църквата във Филипи той казва: *„Но това, което беше за мен придобивка, като загуба го сметох заради Христа.”* (Филипяни 3:7). Как би могъл Павел да спечели Христос? Помнете, че спасението е чрез вяра, по милост.

Това, което Павел обяснява в 3 глава на Филипяни, е повече от това, да приемем Христос само като Спасител. Павел има предвид едни по-дълбоки, приятелски отношения с Исус. Този вид молитва не е толкова свободна като първия вид. Към нея трябва да се стремим, въпреки че тя изисква усилие. Какво е получил Павел от този вид молитва? Отговорът е: *„Братя, аз не считам, че съм уловил, но едно правя - като забравям задното, се простирам към предното, пускам се към прицелната точка за наградата на Божието отгоре призвание в Христа Исуса.”* (Филипяни 3:13-14). Със следващия стих Павел ни предизвиква: *„И така, ние, които сме зрели, нека мислим така, и ако мислите вие по друг начин, Бог ще ви открие и него.”* (ст. 15). В този стих Павел ни казва да се стремим към духовна зрялост, към едно добро и живо общение с Христос. Бог е любов. Любовта изисква общение, приятелство или по-точно казано, дружелюбен разговор.

Следователно, Божията същинска природа изисква да дадем общуване. Преди 5:00 часа сутринта не ми трябва будилник, за да ме събужда. Просто чувам чуването на вратата на моето сърце и това автоматично ме събужда. След това чувам Бог да ми казва: „Чо, това е нашето време! Аз желая да общувам с теб сега!” Следователно, това постоянно общение с Бога, не е само една проста молба. Това е и усилие на волята, ума и тялото. Това е стремеж. Това е търсене на горното.

Какво търсим ние?

Трябва да търсим Бога, защото в Него са скрити всички ценни неща. *„В Когото са скрити всички скъпоценности на мъдростта и знанията”* (Колосяни 2:3). В посланието до Колосяните, Павел рисува църквата като скъпоценно поле, в което е скрито голямо съкровище. Съкровището разбира се, не е материално, то е духовно - мъдрост и знание. Когато млади християни се молят, те нормално се приближават до Трона на Бога във време на нужда. Това е добре и е важно. Бог иска от нас да се молим. Много хора имат Христос като Някой магазинер, при Когото, като отидат и си платят, ще получат желаната стока. Обаче всичко това не е определен закон. Това е любов. То е като едно скрито съкровище. Онези, които са мъдри, ще продадат всичко, за да имат достъп до това съкровище. *„Скритото принадлежи на Господа, нашия Бог, а откритото принадлежи на нас и на чадата ни до века, за да изпълняваме всички думи на тоя Закон”* (Второзаконие 29:29).

Това е, което всеки може да види в Евангелията. Но Бог иска да ни въведе в такова близко общение със Себе Си, че да може да сподели Своите най-ценни неща в мъдрост и знание.

Съкровището не би било съкровище, ако беше лесно достъпно. Следователно, Божието духовно съкровище трябва да бъде търсено с молитва. Аз научих преди много години, че се изисква усилие, за да получа това съкровище, което Бог желае да ми даде. *„Аз любя ония, които любя Мене и ония, които Ме търсят ревностно, ще ме*

намерят. Богатството и славата са с Мене. Да, трайният имот и правдата. Плодовете Ми са по-добри от злато и приходът от Мене от отбрано сребро” (Притчи 8:17-19). Мързеливият християнин не може да търси. Той никога не навлиза в съвършенството на благословенията, които Бог желае да му даде. Изисква се дисциплина и усилие, за да живееш близо до Бога. Аз сега управлявам най-голямата църква в света, с над 370 000 члена (вече 1 200 000 - 1993 г.). Изключително съм зает, защото толкова много хора идват в моята църква. Само заради домашната система ли? Въпреки, че домашната система е най-ефикасното средство, с което повечето наши членове бяха привлечени при Христа, това не е основната причина, хиляди да чакат в неделя, за да получат място в една от нашите служби. Те идват, да бъдат нахранени с Божието Слово или по-точно казано - с храната, която е Исус Христос.

От къде получавам моите послания? Получавам ги от моя Бог в молитва, интимно общение и приятелство. Това е задължение за всички християни. **„Послушайте поука. Не я отхвърляйте и станете мъдри. Блажен тоя човек, който Ме слуша, като бди всеки ден при Моите порти и чака при стълбовете на вратите Ми. Защото който Ме намери, намира живот и придобива благоволение от Господа”** (Притчи 8:33-35). Ако твоят живот като християнин не е жив, ти няма да се научиш да търсиш Бога. Ако изучаването на Божието Слово не носи свежа проникателност в духовната реалност, тогава никога няма да можеш да достигнеш до втората фаза на молитвата.

Търси и ще намериш!

Молитва на посредничество

Въпреки че молитвата е обръщение към Бога, въпреки че е стремеж към тясно приятелство и общение, тя също е и застъпничество пред Бога, в името на Исус. Така че, посредническата е молитва трета степен, в която споделяме товара на Исус заради човек-общество-обстоятелство или нужда по света. Застъпничеството е степен на молитвата, където ние можем да станем съучастници на Христовите страдания. Когато се моля в Святия Дух, аз зная, че някои от моите молитви са за хора и обстоятелства в други части на света. Не зная точно каква е нуждата, но Святия Дух знае. Той ме използва да се моля чрез Него, докато узная, че Бог е удовлетворил тази нужда.

Един приятел мисионер ми разказа интересна история, която показва важността на посредничеството. Мисионерският екип бил в пустинята на Африка. Те били възпрепятствани поради буря, която ги отклонила от пътя. След два дни водата им свършила. Те се лутали безпомощно в пустинята, страдащи от обезводняване. Изведнъж се появил ручей и те били спасени. След време се върнали на същото място, но ручейт вече не съществувал. По време на тяхната нужда някой е посредничил в молитва и Бог е сторил чудо.

През 1964 година срещнах жена, която сподели с мен опита на посредничеството за нашата църква. След като основах моята първа църква извън Сеул (това беше в предградията на града), двадесет години преди да започна да работя с тази църква, жената видяла три видения за нея и след всяко видение е посредничила за нас в Святия Дух. Когато се е молила през 1944 година, бяхме още под японска окупация и изобщо не мислехме да основаваме църква. Обаче Святия Дух знаеше, че тази църква ще стане една жива църква, водена от Него. Бог е използвал тази вярваща жена като ходатай, за да накара Святия Дух да се спусне над тази област, още преди видението да се сбъдне. Точно както семето донесе бъдещия живот в областта на човешкото съществуване, така също и Святия Дух носи в Себе Си цялата динамика на живота, когато се спусне над определена област.

Този въпрос е толкова важен, че трябва да наблегна повече на него. При зачатието на дете, женската яйцеклетка и мъжката сперма имат сложен генетичен код, който определя фактичката схема на бъдещето. Така, когато Святият Дух произвежда живот, движещата сила на живота е до голяма степен определена от волята на Бога, осъществена чрез Него. През 1944 година никой в търговската част на Сеул не си е представял, че в бъдеще в същата тази област, Бог ще издигне средство, чрез което цялата корейска нация ще бъде повлияна от Евангелието. Но Святият Дух, познавайки ума на Бога, е знаел и затова е издигнал верен молитвен воин, който да ходатайства в Святия Дух двадесет години, преди реалността на това ходатайство да се изяви. Жената направо е видяла църквата като най-голямата църква в света. Тя е била като Симеон и Анна (Лука 2:25-39). Те и двамата знаеха, че детето пред тях, което беше само на осем дни, ще бъде Месията на Израел.

Какви са качествата на ходатая?

Симеон е съвършен пример за качествата, които един ходатай трябва да притежава:

1. Той беше благочестив! Човек, който влиза в ходатайствено служение, трябва да бъде отдаден на молитвата.

2. Беше търпелив! Словото казва, че Симеон чакаше утешението на Израел. Докато повечето хора очакваха политическо разрешение, Симеон знаеше, че разрешението за Израел бе духовно. Затова той бе чакал много години, преди да види резултатите от своите молитви.

3. Беше изпълнен със Святия Дух! Само човек, върху когото е Святият Дух, може да носи бремето на ходатайствената молитва.

4. Той уповаше! На Симеон бе открито, че ще види резултатите от своята молитва, преди смъртта си. Затова той години наред вярно отиваше в храма всеки ден, докато дойде денят, в който доведоха Христос.

5. Беше човек с видение! Пророчеството на Симеон над Христос изуми Йосиф и Мария. Ето защо, той видя повече за Христос, отколкото Неговата плътска майка и земния Му баща.

Преди Христовото раждане, Святият Дух беше издигнал двама верни ходатаи. Те прекараха много години в пост и молитва за идването на Месията. Бог им даде да живеят достатъчно дълго, за да видят за какво са се молили. Затова тяхното служение на ходатайствена молитва е завинаги записано в Словото. Ходатайствената молитва е необходима за изпълнението на Божиата Свята воля. Това не означава, че Бог е неспособен да осъществи волята Си, но Той е избрал да включи нас в тази реализация. Ето защо тези, които влизат в ходатайственото служение, фактически стават част от изпълнението на Божиите планове и намерения.

Защо е необходимо ходатайството

Преди да разберем необходимостта от ходатайстване, трябва да видим какво сме ние на земята, като последователи на Христос. „**Ние сме солта на земята**” (Матей 5:13). Солта придава вкус на това, с което влезе в контакт. Йов каза: „**Яде ли се блудкаво без сол?**” (Йов 6:6). Църквата трябва да функционира на тази земя като сол. Присъствието ни кара Бога да не унищожи грешната земя, както направи със Содом и Гомор. Той поставя върху нас отговорността за забавянето на последния съд, давайки на човека време или да приеме, или да отхвърли Исус като Спасител. Ние сме посланици за Христос (II Коринтяни 5:20). Затова сме изпратени с официално правомощие от нашето правителство (Божие Царство), да представяме Неговите интереси на чужда земя. Обичайната практика на правителствата по време на война е,

първо да оттеглят своите посланици. Ето защо, нашето оставане на тази земя означава, че Бог все още търпи греха на света и все още има време за проповядване на Евангелието. Също така солта възпира процеса на разваляне. Преди да бъде въведено замразяването, пътешествениците е трябвало да осоляват месото си, за да го съхранят.

Духът на антихриста работи от първото столетие. Йоан пише: **„А никой дух, който не изповядва Спасителя, не е от Бога; и това е духът на Антихриста, за когото сте чули, че иде, и сега е вече в света”** (I Йоан 4:3-4). Духът на антихриста, който е духът на беззаконието работи с нарастващо влияние в света. В крайна сметка този дух ще произведе действителния антихрист. Святият Дух чрез църквата задържа противобожествените сили. В крайна сметка тази растяща сила ще се отмахне. С израстването ни като християни, ние съзнаваме, че да си християнин означава не само привилегия, но и отговорност. Трябва да видим важността на ходатайствената молитва, като основна бариера пред сатанинското влияние в този свят. Ако не осъзнаем ролята си като сол на тази земя и лениво позволим на злото да вземе контрол над естествените обстоятелства, които преобладават в нашите страни, то солта ще изгуби своя вкус. По онова време Исус каза: **„Тя вече за нищо не струва, освен да се изхвърли вън и да се тъпче от хората”** (Матей 5:13).

Ние сме призвани от Бог и като царство от свещеници. Като царско свещенство ни е дадена власт. Работата на старозаветния свещеник беше да ходатайства за хората пред умилостивилището на Бога. По същия начин в нашите ходатайствени молитви, ние функционираме в ролята си на новозаветни свещеници, стоящи в пролома за нуждите на Божиите хора. Бог е решил, че ще доведе Своите деца до съвместно управление с Исус Христос. Той не властва над нас, без да ни даде някаква отговорност, но ни е поверил Своята власт, **за да помагаме в Неговото господство** над тази земя. **„И всичко покори под нозете Му, и постави Го да бъде глава над всичко за църквата, която е Негово тяло, изпълнено с пълнотата на Този, Който изпълнява всичко във всички”** (Ефесяни 1:22-23). В Ефесяни 2 Павел обяснява нашата роля на управници: **„И като ни съвзкреси, тури ни да седнем с Него в небесни места в Христа Исуса”** (ст. 6). Когато упражняваме духовна власт, ние сме приемници и на свръхестествено знание, което далеч надминава нашето естествено знание. Това знание ни е дадено от Святия Дух (виж I Коринтяни 2:7-10).

Най-често цитираният пасаж в Новия Завет е Псалм 110. За да разберем по-добре как нашата власт може да бъде използвана в ходатайствена молитва, за нас е важно да изучим този Псалм внимателно. Йехова рече на моя Господ **„Седи отдясно Ми, докле положи враговете ти за твое подножие. Господ ще простре от Сион скиптъра на силата ти; Владей сред враговете си. В деня, когато събереш силата си, твоите люде ще представят себе си доброволно, в свята премяна; Твоите млади ще дойдат при тебе като росата из утробата на зората. Господ се закле (и не ще се разкае), като каза: Ти си свещеник до века, според чина Мелхиседек. Господ, стоящ отдясно ти, ще порази царя в деня на гнева си. Ще извърши съд между народите, ще напълни земята с трупове, ще смаже главата на неприятелите по широкия свят. Ще ние от потока край пътя; затова ще вдигне глава високо.”** В този важен Псалм Христос е представен и като върховен Владетел на земята, и като Първосвещеник, според духовния чин на Мелхиседек.

Евреи обяснява Христовата роля като духовен свещеник: **„...понеже всякога живее, да ходатайства за тях”** (Евреи 7:25). Господството на Христос е уникално в това, че Той управлява сред враговете Си. Като цар сред своите врагове, Давид имаше физически престол. Така и Христос е в пълен контрол, без видимото притежание на физически престоли на сила на тази земя. Скиптърът, който в Словото е белег на власт, идва от Сион - името, използвано за Божиите хора. Затова начинът, по който светът

преживява господството на Исус в настоящия час, е чрез упражняването на властта на църквата, по-специално в ходатайстване. Сега, след като имаме разбиране относно нашето духовно положение на тази земя като сол, царски свещеници и хора, споделящи Христовия престол, можем да видим как действа ходатайството и защо то е необходимо.

Както видяхме в Давидовата молитва, сатана се съпротивлява на Божиата воля не само като отнасяща се до църквата, но и до целия свят. Получил власт над този век (сатана е наречен „бога на този век“), всичката негова сила е насочена срещу Божиите хора, които, както видяхме са призвани да упражняват Христовата власт. Като знае, че църквата е главната пречка за неговите цели на земята, сатана обикаля като рикаещ лъв, да ни погълне. Но Евангелието на Христос трябва да бъде проповядвано и нации трябва да бъдат доведени до познаване на Бог. Това са два противоречащи си интереса. Както сме научили от историята, войните се водят поради противоречиви интереси между нациите. При ходатайстването християнинът навлиза в свещеническата функция, да осигури земна основа за Божиите небесни интереси. Този век е станал бойно поле за две противоположни сили, но Бог има група в чуждата земя, която е в състояние да оказва влияние върху настоящия век. Затова естественият свят може да бъде доведен под явния контрол на Божието царство. Мойсей издигаше ръцете си, когато Израел воюваше срещу своите врагове, но когато Мойсей отпускате ръце, израилтяните страдаха. Това е ясен символ за ходатайстване в действие.

Цената на ходатайстването

Сега, преди да можем да разберем цената на ходатайствената молитва, трябва да разберем Христовото страдание. Когато Савел беше по пътя за Дамаск, той изведнъж видя ослепителна светлина. Докато придружаващите го чуха гръмотевица, той чу ясен глас от небето: „*Савле, Савле, защо Ме преследваш?*“ Павловият отговор беше: „*Кой си Ти, Господи?*“ Бог отговори: „*Аз съм Исус, Когато ти преследваш.*“ Савел, по-късно наречен апостол Павел, никога не бе помислял, че преследва Господ Исус Христос. Той преследваше църквата, но Господ не го запита защо преследва Неговите хора, а го запита защо преследва Него. Ние сме Христовото тяло. Каквото чувстваме като Негови членове, това чувства и Той като глава на тялото. Никога не усещаме болка и страдание на повърхността на раната, без мозъкът, разположен в главата, да изпита истинската болка. Мозъкът може да предаде болката до наранената част от тялото, така че тази част да е в състояние да извърши съответната нагласа. Така е и с тялото Христово. Това, което чувстваме ние, го чувства и Той; това, което страдаме, страда и Той, но като Глава, страданието Му е много по-интензивно.

Вярно е, че тези, които имат потенциала да ни нараняват най-много, са най-близко стоящите до нас. За съжаление, някои християни се връщат в света, като отхвърлят скъпоценния Господ, който ги е спасил. В Евреи се казва: „...**докато разпъват втори път в себе си Божия Син и Го опозоряват**“ (Евреи 6:6). Ето защо, Христос изпитва болката, изстрадана на кръста всеки път, когато някой християнин се върне в света. При ходатайствената молитва, християнинът споделя страданията на Христос за определена нужда в Неговото тяло.

В Африка един мисионер проповядвал на голяма, открита евангелизация. През нощта той се събудил в сълзи. Когато започнал да се моли, чул себе си да изрича някакво странно име отново и отново. Като продължавал да се моли, болката, която изпитвал, била много силна. След няколко часа бременето се вдигнало и ходатайственото - завършено. На следващия ден вестниците разказали странна история. През нощта едно християнско село било избито. Името на селото било същото, над което служителят бил ридал предишната нощ. Христос е страдал с болката на Своите хора, но

е могъл да намери някой, който е готов да сподели страданията Му и да ходатайства в Духа.

Павел казва: „...*за да позная Него, силата на Неговото възкресение и общението в Неговите страдания*” (Филипяни 3:10). В този стих Павел показва, че е готов не само да се радва на възкресенската сила на Христос, но и да споделя Неговите страдания. В нашата църква ние сме се посветили, как да влезем в ходатайствено служение. Научили сме се да искаме в молитва и затова виждаме нуждите си посрещнати. Предали сме се на молитва с пълно посвещение, така че се наслаждаваме на общение с нашия скъпоценен Господ. Повече от всякога сме се захванали с ходатайствената молитва. Ето защо виждаме съживление в нашата страна и ще го видим и по целия свят. Няма друго място на земята, където от три до десет хиляди души да се молят и да постят постоянно. Ние сме сериозни по отношение на битката, която Бог ни е поверил да водим. Сериозни сме относно духовните оръжия, които ще осигурят нашата победа. Имаме увереността за крайната победа, която можем да споделим с Царя на славата.

През каква врата влизаме при ходатайствените молитви

Освен с обичайното си значение като вход към къща или сграда, думата врата е използвана метафорично като вход към някакво духовно преживяване или към някаква възможност. Затова Исус каза: „*Аз Съм вратата.*” Христос е средството, чрез което човек може да достигне Отца. Павел използва думата като вход към възможност. Той казва: „*А когато дойдох в Троида, да проповядвам Христовото благовестие и когато ми се отвори врата в Господното дело, духът ми не се успокои...*” (II Коринтяни 2:12-13). Йоан, когато пише до Филадельфийската църква, споделя следното откровение от Христос: „*Зная твоите дела. Ето, поставих пред тебе отворени врата, които никой не може да затвори...*” (Откровение 3:8). Вратата е не само място на възможност да се проповядва Евангелието на Исус Христос на група хора; това е също и възможност за отделния човек, както Господ потвърждава: „*Ето, стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене*” (Откровение 3:20).

Има врати към нации и етнически групи, които могат да бъдат отворени. Щом веднъж вратата е отворена, хората са в състояние да приемат вярата. „*И когато пристигнаха и събраха църквата, те разказаха всичко, което бе извършил Бог чрез тях, и как беше отворил за езичниците врата, за да повярват*” (Деяния 14:27). Преминаването през врата на възможност означава, че се изправяме пред духовната опозиция на началствата и властите, които пазят нациите, да не чуят и да не се отзоват на Евангелието: „...*защото ми се отвориха големи врата за работа, има и много противници*” (I Коринтяни 16:9). Само Господ Исус Христос може да отвори врата, която е била затворена за Евангелието: „*Като дойдох в Троида да проповядвам Христовото благовестие и когато ми се отвори врата в Господното дело*” (II Коринтяни 2:12). Как се отварят вратите на вярата и възможността? Видяхме, че Христос трябва да отвори вратата. Но Бог ни е направил членове на Неговото тяло. Това означава, че Главата е избрала да функционира чрез Своето тяло на земята. Така че, се изискват ходатайствени молитви, за да се изправим срещу духовните сили, държащи вратите затворени. Щом веднъж молитвите пробият, Христос може да отвори вратата и цял град, нация или раса да се спасят. Павел потвърждава това: „*Молете се още и за нас, да ни отвори Бог врата за Словото, тъй щото да говоря тайната, която е в Христа, за която съм и в окови; да я изявя така, както трябва да говоря*” (Колосяни 4:3-4). Христос не само желае да отваря врати на възможности пред Своите хора, за да могат да проповядват Евангелието; трябва също да бъдат отваряни врати и

на откровение, и на разбиране. Исус постоянно повтаря фразата: „**Който има уши, нека слуша**”. Това заявление, отправено към църквите във втора и трета глави на Откровение, показва, че ние често не разбираме това, което слушаме. За нашите умове трябва да бъде отворена врата на разбиране, за да схванем това, което Бог желае да ни открие: „**След това видях, и ето, врата, отворена на небето; и предишният глас, който бях чул да говори с мене като тръба, казваше: Възлез тук и ще ти покажа това, което трябва да стане подире. Начаса се намерих в изпълнение на Духа**” (Откровение 4:1-2). В Деяния виждаме как Бог може да отвори врата на възможност и да я държи отворена, за да сме в състояние да проповядваме Евангелието без духовни прегради.

Павел беше обвинен и откаран в Рим, град, който по онова време бе център на греха. Павел се молеше и искаше и други да ходатайстват за него. Най-после вратата към Рим бе отворена: „**А Павел преседя цели две години в отделна, под наем къща, където приемаше всички, които отиваха при него, като проповядваше Божието царство, и с пълно дръзновение поучаваше в Господа Исуса Христа, без да му забранява някой**” (Деяния 28:30-31). И така приключва книгата Деяния. Важно е, че Святият Дух завършва тази книга с отворена врата. Разбира се, повечето от нас знаят, че Деяния няма правилен граматически завършек. С този граматически недостатък можем да докажем (Лука като лекар е владеел отлично гръцки), че книгата Деяния продължава да се пише, като църквата все още изпълнява „деянията” на Святия Дух. Макар да знаем, че в крайна сметка Павел беше екзекутиран, официалната история на ранната църква завършва в положителна насока.

Никой човек не е в състояние да забрани проповядването на Евангелието, щом веднъж Бог отвори вратата на духовна възможност! Бог може да спре и опозицията, която идва от собствените ни братя и сестри в Христа. За съжаление е фактът, че губим толкова много енергия, поради липса на единство в църквата. Вместо да се борят срещу истинския си враг - дявола, твърде много от Божиите хора се борят един срещу друг. Но отворената духовна борба може също така, да спре опозицията, идваща отвътре. Павел също преживява това в Деяния 28:21 „**А те му казаха: Нито сме получавали ние писма от Юдея** (центърът на опозицията срещу Павел) **за тебе, нито е дохождал някой от братята да ни извести, или да ни каже нещо лошо за тебе**”. Ето защо става ясно, че това, което е нужно за християните по целия свят е, да разберат и да влязат в третото ниво на молитвата - ходатайстването. **Чукайте и вратата ще се отвори!**

Както казах преди, ние не можем да бъдем твърде категорични при разграничаването на трите вида молитва. Някой може да проси, да общува и да ходатайства в едно и също молитвено време. Трудно е да ходатайстваш без общуване (съпричастие) с Христос. Нашите искания ще бъдат по-ефективни чрез съпричастие. Ходатайстването включва искания, общение и съединение. Но, като разбираме трите вида молитва, можем да се молим по-успешно. Като нови християни, ние пристъпваме към молитва като към средството, чрез което можем да получим от Бог. В определен момент можем да израстваме и да желаем повече. Новите неща, които преживяваме, вече не са толкова силни и затова може да си мислим, че се подхлъзваме. Това, което става в действителност е, че ние биваме отбивани от своята детска рецепта и сме подготвяни за твърда храна. Тогава трябва да навлезем в духовно единение и общение с Христос чрез работата на Святия Дух. Щом веднъж сме започнали нашите лични взаимоотношения с Христос, ние започваме да изпитваме това, което Той изпитва. Вече не можем да позволим нещата да продължават по стария начин и доброволно се включваме в молитвената армия. Давид пророкува: „**Хората ти ще бъдат доброволци в деня на Твоята сила.**” Защо в Корея преживяваме постоянно съживление?

Доброволно сме решили да се молим, докато Евангелието не се проповядва по целия свят. Вратите ще бъдат отворени, когато духовните сили са свързани в името на Исус!

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ **ФОРМИ НА МОЛИТВАТА**

Въведение

В нашия християнски живот молитвата приема различни форми. Желанието ми е да споделя с вас формите на молитва, които практикуваме в Църквата на Пълното Евангелие „Йоидо” в Сеул, Корея. Не, че сме изчерпали всичките видове молитва. Навярно знаете форма на молитва, каквато не съм включил този откъс. Но това, което смятам да споделя с вас е основано на опита и по много начини обяснява източника на нашия уникален църковен растеж.

Твоят личен молитвен живот

За да гарантираме своя постоянен личен растеж като християни, трябва да имаме редовен личен живот на молитва. Ако спрем да се молим, започваме да забавяме ход, преминавайки от устрем към инерция, както обяснихме по-рано.

В много части на света християнството е станало традиционна религия - изпълнено с ритуали и почти лишено от пулсиращ живот. В днешния забързан век хората намират за трудно да установят и да поддържат редовен личен молитвен живот. Телевизията играе все по-голяма, доминираща роля в ежедневието ни. Това поглъща много важно време, което може да бъде посветено на молитва. Става така, че колкото повече напредва цивилизацията, толкова повече стават нещата, които отвличат мъжете и жените да се молят всеки ден. Единственият начин да се предпазим от падане в тази клопка е да видим изключителната важност на ежедневните молитви. Има много причини, поради които трябва да се молим всеки ден. Ще спомена само две от тях:

1. Денят ни трябва да започва с молитва, защото тогава Бог отговаря. Бог обича да се движи в нашите сърца рано: *„Има една река, чиито води веселят Божия град, свято място, където обитава Всевишният. Бог е сред него; Той няма да се поклати; Бог ще му помогне и то при зазоряване”* (Псалм 46:4-5). *„Събуди се, славо моя; събуди се псалтирю и арфо; сам аз ще се събудя на ранина”* (Псалм 57:8). Тези думи са повторени от Давид в Псалм 108:2. И двата стиха показват Давидовия навик да става рано всяка сутрин, за да хвали и да се покланя на Господа. Не случайно Бог свидетелства, че Давид е бил човек по сърцето Му. Но Давид не само хвалеше и се покланяше на Бога рано сутрин, но също така търсеше Господа през тези ценни, ранни часове.

„Боже, Ти си мой Бог; от ранина Те търся; душата ми жадува за Тебе, плътта ми Те очига в една пуста, изнурена и безводна земя. Така съм се взирал в Тебе от светилището, за да видя Твоята сила и Твоята слава. Понеже Твоето милосърдие е по-желателно от живота, устните ми ще Те хвалят. Така ще Те благославям, докато съм жив; в Твоето име ще издигам ръцете си” (Псалм 63:1-4). Бог е обещал на тези, които с постоянство стават рано да Го търсят, че ще Го намерят: *„Аз любя ония, които Ме любя и ония, които Ме търсят ревностно, ще Ме намерят”* (Притчи 8:17).

2. Като започваме деня си с молитва, ще имаме духовната и физическа сила да извършваме задълженията си: *„С душата си Те пожелах нощем; Да! С дълбочината на духа си Тебе търся в зори; защото, когато Твоите съдби се вършат на земята,*

жителите на света се учат на правда” (Исаия 26:9). Исаия научи съдбите на Бога в своя дух, когато търсеше Господа рано сутринта.

Разбрал съм, че мъдростта на Бога, която идва към мен по време на моите молитви рано сутринта, ме прави по-работоспособен. За няколко минути знам какво Бог иска във всяка ситуация. Не се налага да прекарвам дни в обсъждане на определен въпрос, защото имам ума на Христос.

Нашето молитвено време трябва да включва не само молитва, но и лично четене на Библията! Толкова често тези от нас, които са в пастирското служение, поглеждат в Библията само, за да намерят послание за проповед. Но ние трябва да четем Библията, за да бъдем духовно нахранени, заради собствените си сърца: „*В сърцето си опазих Твоето Слово, за да не Ти съгрешавам*” (Псалм 119:11); „*Изясняването на Твоето Слово просвещава, вразумява простите*” (Псалм 119:130). Бог може да ни говори от Словото, ако Му дадем възможност. Сутрешните часове намират умовете ни чисти от всичките конфликти на деня; затова сме в състояние да приемаме Неговото водителство и инструкции, които могат да дойдат от Неговото свято Слово. Като служител на Евангелието, аз трябва да запомня, че моето поучаване и проповядване трябва да произтича от личното ми учене.

Божии хора, които ме слушат, ще бъдат благословени само, ако аз съм подбуден. Мога да вдъхновявам само, ако аз съм вдъхновен от Святия Дух. Затова трябва да чета Библията като част от ежедневния си молитвен живот.

Вашите семейни молитви

Макар да е добре известен и често повтарян, следният израз не изгубва своята валидност: „*Семействата, които се молят заедно, устояват заедно.*” Не само в Америка, но и в по-голямата част от света, телевизията все повече и повече става център на семейните занимания. Между видео игрите, новините и различните предавания, семействата намират за все по-трудно да се хранят заедно, а камо ли да се молят заедно. Публикувани са статистики, показващи, че едно дете от Северна Америка прекарва четиридесет часа седмично в гледане на телевизия и с всяка година това време нараства. Степента на разводите се увеличава стремително. В някои области разводите са повече от женитбите. Сатана сякаш печели войната, която се води в дома. Какво ще попречи на битката, да не засегне нашите домове? **Отговорът е - семейните молитви!** Молитвеното време на семейството трябва да включва пеене, четене на Библията и молитва. През това време трябва да се допуска откровеност, особено за децата. Както споделих с вас това, което каза най-големият ми син по време на една от семейните молитви, така аз позволявам на всичките си деца да изразяват своите чувства, страхове и безпокойства. По този начин можем да държим отворен канала на общение по между си и да бъдем привлечени по-близо в честни взаимоотношения.

Обезпокояващи статистики, които са публикувани сега показват, че много от самоубийствата се извършват в юношеската демографска група. Младите хора усещат нарастващия натиск на отчуждението от своите родители, наред с не по-малкия натиск от промените при израстването им. Затова много от младежите са се обърнали към наркотиците, непозволения секс и алкохола.

Щом тези изкуствени стимулиращи средства престанат да действат, младите хора изпадат в отчаяние и посягат на собствения си живот. Психолозите казват, че семейството е единственият бастион на надежда, останал за днешните младежи. Като поддържахме откровени взаимоотношения с нашите деца, те ще бъдат достатъчно силни да се съпротивят на дяволската атака. За да атакува нашите младежи, сатана използва също така и фалшива религия. Ние всички сме чували за религиозните култове, които

предлагат на младите мъже и жени лъжлива атмосфера на дом и семейство. Най-силната ни защита срещу това е един стабилен молитвен живот в семейството.

Както Бог е избрал да споделя Своето бреме с нас, така и ние трябва да се научим да споделяме своите грижи с децата си. Защо трябва да ги оставяме да виждат резултатите от нашите притеснения, а да не им обясняваме причините? Как ще се научат да се справят с проблемите, отдавайки ги на Господа, ако не виждат нас да вършим същото?

В нашето семейство обикновено се събираме за молитва в кръг всеки ден. Хващаме се за ръце и започваме да се молим. Някой от синовете ми може да има проблеми с един от своите предмети в училище. Този проблем незабавно става проблем на цялото семейство и трябва да бъде представен в молитва пред Престола на благодатта. Примерно, моята молитва ще бъде: *„Скъпи Господи, моля Те, помогни на най-големия ми син при изпита, който му предстои. Нека да си научи по този предмет толкова добре, че да получи висока бележка за Твоя слава. Амин.“*

Моята съпруга има грижи, които също са важни. Грейс - съпругата ми е много важна част от моето служение. Но тя може да е загрижена за издателската компания, която ръководи, или за музикалната програма, в която е включена, или дори за новата рокля, от която навярно се нуждае за някакъв специален повод. Нейните грижи са грижи на всички ни. Това довежда семейството ни в единство, което не може да бъде лесно разрушено.

Молитвата в църковната служба

Едно от най-важните служения в Централната Църква на Пълното Евангелие е молитвата в единство, която имаме по време на всяка служба. Винаги започваме нашите служби, като всички присъстващи се молят едновременно. Може да се молим едновременно за спасението и защитата на нацията си. След дългогодишното японско подтисничество и инвазията от Комунистическа Северна Корея, като осъзнаваме, че свободата, особено духовната свобода, е твърде ценна и трябва да бъде защитавана, ние се молим усърдно за нашата страна. Също така се молим заедно и за водачите си. Бог ни е заповядал да правим това и ако не Му се подчиняваме, ще получим правителството, което заслужаваме. Ето защо се молим за нашия президент и за останалите водачи.

Поради тази причина, аз имам пълна свобода да проповядвам Евангелието в своята църква, по телевизията и по радиото. Мнозина, особено в Европа, нямат свободата да проповядват публично, чрез средствата за масова информация. В Корея ние ценим тази свобода и я пазим чрез молитва. Молим се в съгласие за хилядите прошени, които идват при нас от Америка, Япония и останалата част от света. При всяка служба аз заставам до нашия „подиум с молитвени нужди“, като поставям ръце върху нуждите и всички се молим заедно. Преди нуждите да бъдат изпратени на Молитвената планина, стотици хиляди хора се молят усърдно над тях във всяка една от седемте ни служби. Молим се особено много за световно съживление, което ще позволи всяка нация да чуе Евангелието, за да извършим мисията си до завръщането на Христос. Като най-голямата църква в света, ние осъзнаваме, че ни е дадена специална отговорност да се молим за църквата на Исус Христос във всяка нация. След моята проповед се молим отново заедно. Този път молим Святият Дух да вземе Словото и да Го вложи в нашите сърца, така че да можем да бъдем Негови изпълнители, а не само слушатели. Когато се молим заедно, ние го правим с решителност и увереност. Молитвата на моите хора звучи като мощен рев на голям водопад. Знаем, че Бог трябва да чуе искреността на молитвата ни, защото се молим в съгласие и единство! При нашата обща молитва силата на Бог се проявява помежду ни. При това мнозина биват

изцелявани, освобождавани и изпълвани със Святия Дух. Ако един може да обърне в бяг хиляда, а двама да се справят с десет хиляди, можеш ли да си представиш стотици хиляди, обединени в молитва - силата е невъобразима!

„**Величайте Господа с мене и заедно нека възвисим името Му**” (Псалм 34:3).

Молитва в събранието на ядрото

Системата на ядра е самата основа на нашата църква. Открих този принцип по време на един от най-трудните моменти в служението си. Като пастир на църква с три хиляди члена, аз мислех, че ще мога да върша всичко и опитах. Проповядвах, посещавах болните и се молах за тях, но с нарастването на църквата, силите ми намаляха. Една неделя, докато превеждах за някакъв американски евангелизатор, припаднах. Като мислех, че се нуждая от по-голямо посвещение и сила на духа, аз опитах отново, но не можах да довърша службата. Бях бързо откаран в болницата на Червения кръст. „Пастир Чо, ще можеш да живееш, но ще трябва да изоставиш служението!” - ме поздрави с тези смущаващи думи моят доктор, след като дойдох в съзнание в болницата. „Какво друго бих могъл да правя, освен да проповядвам Евангелието?” - прошепнах тихичко на себе си. Осъзнаването на това, което ми бе казано току що, падна върху мен като тежък камък. Забелязал съм, че понякога Бог трябва да отиде до необичайни крайности, за да привлече вниманието ми. Но през този мрачен час аз открих основната съставка на неограничения потенциал за растеж в моята църква: системата на ядрата. Лука описва подобен случай в Деяния 6 глава. Докато броят на учениците бе все още малък, дванадесетте апостоли можеха да извършват цялата административна работа в църквата. Но, ако това състояние беше останало същото, църквата никога не би могла да нарасне над броя на членовете, който бе в Ерусалим. Бог промени мисленето на апостолите по такъв начин, че те да могат да посрещнат потенциално унищожителния проблем, описан в 6 глава.

Етническото разделение, което почти причини първото разцепление, трябваше да бъде разрешено. В резултат апостолите осъзнаха, че не биха могли сами да извършват цялото дело на служението. Затова те призоваха седем мъже и ги определиха за дякони. Дяконите се грижеха за администрацията на църквата, а апостолите се предадоха на първоначалното си призвание: „**А ние ще постоянстваме в молитвата и в служението на Словото**” (Деяния 6:4). Проблемът, видян в тази глава, накара Божиите мъже да прегледат своето положение и да приемат мъдростта на Святия Дух. Тази мъдрост щеше да им помогне да предадат своята власт на други, като така се отваряше възможност за неограничен растеж. Забелязах, че на няколко места в Деяния учениците се срещаха в големи и малки групи. Следват няколко цитата от Деяния и Римляни, които отвориха очите ми за актуалността на системата на ядрата: „**И всеки ден прекарваха единодушно в храма, и разчупваха хляб по къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие, като хвалеха Бог и печелеха благоволенieto на всичките хора. А Господ всеки ден прибавяше към тях ония, които се спасяваха**” (Деяния 2:46-47). „**Нито един ден не преставах да учат и да благославят и в храма, и по къщите си, че Исус е Помазаникът**” (Деяния 5:42). „**Как не се посвених да ви изявя всичко, що е било полезно и да ви поучавам публично и по къщите**” (Деяния 20:20). „**Поздравете и домашната им църква!**” (Римляни 16:4). Тези и други стихове ми дадоха насоката, от която се нуждаех. От тогава нашата система на ядрата се е разраснала толкова, че в момента имаме над 20.000 ядра в църквата. Ако всяко от тези ядра води при Исус само по две семейства годишно, това ни дава четиридесет хиляди нови семейства. Тъй като нормалното семейство се състои от четири члена, степента на годишен растеж е сто и шестдесет хиляди новоповярвали. Това не включва членовете, които са доведени до Христа чрез телевизията, радиото и

нашите неделни хвалебствени служби. Ето защо постоянният растеж на църквата ни зависи предимно от системата на ядрата. На събиранията на ядрата присъстват от пет до десет семейства. Те може да се събират по домове, което е удобно за вечерни събирания или дневни женски събирания; в училища - най-доброто място за нашите ученически ядра; в заводи - за събиране на работнически ядра; или може да се срещат в ресторантска стая, което е доброто за бизнесменските събирания. Където и да се събират, те са църквата в действие. Нашата голяма църковна сграда е мястото, където хората се събират заедно, да споделят Божието Слово и да се наслаждават на хвалението на църквата ни, събрана заедно, но в действителност нашата църква се среща на хиляди места навсякъде в областта.

В тази система на ядрата, членовете се молят помежду си за своите нужди. Водачът на ядрото ги посещава, когато се разболеят и се моли за изцелението им. Нашите хора са получили обучение относно същността на молитвата, така че се молят за всичко. Те ревностно се молят за църквата, за нацията и за продължаване на съживлението в Корея и по целия свят. Също така се молят и за спасението на нови хора, за да продължи растежът на църквата.

При нашите конференции за водачи на ядрата, аз подчертавам, че ядрата трябва да имат ясна цел в своите молитви; затова те изграждат ясна картина на своята цел, когато се молят с вяра. Тъй като е много по-лесно да доведеш до Исус Христос някого, когото познаваш, членовете на ядрото свидетелстват на своите съседи, приятели или роднини. Когато Бог отвори вратата за спасението на този потенциален новоповярвал, съответният член ще сподели това с останалите от ядрото и те няма да престанат да се молят, докато този човек не дойде до Христос. Научили сме, че на тази земя сме във война срещу сатана. Наша опозиция са дяволът и неговите демонични духове.

Бойното поле са сърцата на всички мъже и жени. Целта ни е всички да познаят спасителната благодат на нашия Господ и Спасител Исус Христос. Ето защо планираме внимателно; имаме стратегия, план и изпълняваме този план като добре тренирана армия. Но най-важното е, че окъпваме своите планове с молитва, така че Бог да може да вдъхне живот на усилията ни и те да бъдат плодотворни. Аз не съм използвал тайна формула в мощния църковен растеж, който преживяваме. Просто съм погледнал сериозно на Божието Слово. Нямам никакво съмнение, че това, което е извършено в Корея, може да се повтори във всяка част на света. **Ключът е молитва!**

Молитва на Молитвената планина

Така наречената от нас Молитвена планина в действителност е нещо много повече от почивна област, предназначена за молитва. Първоначално тази земя бе закупена за църковно гробище. Тъй като по традиция Корея е будистка страна, за нас беше много важно да имаме църковно място за погребване. Докато сегашната ни църква се строеше през 1973 г. доларът се обезцени. Поради това корейският уан (който е свързан по стойност с американския долар) пострада и ние навлязохме в дълбока рецесия. Тогава ни сполетя кризата с маслото, влошавайки нашата и без това разклатена икономика. Хората загубиха своята работа и доходът ни спадна. Тъй като бяхме подписали договори със строителната компания, а преживяхме безпрецедентно нарастване на строителните цени, аз страдах много при мисълта за възможна финансова катастрофа. Изпаднал в отчаяние, аз седнах в своята незавършена църковна сграда с желанието все още големите покривни греди да паднат върху мене. През това критично време за служението ми, една група от нашата църква отиде на закупената площ и започна да строи място за молитва - най-вече за своя страдащ пастир. Макар да виждах нуждата от това за църквата, аз бях загрижен за допълнителните разходи, които продължаваха да се трупат върху бюрото ми.

Като осъзнавах, че само чудотворна намеса от Бога ще ни освободи от катастрофата, събрах ходатаите на Молитвената планина. Една вечер на приземния етаж на нашата недовършена църква, се събраха няколко стотин души за молитва. Една възрастна жена бавно се отправи към мен. Когато наближи подиума, забелязах, че очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя се наведе и каза: „Пастирю, искам да ти дам тези неща, да ги продадеш за няколко пени, за подкрепа на строежа ни.” Погледнах надолу и в ръцете ѝ видях стара купичка за ориз и чифт клечки за ядене. Тогава се обърнах към нея: “Сестро, не мога да взема тези предмети от теб!” „Но, пастирю, аз съм стара жена. Нямам нищо ценно, което да дам на моя Господ, а Исус ме е спасил толкова благосклонно. Тези неща са единственото ми притежание!” - възкликна тя, като сега сълзите се стичаха свободно по набръчканите ѝ бузи. - “Трябва да ми позволиш да дам това на Исус. Мога да слагам ориза си на стари вестници и да се храня с ръце. Знаем, че ще умра скоро и не искам да срещна Исус, без да съм Му дала нещо на тази земя.” Когато свърши да говори, всички присъстващи започнаха да плачат открито. Присъствието на Святия Дух изпълни мястото и ние всички започнахме да се молим в Духа. Един бизнесмен от крайните редове бе дълбоко развълнуван и каза: „Пастирю, искам да купя оризената купичка и клечките за хиляда долара!” При това всички започнаха да залагат своите притежания. Моята съпруга и аз продадохме малкия си дом и дадохме парите на църквата. Този дух на даване ни спаси от финансова разруха. С годините Молитвената планина е прераснала в място, където хиляди хора отиват ежедневно да постят и да се молят за своите нужди. Прибавили сме зала с десет хиляди места, която вече е твърде малка, за да побира идващите тълпи.

Посещаемостта е различна, но обикновено всеки ден идват поне по три хиляди души да се молят, да постят, да се покланят и да хвалят нашия свят и скъпоценен Господ. В тази атмосфера на концентрирана молитва, чудесата и изцеленията са често срещано събитие. Миналата година над 300000 души се регистрираха в Молитвената планина. Ето кое прави това “пристанище на молитвата” преден фронт в нашата атака срещу дяволските сили на земята. Никъде по света няма толкова много хора, които да постят и да се молят. Бог чува нашите молитви и отговорите са твърде многобройни, за да се опишат всичките.

В следващата глава за поста и молитвата ще обърна по-голямо внимание на метода, чрез който практикуваме това библиейско средство за посрещане на нуждите. Не мога обаче да наблегна достатъчно върху важността на поста и молитвата за започване и продължаване на съживлението.

Ние имаме не само колективна молитва на Молитвената планина, но имаме също така и индивидуална молитва в нашите „молитвени пещери”. Тези малки кабинки фактически са изсечени в склона на един хълм. Там хората могат да застанат в пълно спокойствие и тишина пред Бога. В моята собствена „молитвена стаичка” аз мога да затворя вратата и да общувам с Небесния си Баща в концентрирана и продължителна молитва. Още преди нарекох Молитвената планина „Убежище за молитва”. Причината за това е, че в момента се извършват приготовления за събирането под един покрив на хора не само от Корея, но и от всяко кътче на света.

Вярвам, че има много християни, копнеещи за място, където да могат да срещнат Бога по динамичен начин. Не, че Бог не може да бъде намерен навсякъде, където хората Го търсят в Дух и Истина, но на земята не съществува друго място, освен Молитвената планина, в което да се отправя по-концентрирана молитва. Християните не са задоволени да чуват само за движението на Бога; те желаят да видят какво Бог върши. Ето защо се строят пътища, изграждат се подходящи жилища и се разширяват постройки, за да се осигури място за това, което Бог е на път да извърши.

Давид писа: *„Превръща пустиня във водни езера, и суха земя във водни извори; и там заселява гладните, за да си основат градове за живеене”* (Псалм 107:35-36). И отново: *„И тъй, народите ще се боят от името Господно, и всичките земни царе от Славата Ти, защото Господ е съградил Сион, Той се е явил в Славата Си, погледнал е благосклонно на молитвата на лишените, и не е презрял молбата им. Това ще се напише за бъдещото поколение; и люде, които ще се създадат, ще хвалят Господа”* (Псалм 102:15-18).

Нощни молитвени събрания

Как хиляди души могат да прекарват всяка петъчна вечер в молитва? Много хора по целия свят са ми задавали този въпрос. Ако някои могат да прекарват по цели нощи в дискотеките, то защо ревностните християни да не се молят и да не хвалят Бога цяла нощ? Всичко зависи от това, какви и къде са нашите приоритети. Или ще бъдем сериозни по отношение на съживлението, или не.

Всеки петък нашите хора се събират в 22:30 часа вечерта и започват тихо да се молят. Тогава представям силно поучение от Божието Слово. Тъй като не съм притесняван от ограниченията на времето, аз мога да се отпусна и да поучавам два часа. Вече става ясно, че следваме определена програма. Хората не биха идвали толкова редовно, ако само трябваше да седят и да се молят цяла нощ. След библейския урок, ние започваме да се молим. Молим се за специфични нужди и проблеми в нашата църква, както и за лични нужди. След молитвата запяваме евангелски песни. След хвалебствената служба един от моите помощник пастири проповядва. Тогава пеem отново и се подготвяме да чуем лични свидетелства за това, какво Бог е направил в живота на членовете. Всяка седмица има толкова много чудеса на Божиата милост, че няма начин всички желаещи да успеят да свидетелстват. Впечатляващите разкази за Божието снабдяване ни карат да пеem отново.

Преди да усетим, вече е станало 4:30 часа сутринта и е време да се подготвяме за съботното утринно молитвено събрание. След молитвата сме свободни и възраждани си отиваме у дома.

Давид имаше навик да прекарва цели нощи в молитва. В Псалм 63 той нарича своите нощни молитви „нощни стражи” (Псалм 63:6 и 119:148). Исая пророкува: *„У вас ще има песен, както в нощта на тържествен празник и сърдечна веселба, както, когато тръгват със свирки, за да отидат при канарата Израилева, в Господния хълм”* (Исая 3:29). Когато учениците бяха в затвора, те не прекараха нощта в оплакване, а пяха и се молиха. Затова Бог ги чу и изпрати освобождение в лицето на ангел. Присъствието на Господа е от първостепенно значение.

Исус ни обеща, че когато се събираме в Негово име, Той ще е сред нас. Лесно е да изкараме нощта, щом сладкия аромат на Господното присъствие изпълва мястото, където сме събрани.

В много страни по света съботата е почивен ден за работниците, но в Корея това е нормален работен ден. Така че, много от хората, прекарващи цялата петъчна вечер в молитва, трябва да си отидат вкъщи и да се приготвят за работа. Но Давид заяви, че не може да даде на Бога това, което не му струва нищо. Макар да не е лесно да прекараш нощта в молитва, това е средството, чрез което сме могли да задържим съживлението.

Пост и молитва

Постът е доброволно, умишлено лишаване от храна с цел концентрирана молитва. Обикновено става въздържане само от храна, но в редки случаи и за кратко време не се приема и вода. В Христовата проповед на планината Той говори на Своите ученици за поста. Никога не бива да постим, за да впечатлим останалите. Исус очаква

учениците Му да постят и казва: „**когато постите...**”, а не „**ако постите**”. Исус беше примерът в постенето: „**А Исус, пълен със Святия Дух, когато се върна от Йордан, се водеше от Духа в пустинята четиридесет дена, където се изкушаваше от дявола. И не яде нищо през тия дни; и като се изминаха те, Той огладня**” (Лука 4:1-2). След Христовия пост Лука записва: „**А Исус се върна със силата на Духа...**” (ст. 14).

От току що цитирания пасаж може да заключим следното: Изпълването със Святия Дух не винаги прави човека да ходи в силата на Духа! Вярвам, че пътят към сила, особено в молитвата е, да постиш и да се молиш. Павловото служение също започна с пост и молитва (виж Деяния 9:9). Павел свидетелства пред Коринтската църква, че е доказал служението си чрез своята духовна дисциплина: „...**чрез неспане, чрез неядене**” (II Коринтяни 6:5). Затова Павел беше свикнал да се моли и да пости. „Неспане” е в смисъл - прекарване на нощта в молитва. При публични събрания ранната църква постеше и се молеше, за да узнае волята на Бога. В Деяния 13 Святият Дух можа ясно да насочи църквата: „**А в Антиохийската църква имаше пророци и учители: Варнава, Симеон, наречен Нигер, Киринеец Луций, Манаин, който беше възпитан заедно с четверовластника Ирод и Савел. И като служеха на Господа и постеха, Святият Дух рече: Отделете ми Варнава и Савла за работата, на която съм ги призовал. Тогава, като постиха и се помолиха, положиха ръце на тях и ги изпратиха**” (Деяния 13:1-3). Когато двамата апостоли Варнава и Павел основаха нови църкви, те учеха вярващите на същия принцип - на пост и молитва, който бяха изпитали в Антиохия: „**И след като проповядваха благовестието в тоя град и придобиха много ученици, върнаха се в Листра, Икония и Антиохия, и утвърждаваха душите на учениците, като ги увещаваха да постоянстват във вярата и ги учеха, че през много скърби трябва да влезем в Божието царство. И след като им ръкоположиха презвитери във всяка църква и се помолиха с пост, препоръчаха ги на Господ, в когото бяха повярвали**” (Деяния 14:21-23). Горният стих показва, че молитвата и постът играеха важна роля за получаването на водителство от Святия Дух, преди ръкополагането на църковни водачи. Постът, съчетан с молитва спомогна ранната църква да има яснота на ума и на духа, нужни за поставянето на нейните основи.

Постът, съчетан с молитва носи не само яснота на ума и на духа за разпознаване гласа на Святия Дух, даващ насока, но постът също така е важен и за спечелването на духовни и материални победи. Виждаме съвършен пример за това в Стария Завет. Йосафат, царят на Юда, беше получил съобщение, че голяма армия се събира за атака. Армията, която се събираше при границите на Юда, идваше от Моав и Амон. Ние в Южна Корея знаем какво е да има събрана вражеска армия на границата ни. Вместо да се опитва да се бие с въоръжението, което нямаше, царят използва своите духовни ресурси и прогласи национален пост. Всички се събраха заедно - мъже и жени, момчета и момичета; те постеха и търсеха Божията намеса. В резултат на тази национална молитва и пост, Бог спечели славна победа. Той даде напътствия на царя, как да се бие срещу врага. Сигурен съм, че нито една друга битка не е била водена като тази. Йосафат определи певци, които да славят Бога пред армията. Когато враговете видяха това, в техния лагер дойде объркване и те започнаха да се бият един срещу друг. За събиране на користите от битката, бяха нужни три дни, след като Бог бе дал победа на Юда, без прибегване до физически оръжия (виж II Летописи 20:1-30).

Когато започваме да постим, трябва да имаме правилно умствено отношение. Не бива да виждаме поста като наказание, макар телата ни често да се противят в началото. Нужно е да гледаме на поста като на ценна възможност да се приближим по-близо до Господа, без да сме отвличани от ежедневната грижа за граната. Също така трябва да виждаме поста като средство, чрез което молитвите ни могат да бъдат по-добре

фокусиращи. Това ще накара Бог да ни чуе и да действа в наша полза. постът, когато на него се гледа по този начин, ще бъде много по-лесен.

Обикновено уча хората си да започнат да постят по три дни. Щом веднъж са свикнали с тридневни постове, те ще могат да постят и за период от седем дни; тогава ще се придвижат към десетдневен пост. някои дори са постили по четиридесет дни, но това твърде не се препоръчва.

Видяхме, че постът и молитвата правят човека много по-чувствителен в духовно отношение към нашия Господ, при което се придобива повече сила за противопоставяне на сатана. Как действа това? Желанието за храна е присъщо на всички живи същества. То е една от най-силните мотивиращи сили, действащи в човешкото тяло, дори преди раждането. Бебетата се раждат с естествения инстинкт да се протягат към майчините гърди. Ако можем да комбинираме това интензивно, естествено желание с нашето естествено духовно желание за общение с духовния ни източник, ще бъде постигната много по-голяма интензивност - това е целта на поста и молитвата. Като комбинираме нашите естествени и духовни желания, ние можем да направим спешността на молбата ни да се издигне пред Трона на Бога с такава интензивност, че Той да чуе и да отговори.

Основното при молитвата е желанието: **„Весели се тъй също в Господа и Той ще ти даде попросеното от сърцето ти”** (Псалм 37:4). **„Затова ви казвам, всичко, каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили, и ще ви се сбъдне”** (Марк 11:24). Затова, колкото по-силно е желанието, толкова по-ефективна е молитвата! От опит знам, че през първия ден от поста не се забелязва особен ефект върху тялото. На втория ден гладът нараства по-драматично. На третия и на четвъртия ден тялото започва да изисква храна и ти чувстваш пълния физически ефект от въздържанието. След петия и шестия ден то се наглася към новите обстоятелства и състоянието ти се подобрява. Тялото е станало по-ефективно в разграждането на телесните мазнини, които са се натрупали. След седмия ден болките на глада изчезват, макар тялото да е много по-изтощено. Идва обаче яснота на мисълта и необикновена свобода в молитвата.

Бог отговаря на искреността

Когато постим Бог отговаря на нашата искреност в доброволното ни смиряване. Неговата милост и благодат са освободени чрез доброволното смиряване и измъчване на душата от страна на индивида, обществото и нацията. Както виждаме в много примери от Стария Завет, Бог се биеше за израилтяните, когато те се смиряваха пред Него. Сатана винаги се опитва да ни досегне, когато се отдадем на плътските си страсти; той не може да проникне през кръвта на Христос, но ние можем да му дадем достъп чрез някой грях. Павел нарича сатана „княза на въздушната власт” или на атмосферата около земята. Посланието на Юда казва: **„При все това, по същия начин и тия с блънуванията си оскверняват плътта, презират властта и хулят славните същества. Но архангел Михаил, когато в борба с дявола се препираше за Мойсеевото тяло, не смея да произнесе против него хулителна присъда, но рече, Господ да те смърти. Тия обаче, хулят всичко, което не знаят, а което знаят, естествено като животните без разум, в това развращават себе си”** (Юда 8-10). Току що цитираните стихове разкриват нещо много съществено относно нашия враг дявола. Сатана е княз със значителна сила. Юда също така заявява, че не можем да се отнасяме към дявола нехайно, както някои християни са свикнали да правят. Макар силата му над Божията собственост да е унищожена, той все още представлява огромен опонент. Исус каза: **„...идва князът на този свят и той няма нищо в Мен”**. С други думи сатана нямаше поле за приземяване в Христос, от което да може да осъществи

атака срещу Него. Ние също трябва да водим такъв живот, че князът на този свят да няма почва, която да приеме дяволска атака.

Преди Втората Световна война Германия разви мрежа от верни агенти в много страни. Хитлер знаеше, че ще има нужда от предани сътрудници, за да успее неговият план за завладяване на света. Той наричаше тази група от мъже и жени „петата колона”. Трябва да внимаваме, да не би сред нас да има пета колона, предана на сатана. Как правим това? Чрез молитва и пост! Чрез пост и молитва ти можеш така да концентрираш силата на молитвата над собствените си страсти - страстта на плътта, страстта на очите и гордостта на живота, че да можеш да живееш свят и чист живот в Божието присъствие. Чрез молитва и пост предмостие на сатана, което сравних с петата колона, може да бъде унищожено. Затова, когато князът на този свят дойде, не ще намери място в теб. Практическите резултати от поста и молитвата ще се изразят в чиста, неосквернена вяра, станала част от живота ти: **„Не това ли е постът, който Аз Съм избрал: да развързваш несправедливите окови, да разхлабваш връзките на ярема, да пускаш на свобода угнетените и да счупваш всеки хомот? Не е ли да разделяш хляба си с гладния и да въвеждаш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия, да го обличаш и да се не криеш от своите еднокръвни?”** (Исая 58:6-7). Постът може да разчупи оковите на нечестието; да пусне на свобода угнетените; да донесе пълно освобождение. Заповядано ни е да **„...разхлабваме връзките на ярема”**. Когато виждаме тежки бремена в себе си и в останалите, можем да ги освобождаваме чрез пост и молитва. Независимо дали бремето е свързано със здравето, бизнеса или семейните отношения, то може да се вдигне.

Пост и молитва за другите

Както вече споменах, Молитвената планина е предназначена за молитва и пост. Но тази молитва не е само за нуждите на присъстващите. Концентрирана молитва бива отправяна и за хилядите, които пишат до нашия офис в Ню Йорк. Щом веднъж молитвените нужди, които пристигат ежедневно, напускат бюрото ми и нашата църква се е молила за тях, те се изпращат на Молитвената планина. Някой от ходатаите пости и се моли за нуждата, която вече е преведена на корейски, докато получи увереност в сърцето си, че Бог е чул и отговорът е на път. Чрез поста нашите молещи се ходатаи придобиват изострена чувствителност към спешността на нуждата. Затова те могат да си представят нуждата и да видят отговора. Свидетелствата за отговорени молитви са твърде много, за да бъдат включени тук. Но ние сме открили, че Бог отговаря на молитвата и поста, съчетани заедно. Хора от целия свят идват да се молят и постят на Молитвената планина и да получат чудо. Преди няколко години една жена, жертва на детски паралич, посети Молитвената планина. Жената бе чувала за чудесата, които стават тук и бе решена да дойде, независимо от физическите трудности, свързани с пътуването. След като бе пътувала пет дни с параход, един от нашите членове я посрещна на пристанището и я настана във влак.

Младата жена, само двадесет и три годишна, пристигна с очакване, че ще може да ходи отново. Според естествените обстоятелства, това изглеждаше невъзможно - тя е била жестоко осакатена от три годишна възраст. Но чрез Бога всичко е възможно! След като се настана, жената незабавно започна да изгражда своята вяра чрез четене на Словото и търсене на всички Божии обещания. Тъй като планираше да остане за три месеца, тя реши всяка седмица да отделя по два дни за пост. По време на престоя си, младата жена бе особено впечатлена от свидетелствата, които чуваше. Всеки път, когато чуеше някой да свидетелства за чудотворната сила на Бог, вярата ѝ нарастваше. След първия месец нямаше видими признаци на изцеление. Нейните крака бяха все още осакатени от парализата - нещо, с което вече бе свикнала. През втория месец тя се

почувства обновена в своите душа и дух, но без промяна в тялото. Но през третия месец нещо започна да се случва! За пръв път от много години жената можеше да усеща краката си.

В очакване на чудо, тя извика: „Помогнете ми да стана! Моля ви, нека някой да ми помогне да се изправя на краката си! Знам, че съм изцелена!” Като видяха сълзите и усетиха нейното вълнение, двама от нашите членове, зарадвани, я хванаха за ръцете и я изправиха на крака. Но макар и да усещаше протичането на кръв по артериите и вените на краката си, тя нямаше сили да стои права. Без да изразява някакво разочарование, жената позволи да я сложат бавно да седне и отново продължи да се моли. Знаеше, че е необходимо творческо чудо, за да използва отново атрофираните си крайници. Така че, тя търпеливо чакаше и продължаваше да се моли и да пости.

След като трите месеца изтекоха, жената все още беше в инвалидна количка, но нещо беше станало вътре в нея - тя знаеше, че е изцелена! Изминаха няколко месеца, преди да получи едно чудесно писмо от тази млада жена. В него тя пишеше, че се изисквало настояване, но чудото най-после дошло. „Да, д-р Чо, сега мога да ходя!” - пишеше ми тя. - „Все още леко понакуцвам, но ходя. Знам, че дори куцането скоро ще изчезне!” - заявяваше тя с пълна вяра. Това е само едно от многото чудеса, които са ставали на Молитвената планина.

Всеки ли ще бъде изцелен на Молитвената планина, ако пости и се моли? Явно изцелението не е толкова просто. Някои хора биват изцелявани незабавно, докато за други минава време. Но аз съм открил, че когато изцелението на хората не става и не става, те навярно имат непростителност в сърцата си.

Простителност и изцеление

„Защото, ако вие простите на човеците съгрешенията им, то и Небесният ви Отец ще прости на вас. Но, ако вие не простите на човеците съгрешенията им, то и Самият Отец няма да прости вашите съгрешения” (Матей 6:14-15). Много хора са били наранявани от своите семейства, съдружници в бизнеса или от приятелите си. Затова са търсели справедливост, според своите схващания за нея. Ако тя не е отдадена в ограждащите ги обстоятелства, хората се изпълват с омраза и огорчение. Много от тях развиват физически симптоми, пряко свързани с тяхното непростително отношение. Те развиват корен на горчивина, който отделя отрови в системите им и причинява както умствена, така и физическа болка. „Но, аз съм права!” - ми каза веднъж една жена, когато споделих с нея току що споделеното с вас. - „Съпругът ми е виновен! Мразя го!” „Да, сестро - отговорих, - но ти си тази, която страдаш от артритно осакатяване.” Ще довърша този разказ по-късно.

Ако сме били засегнати, трябва да простим! Дори да не чувстваме желание за това, трябва да го направим! Дори, ако засегналата ни страна не си е поискала прошка, ние трябва да простим! Исус е свършеният пример за това. Докато Той висеше на кръста, никой не молеше за Христовото прощение; всъщност, те Му се присмиваха и Го измъчваха. Но Исус каза: „*Отче, прости им!*” Затова простителността не е по избор. Тя е задължителна! Това не е рядко проявяващо се действие, а начин на живот! Да простиш на човека, който те е засегнал, освобождава Святия Дух да изобличи този, който ти е причинил проблема. Нищо не убягва от погледа на нашия Небесен Баща. Той знае намеренията или мотивите на сърцата ни. Святият Дух може да изобличи за грях, правда и за съдба.

А сега, да се върнем на нашия разказ. Жената в моя кабинет бе омъжена от дълги години. Съпругът ѝ я беше напуснал и живееше с друга жена. Натоварена с грижата за себе си и за своето семейство, тя бе поставена под трудни финансови обстоятелства. Сега стоеше в моя кабинет и се молеше за изцеление на своята парализа. Святият Дух

ме накара да я попитам: „Простила ли си на своя съпруг?” „Не! Не мога! Мразя го!” - проплака тя, без да може да задържи сълзите си. „Трябва да му простиш!” - продължих. - „Това ще изчисти твоя дух на горчивина, който може би пречи на изцелението ти. Ще освободи също така и ръката на Святия Дух в неговия живот.” След малко тя се съгласи да прости на своя съпруг и се върна да се моли и пости на Молитвената планина.

Следващата неделя, на една от нашите служби, чух почукване по вратата на кабинета си. Поканих човека. Пръв влезе някакъв много навъсен мъж, следван от една жена. „Пастирю, това е моят съпруг, за когото се молихме.” Тя едва можеше да сдържа радостните си сълзи, когато се обърна към съпруга си и каза: „Моля те, кажи на пастира, какво се случи.” „Пастир Чо, мислиш ли, че Бог може да ми прости? Аз съм голям грешник.” Тогава той разказа своята история: „Преди една седмица, докато си стоях вкъщи с другата жена, започнах да се чувствам много виновен. Не можех да издържа на болката, която усещах в себе си. Изведнъж започнах да си мисля за своята съпруга и за децата си, които бях изоставил. Като не можех да се освободя от това чувство за вина, в мен дойде мисъл за самоубийство. Когато наближи неделата, реших да дойда на църква с надежда, че ще ми бъде простено и ще се чувствам по-добре. Тогава забелязах съпругата си да стои в другия край на залата. Реших да помоля нея и Бога за прошка. Може ли Бог да ми прости?” „Да, Той може да ти прости” - отговорих. Тогава го поведох в молитвата на грешника и той прие Исус Христос за свой Спасител. Каква радост бе, да видя двамата свързани отново в Исус Христос. По-късно, като продължаваше да пости и да се моли, жената можа да стане от своята инвалидна количка и беше изцелена. Тя обаче, вече беше изцелена вътрешно, чрез простителност, преди да бъде изцелена външно с Божествено изцеление. Не искам да кажа, че всеки сакат или болен от някаква болест страда, поради непростителност, но мнозина ще бъдат изцелени, ако се научат как да прощават.

Ако ти, читателю, имаш проблем с това, да простиш на някого, не позволявай гордостта да надделее и пречи да се подчиниш на Божието Слово. Вземи решение да извършиш допълнителната мила, като отхвърлиш своето отношение на себеправедност и простиш на този човек! Тогава ще преживееш освобождение от своята враждебност и ще се почувстваш много по-добре. Бог се противи на гордите, но дава повече благодат на смирените. Затова, ако усещаш липса на достатъчно благодат в живота си, навярно си стъпил върху своята гордост, а не върху благодатта на Бога. Какво можеш да изгубиш, освен горчивина, негодуване и вероятно недобро здраве? **„И молитвата, която е с вяра, ще избави страдалеца, Господ ще го привдигне, и ако е извършил грехове, ще му се простят. И тъй, изповядвайте един на друг греховете си и молете се един за друг, за да оздравеете”** (Яков 5:15-16). Психолозите, докторите и психиатрите са съгласни, че умствената настройка на техните пациенти определя до голяма степен успешното им оздравяване. Сега е време за Тялото Христово, църквата - да бъде изцелена! Божието отношение е показано в III Йоан 2 **„Любезни, молитствам да благоуспяваш и да си здрав във всичко, както благоуспява душата ти”**. Ключът към духовно и материално благоуспяване е свързан с нашето душевно (умствено) благоуспяване, чрез простителност. Ето защо, постът и молитвата, съчетани с простителност, ще донесат по-голяма степен на здраве в църквата. Това ще направи средството, с което Бог е избрал да доведе съживление, здрав и полезен инструмент в ръцете на Святия Дух.

В края на XX век ние имаме голямо предизвикателство. Същевременно това е голяма възможност. Нужни са по-смели хора, готови да прощават, да жертват, да се подчиняват и да се посвещават. **Аз съм се предоставил на Святия Дух, да прави с мен всичко, което е възможно, за да бъда инструмент на съживление и църковен растеж. Ще се присъединиш ли към мен?**

ЧАКАНЕ ПРЕД ГОСПОДА

Размишление и молитва

Размишлението е актът на разсъждаване или мислене за нещо или някого. Това изисква дисциплина, тъй като умът е склонен да се лута между много различни неща. Това е съществена и важна форма на молитва. Тъй като нашите действия се влияят от волята ни, а нашата воля до голяма степен се влияе от мисленето ни, то ако можем да насочваме своето мислене (размишление), ние ще бъдем в състояние да контролираме действията си. Давид се моли: *„Думите на устата ми и размишленията на сърцето ми нека са угодни пред Тебе, Господи, Канаро моя и Избавителю мой ”* (Псалм 19:14). Бог даде на Исус Навин тайната за този успех и благоуспяване: *„Тая книга на Закона да се не отдалечава от устата ти, но да размишляваш върху нея денем и нощем, за да постъпваш внимателно според всичко, каквото е написано в нея, защото тогава ще напредваш в пътя си и тогава ще имаш добър успех”* (Исус Навин 1:8). От този стих става ясно, че Бог очакваше от Исус Навин да размишлява върху нещо определено. Той трябваше да размишлява върху Божието Слово. Казано му беше, не просто да размишлява върху каквото и да е, но силата на неговия ум, да бъде насочена към нещо конкретно! Когато размишляваш, ти трябва да фокусираш ясно своя ум върху предмета, за който желаш да размишляваш. Толкова често християните започват да размишляват за Господа, но позволяват умовете им да се лутат без контрол. В крайна сметка заспиват или се отегчават. Причината за това е, че Бог очаква от нас, да размишляваме върху нещо специфично, а не неопределено. За да съсредоточиш ума си върху специфичен предмет за по-дълъг период от време, това нещо трябва да ти носи наслада. *„Но се наслаждава в закона на Господа и в Неговия Закон се поучава ден и нощ”* (Псалм 1:2). Ето защо, за да разсъждаваш успешно върху нещо, трябва да имаш мотив. Трябва да видиш ползата, която ще извлечеш от това. Ако се наслаждаваш в Божието Слово, с радост ще размишляваш върху Него и ще получиш по-голямо знание и разбиране.

„Устата ми ще говорят мъдрост и размишлението на сърцето ми ще бъде за разумни неща” (Псалм 49:3). Давид беше настроен постоянно да хвали Господа в Псалмите, защото беше решил да размишлява за Божиата доброта в своя живот: *„Като от тлъстина и мас ще се насити душата ми; и с радостни устни ще те славословят устата ми. Когато си спомням за Тебе на постелката си, размишлявам за Тебе в нощните стражи, понеже Ти си бил помощ на мене и под сянката на Твоите крила ще се радвам”* (Псалм 63:5-7). И отново: *„Моето размишление за Него ще бъде сладко; аз ще се веселя в Господа”* (Псалм 104:34). Апостол Павел също видя важноста на размишляването. В писмо към своя ученик Тимотей той казва: *„Не пренебрегвай дарбата, която имаш... В това прилежавай (размишлявай върху тези неща), на това се и предавай, за да стане явен на всички твоят напредък”* (I Тимотей 4:14-15). Тимотей бе инструктиран да предаде себе си изцяло на призива за служение, даден му чрез Святия Дух. Начинът, по който той можеше да извърши това пълно посвещение беше, чрез размишление. Но отново на Тимотей бе наредено да размишлява върху нещо специфично, а не просто неопределено, върху каквото и да е.

Пророк Исаия пророкува, че начинът да спазиш съвършен мир, е, да размишляваш за Господ: *„Ще опазиш в съвършен мир непоколебимия ум, защото на Тебе уповава”* (Исаия 26:3). Когато подготвям своите проповеди, аз моля Бог да просветли моя ум, да позная ума на Святия Дух, който е написал Божието Слово. След

като завърша написването на плана си, размишлявам върху посланието, което ще представя пред Божиите хора. От увода до заключението през всяка от моите точки, Святият Дух ми дава свежо разбиране за Словото и за Неговото приложение към нуждите на хилядите, които ще чуят посланието. Макар в неделя да идват стотици хиляди хора; макар посланието да е предавано по телевизията в няколко страни, аз вярвам, че Святият Дух знае нуждата на всеки поотделно и ще посрещне тази нужда, чрез помазаното от Духа Слово. Чрез размишление ще знам какво да кажа и кога да го кажа. По-късно научавам, че нещо казано, е посрещнало специфичната нужда на някой от слушателите. Знаел ли съм какво точно да кажа? Не съм. Но Святият Дух е знаел и го е предал в ума ми, докато съм размишлявал върху своята проповед. И не само размишлявам върху посланията си, но и върху всяка нова насока или възможност, които са пред мен. Някоя нова възможност за служение може да изглежда много привлекателна за естествения ум, но е възможно по пътя да има клопки и спънки, за които да не знам, но аз се ръководя от Божия мир, който поддържам в сърцето си. Когато размишлявам върху някое важно решение, Святият Дух ме насочва. Щом се движа в Божията воля, получавам този мир, който надхвърля разбирането и след като надхвърля разбирането, той не подлежи на много обяснения. Когато има нещо, което ще нарани мен или работата на Господа, аз знам за него, тъй като Святият Дух ми го показва - чрез вдигането на мира. За да има плодотворно размишление, човек трябва най-напред да утихне пред Бог.

Щом застанеш в покой, объркването, обкръжаващо всички забързани хора, изчезва, и ти си готов да размишляваш. Открил съм, че са необходими поне 30 минути, за да утихнеш пред Господа. Ето защо дисциплината е толкова важна, ако искаш да бъдеш успешен молитвен войник. Човек не може да позволи на вътрешните конфликти да безпокоят неговия дух, а трябва да държи сърцето си утихнало пред Бога, ако иска да размишлява истински.

В Исаия има много рязка промяна след тридесет и деветата глава. Тя идва в резултат на новата насока, в която пророкът изразява Божието Слово. След като Бог завършва Своите съдби в глава 39, Той започва да успокоява Израел в четридесета глава. Тя завършва с Божествени принципи: **„Той дава сила на отслабналите и умножава мощта на немошните. Давже младите ще отслабнат и ще се уморят и отбраните момци съвсем ще паднат, но ония, които чакат Господа, ще подновят силата си, ще се издигат с крила като орли, ще тичат и няма да се уморят, ще ходят и няма да отслабнат”** (Исаия 40:29-31).

Налагащият се принцип в току що цитираният стих е, че естествената сила не е достатъчна пред Божиите хора, за да извърши работата. Нужна е сила, която надминава младост и естествени способности. Всеки, който е готов да чака пред Господа, може да бъде квалифициран, да извърши великото поръчение, защото източникът на неговата сила не е естествен, а духовен.

Днес много хора са толкова заети, че им остава съвсем ограничено време за молитва, а да не говорим за чакане пред Господа, за размишление. Ето защо, те не могат да чуят тихия, вътрешен глас на Святия Дух. Илия научи това: **„И там влезе (Илия) в една пещера, гдето се засели; и ето, Господното Слово дойде към него та му рече: Що правиш тук, Илие? А той каза: Аз съм бил много ревнив за Господа Бога на Силите; защото израилтяните оставиха завета Ти, събориха олтарите Ти и избиха с меч пророците Ти; само аз останах, но и моя живот искат да отнемат. И Словото му каза: Излез, та застани на планината пред Господа. И, ето, Господ минаваше и голям силен вятър цепеше бърдата и сломяваше скалите пред Господа, но Господ не бе във вятъра; а подир вятъра земеръс, но Господ не бе в земеръса; И подир земеръса огън, но Господ не бе в огъня; а подир огъня тих и**

тънък глас. И Илия, като го чу, покри лицето си с кожуха си, излезе и застана при входа на пещерата. И, ето, глас дойде към него, който рече: „Що правиш тук, Илие?“ (II Царе 19:9-13). Илия научи, че неговото упътване не дойде в силните изяви на земетресение, огън или вятър, но Бог го насочи чрез „тихия и тънък глас“.

Начинът, по който можеш да чуеш Божия глас, е, да утихнеш и да размишляваш. Ако сме погълнати в размишление, ние ще бъдем погълнати в слушане на Неговия глас! Трябва обаче, да бъдем предпазливи относно чуването на гласа на Господа. Не бива да забравяме, че всичко, което Бог някога ще каже, вече доктринално го е казал в Словото. Никога няма да чуем нещо от Бога, което да противоречи на откритата и вдъхновена Библия, Канонът на Писанието бе завършен с последната глава на Откровение, която включва и предупреждението: *„Ако някой притури на тях (тези неща - бълг. превод), Бог ще притури на него язвите, написани в тая книга“* (Откровение 22:18).

Наслаждаване на Божието присъствие чрез размишление

Един от аспектите на размишлението, който аз особено харесвам, е така наречената от мен „духовна разходка“. Точно, както се наслаждавам на редките възможности да изляза на обикновена разходка, без да съм се отправил в определена посока, така обичам да размишлявам и да чакам пред Господа, без някаква специална преднамерена цел. Просто стоя в Божието присъствие и Му се наслаждавам. Не желая нищо друго, освен Него. Така че, усамотявам се, сядам в удобен стол, затварям очи и чакам пред Господа. Може да не чуя нищо. Може да не усетя нищо. Но винаги се чувствам освежен, след духовната си разходка с моя скъпоценен Господ. Открил съм, че този вид духовно освежаване може да трае с часове. К. Остин Майлс написа химн, чийто припев изразява това, което аз често преживявам: *„И Той ходи с мен, и Той ходи с мен, и ми казва, че съм Негов, и радостта, която споделяме, докато сме там никога друг не може да познае.“* Енох е описан в Юда: *„За тях пророкува Енох, седмият от Адама, като рече: Ето, Господ иде с десетки хиляди Свои светии да извърши съдба над всички, и да обяви за виновни всичките нечестивци за всичките нечестиви дела, които нечестие са сторили, и за всичките жестоки думи, които нечестивите грешници са говорили против него“* (Юда 14-15). Но Битие казва само: *„А откак роди Матусал, Енох ходи по Бога триста години и роди синове и дъщери. И всичките дни на Енох станаха триста шестдесет и пет години. И Енох ходи по Бога, и не се намираше вече, защото Бог го взе“* (Битие 5:22-24). Какво стана с Енох? Енох беше пророк през най-ранните дни от човешкото обитаване на земята. По това време хората все още знаеха разказите за градината, тоест Адамовия опит с Господа при вечерния ветрец в Едемската градина. Енох пророкува за един бъдещ ден - второто идване на Христа, да извърши съд на земята. Но при своето служение, Енох се научи да ходи с Бога. Бог толкова много се наслаждаваше на неговата симпатия, че Библията казва: *„Той не се намираше вече.“* Бог го взе на небето, за да може да му се радва постоянно. Той също очаква второто идване на Христос - когато Енох ще бъде един от десетките хиляди (или безброй много) светии, които ще се завърнат с Христос - Праведния Съдия.

Аз съм развил близко общение с Господа, което е изострило моя дух и ми помага да преодолявам атаките на сатана. Нищо не е по-важно и приятно за мен от неограниченото време за общение. Много от членовете на моята църква обичат да ходят на Молитвената планина за подобно общение и размишление. Други имат специално място в своя дом, което е тихо. Не е толкова важно къде размишляваш. Въпросът е да го правиш!

ПЕТА ЧАСТ **МЕТОДИ НА МОЛИТВА**

Въведение

В тази част моята цел е да дам на вас, читателите, библейски обосновани и практически методи, които да ви помогнат във вашия молитвен живот. Тъй като съм пътувал по света в продължение на много години, аз съм добре запознат с въпросите относно молитвата, които са били задавани навсякъде, където съм бил. Всяка област в света има свой собствен език, култура и традиции, но ние всички сме части на едно тяло - Тялото на Исус Христос.

Независимо, че методите от единия край на света до другия може да се различават, съществуват универсални библейски принципи, които са приложими във всички области. Например, определени култури, поради специфичните климатични условия са по-склонни към съзерцателност, отколкото другите. Но на всички ни е дадена благодат, за да преодолеем всякакви възможни, естествени тенденции, да бъдем верни на Божието Слово. Сред християните откривам, също така и универсално желание за съживление. Като вярвам, че ключът към съживлението е молитвата, желая да споделя методи, които ще ни помогнат в тази насока.

Развиване на настойчивост в молитвата. Как да се молим по-дълго?

„Как мога да се моля повече от един или два часа?“ - наскоро ме попита един пастир. След като слушал моя лекция за молитвата, в него се породило желание да се моли повече. Той и преди усещал подобно желание. Започнал нова практика, която продължила няколко седмици, след което пастирът отново се върнал към краткото време за молитва, под нарастващия натиск на пасторството.

Отговорът на този въпрос, задаван ми от много служители и редови християни, ме накара да включа настоящата глава върху развиването на настойчивост в молитвата. Обикновено повечето християни се молят между тридесет и шестдесет минути дневно. Тъй като по-голямата част от тях водят забързан живот. Натискът от модерния век ги е накарал да желаят незабавни отговори на бързи молитви. Ето защо аз виждам мнозина да си купуват книги и да слушат аудио касети, даващи формули и лесни пътища за получаване отговор на молитвите. Сега хората са свикнали с бързо кафе, с бързо лечение; да получават утрешния вестник предната вечер и да научават световните новини за десет минути. Днес нещата се поставят в капсули - било то витамини или проповеди. Вместо да излязат на спокойна вечеря със семейството си, все повече хора спират до някой щанд за бърза храна и ядат в колата. Християните също са повлияни от това съвременно социологично явление. Преди в нашите църкви бяха разпространени чудни химни, заявяващи величието на Бога. Сега много църкви са захвърлили своите книги с химни и използват само листи с текста на песните. Не, че песните са лоши, но би трябвало да имаме и двете неща. Преди пеехме „Сладък час за молитва“, а сега приканваме хората към „Слово на молитва“. Навярно причината за липса на съживление в по-голямата част на света днес е, че не желаем да се молим по-дълго! Като се учим как да се молим, ние не бива да бързаме. Казано е, че Бог е вездесъщ (навсякъде по едно и също време), но никога не бърза. Затова трябва да се научим как да дисциплинираме себе си, да отделяме по-дълго време за молитва. Трябва да се научим как да чакаме в молитва, докато Бог говори.

Като зает пастир, аз съм под изключителен натиск по отношение на времето. Ако тази книга бе написана от човек, чието единствено задължение бе, да се моли, навярно тя щеше да бъде предизвикателство за малцина. Но аз съм пастир на 370000

членна църква. Президент съм на Чърч Гроут Интернешънъл. Трябва редовно да говоря по телевизията и по радиото за два континента. И въпреки всичко, трябва да се моля! Методите, които използвам, наистина ги използвам ежедневно. Не пиша теории, за които не вярвам, че ще проработят. Нещата, които описвам, работят всеки ден в моя живот, като ме карат да се моля по-дълго. Както вече споделих, ставането рано всяка сутрин ми помага да имам нужното време за молитва. Обикновено ставам към пет часа сутринта, физически ставам от леглото. Ако се моля в леглото, може отново да заспя. Затова е важно да променя своето физическо положение. Премествам се в своя кабинет, сядам пред Господа и започвам да Го хваля и да Му благодаря за Неговата доброта. Давид практикуваше влизане през Божиите порти по този начин: „**Влезте в портите Му със славословие и в дворовете Му с хваление. Славословете Го и благословете името Му**” (Псалм 100:4). След като съм благодарил, хвалил и съм се покланял на Бога, аз мога да моля за Неговото благословение върху моите помощници (имам над триста помощник-пастири); мисионерите ни, които са в четиридесет страни; и моите презвитери и дякони.

След като развием лични и интимни взаимоотношения с нашия Господ, той може да ни насочва тихо и протичко: „**Ще те съветвам, като върху тебе бъде окото Ми**” (Псалм 32:8). Но това не става за една нощ, а изисква време. В зависимост от силата на желанието ни да бъдем водени, ние ще отделяме нужното време за молитва. След като се моля за всеки отдел в моята църква, за всеки правителствен служител и за националната ни защита, аз се моля за своето семейство, като назовавам техните нужди ясно и специфично пред нашия Господ. Тогава, с помощта на въображението си, пътувам до Япония, където имаме голямо служение. Моля се за телевизионното ни предаване там, което води все повече японци до Христос. Ориенталци като нас, японците приемат служението ми с много по-голяма готовност, отколкото американските програми. Затова нашите програми оказват влияние върху Япония. Но необходимите ресурси за продължаване на това служение са ограничени. Ето защо моля Бога да посрещне всяка финансова нужда в японския ни офис. Бог ми е обещал десет милиона японски души до края на това столетие. Аз продължавам да Му напомням за Неговото обещание и моля за Неговата сила и водителство за осъществяване на целта. Толкова силно вярвам, че десет милиона японци ще преклонят коляно пред Исус Христос, че буквално мога да ги видя в ума си. Като напускам бреговете на Япония, аз пътувам над големия Тих океан към Америка. Имам офис в Ню Йорк и те също се нуждаят от молитва. Моля се за президента, Конгреса и останалите институции в Съединените щати. Моля се за християните в Америка, да преживеят съживление в своите църкви. Моля се за телевизионното ни предаване в Америка, като вярвам, че Бог ще го използва, за да бъде за съживление. Тогава се моля за хилядите, които изпращат своите молитвени нужди до нашия нийоркски офис. Тези нужди ми се препращат в Корея. И Съединените щати, и Канада са ключови държави в предстоящото голямо световно съживление. Затова Бог ми е дал да видя съживление там. Отправлям се на юг и се моля за Латинска Америка. След като съм пропътувал част от Латинска Америка, аз съм дълбоко развълнуван и благословен от чудните хора в този район. Бог се движи в някои страни, но комунистите са решили да установят господството си над тази област от света. Затова трябва да се принасят молитви за мир в споменатия район, за да може да се проповядва Евангелието и грешници да се спасяват преди свършека. Тогава преминавам над Атлантическия океан и се моля за Европа. Поучава съм в Европа от петнадесет години. Обичам всяка страна, в която съм проповядвал. Европа е гнездото на Евангелието на Запад, но в по-голямата част от континента няма признаци на съживление. Аз обаче знам, че Бог желае да се движи в Европа и ходатайствам за тях в Святия Дух.

Особено съм загрижен за Източна Европа, поради подтисничеството и опозицията, които съществуват. Бог е изключително заинтересуван от всички християни от Източна Европа, които се събират тайно и аз трябва да се моля за тяхната сигурност и успех. Африка, Австралия и Нова Зеландия са също области, където Бог желае да се движи. Изпитвам специално отношение към тези области, защото те са в духа ми в молитва. Тогава идва родният ми континент Азия. По отношение на Евангелието Азия е най-нуждаещото се място в света. От всички места, които никога не са приемали Евангелието, Азия има над 80%. Затова съм особено загрижен за родния си континент. Имам служение в Китай, за което не мога да пиша по обясними причини - молитвата ми се насочва към тях. Както можете да видите, само ежедневната молитва на всичките големи нужди в Тялото Христово по света, отнема поне половината от молитвеното ми време рано сутрин. Най-накрая отделям време да се моля за себе си. Преди да усетя, вече е седем часа сутринта и аз трябва да се приготвя да отида в офиса си. През утринните часове чувствам силата, която съм получил от ранната сутрешна молитва. Мога да проповядвам, като усещам Неговото Божествено помазание.

Мога да съветвам, виждайки мъдростта Му. Мога да поучавам, като изпитвам Неговото знание. Затова не аз, но Бог работи чрез мен, за да осъществи Своята цел. На обяд, след обяда, аз отново притихвам пред Господа. Защо? Защото, като Негов посланик, се нуждаю от изключително точни инструкции за моето управление. Давид каза: „**Вечер и заран и на пладне ще се оплаквам и ще стена и Той ще чуе гласът ми**” (Псалм 55:17). Един от най-големите проблеми, които хората имат по отношение на удължаването на своя молитвен живот е, че те не желаят да повтарят молитвата за едно и също нещо всеки ден. Мислят, че да се помолиш за нещо веднъж е достатъчно. Но Бог ежедневно даваше манна на Израел в пустинята. Вчерашната манна не изтрайваше повече от двадесет и четири часа. Така и ние се нуждаем от ежедневно общение с нашия Спасител. Както ядем, спим и дишаме всеки ден. Храната, която сме имали вчера, няма да задоволи днешната нужда. Вземането на дъх трябва да се повтаря отново и отново всяка секунда, иначе ще умрем.

Исус каза: „**Дай ни днес ежедневния хляб**”. Той не каза, че трябва да си вземем хляб, за да няма нужда да ядем повече. Вечерта моят ден завършва с молитва. Аз имам да Му благодаря за толкова много неща, защото Той ежедневно доказва верността си към мен. Утрешният ден ще донесе нови предизвикателства, с които ще се справя, чрез Божията благодат. Ако съм се провалил по някакъв начин, моля Бога за повече благодат и мъдрост; ако съм успял, Му отдавам хвала.

Животът ми не би бил същият без ежедневните часове на молитва. Никой не знае пред какви проблеми бих се изправил, ако не се молих всеки ден. Като пастир на най-голямата църква в света, аз знам, че сатана всеки ден се опитва да ме унищожи. Ако можеше да ме изкуши, да съхрани молитвения си живот, бих станал уязвим към неговите атаки. Затова не мога да си позволя да пропусна и един час от молитвеното си време, защото знам, че това е източникът на моята вътрешна сила. **Няма ли да се молиш с мен, за да ти се даде по-голямо желание, сила и дисциплина, да се молиш по-дълго?** Помисли за по-голямата ефективност на твоя живот в служението, бизнеса или училището, ако решиш да удължиш молитвеното си време!

Молитва в Святия Дух

Тогава що? „**Ще се моля с духа си, но ще се моля и с ума си; ще пея с духа си, но ще пея и с ума си**” (I Коринтяни 14:15). Павел свидетелства: „**Благодаря Богу, че аз говоря повече езици от всички ви**” (I Коринтяни 14:18). Той каза това на църква, която коригираше относно прекаленото използване на духовни проявления. Затова Павел практикуваше молитва на своя молитвен език повече от всеки друг в Коринтската

църква, но той бе мотивиран от Божията любов. Защо трябва да се молим в Святия Дух? **„Който говори на непознат език, назидава себе си...”** (I Коринтяни 14:4). Юда също посочва този принцип: **„А вие, любезни, като назидавате себе си на вашата пресвета вяра и се молите в Святия Дух...”** (Юда 20). Ето защо молитвата на вашия молитвен език е средството, чрез което можете да назидавате себе си духовно. Аз откривам, че молитвеният ми език е голямо духовно благословение за мен. Ако не можехме да се облагодетелстваме от молитвата в Святия Дух, Бог никога не би ни дал този безценен дар. Преди да се възнесе на небето, Исус Христос каза: **„И тия знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят...”** (Марк 16:17). Като млад християнин аз не можех да видя важноста на езиците в моя християнски живот. Но колкото се увеличава времето на повярването ми в Исус Христос, толкова повече усещам огромната значимост на езиците в личния ми християнски живот. Водя голяма част от молитвата си на своя молитвен език. Както Павел, аз се моля в духа, но се моля и с разбирането си. на публично място предпочитам да се моля на език, който всички ще могат да разберат. Но през личното си време за молитва използвам много своя духовен молитвен език. Словото казва: **„Защото който говори на непознат език, не говори на човеци, а на Бога, защото никой не му разбира, понеже с духа си той говори тайни”** (I Коринтяни 14:2). След като Павел казва, че никой, освен Бог не може да разбере твоя молитвен език, няма как молитвата ти да бъде спирана от противопоставящи се духовни сили, подобно на Данииловото преживяване. Твоят дух може безпрепятствено да общува директно с Отец чрез Святия Дух. Понякога е възможно да усетя нужда да се моля, но може да не знам точно за какво трябва да се моля; или да нямам необходимите думи да изразя това, което чувствам. Това е времето, когато навлизам в духовния си език и съм в състояние, въпреки своята естествена неспособност, да изразя пред Бога това, което изпитвам. Мога да отида право в присъствието на моя Баща в Святия Дух. Думата, използвана за изграждане в оригиналния гръцки език е „oikodomew” или „поставяне на един блок върху друг”. Както при изграждането на сграда, ти можеш буквално да почувстваш как вратата ти се изгражда, докато се молиш в Святия Дух.

Като знам, че е важно моите послания да изграждат вяра и надежда в сърцата на хиляди хора, аз прекарвам доста време, изграждайки нивото на собствената си вяра, чрез молитвата в Святия Дух. Разбирам, че много от моите християнски приятели евангелисти, не са използвали тази важна духовна дарба, но това не ги прави да бъдат християни от втора класа. Всъщност вярвам, че днес Святия Дух кара всички християни да се сближават духовно. Може всички да не сме съгласни, може всички да не виждаме важноста от използването на духовния молитвен език, но не можем да отречем неговото използване в Новия Завет. Не бих написал книга за молитвата, без честно да споделя с вас това, което за мен е от голяма духовна помощ в молитвата. В живота на всеки християнин се води вътрешна борба. Духът постоянно воюва срещу плътта, но като изграждаш себе си духовно, ще намерите сила да победите плътта, която се опитва да ви завлече надолу.

Получих писмо от един корейски строителен техник в Сингапур. Той се оплаква колко е слаб и как много пъти е решавал да не пуши, да не използва лоши думи и да не извършва зли дела. Толкова често, след като е станал християнин, се опитвал, но продължавал да се проваля. Какво би могъл да направи, за да се укрепи духовно до такава степен, че да може да побеждава всички изкушения на плътта. **„Така също и Духът ни помага в нашата немощ, понеже не знаем да се молим както трябва, но самият Дух ходатайства в нашите неизговорими стенания”** (Римляни 8:26). Както току що цитирах, Павел казва, че сам Святия Дух ходатайства за нас. Тъй като молитвата в Святия Дух е използване на нашия молитвен език, начинът да бъдем

укрепени, да преодолеем своите немощи е, да се молим на молитвения си език. Святият Дух знае нашата духовна нужда по-добре от нас, но Той ще използва собствения си език, за да се моли за нея. Слава на Бога!

Една от моите водачки на ядра имаше необикновено преживяване в молитва, което подкрепя това, което споделям с вас. След като заключила вратата на своя апартамент, тя тръгнала към дома, където се провеждали събранията на ядрото. Щом се отдалечила на разстояние от два блока, усетила нещо необичайно в сърцето си. Била дълбоко обременена. Паднала на колене и започнала да се моли. Скоро преминала от своя естествен език към молитвения си език. След малко времето започнало да се вдига и тя знаела, че молитвата е чута и отговорът е на път.

На събранието проповядвала своето послание под силното помазание на Святия Дух. Като се прибрала къщи, открила, че някой е влизал с взлом. Търсейки ценни неща, крадецът бил разпръснал дрехи по целия под. Но се било случило нещо странно. Нейните бижута и пари, които не били скрити, стояли непокътнати. По някакъв начин крадецът е бил заслепен от откритите ценни неща в апартамента ѝ. Вярваме, че Святият Дух е ходатайствал за нея, крадецът е бил възпрепятстван да открадне нещо с голяма стойност. Бог е видял и е отговорил!

По време на войната във Виетнам, много от младите хора от нашата църква отидоха да се бият със своите американски съюзници в джунглите на тази страна. Доста от техните родители идваха при мен и казваха: „Пастирю, не знаем как и за какво да се молим. Молим те, помогни ни, защото не знаем състоянието на нашите синове!” Отговорът ми към тях бе: „Защо не помолим Бог да използва нашия молитвен език, след като не знаем за какво да се молим?” Затова се молахме: „Скъпи Небесни отче, използвай молитвения си език и се моли чрез нас за нашите деца. Молим Те, посрещни техните нужди днес. Ти знаеш къде са. Ти знаеш състоянието им.” Скоро всички започнахме да се молим на нашия молитвен език и не спирахме, докато времето не се вдигнеше. Понякога някои от родителите се молеха с дни до вдигането на времето. Свидетелствам за хвала и слава на Бога, че по време на войната във Виетнам, нито едно от нашите момчета от църквата не умря. Куршумите може да са летели, но синовете ни са били пазени от Святия Дух! Ето защо, аз не пренебрегвам това, което Бог толкова щедро ни е дал. Добре ще е, да се молите за този важен вид молитва. Помолете Бога да ви покаже как можете да бъдете защитавани, назидавани и укрепявани чрез Святия Дух по нов начин. Защото вие, които се молите в Святия Дух, моля ви, не угасвайте Духа в живота си! **„За всичко благодарете, защото това е Божията воля за вас в Христа Исуса. Не угасвайте Духа! Пророчества не презирайте! Всичко изпитвайте! Дръжте доброто!”** (I Солунци 5:18-21). За да бъдем духовни ходатаи, ние трябва да имаме желание да застанем в пролома.

„Ходатай” буквално означава, „да застанеш помежду”. Трябва да сме готови, да застанем между нуждата и Бога. Нужно е също така, да желаем, да бъдем използвани в молитва от Святия Дух в неочаквани моменти, на неочаквани места. Трябва да сме готови, да бъдем използвани от Святия Дух, да се молим за нужди, за които няма как да знаем по естествен начин. Нуждата може да е в другия край на света, но Святият Дух да желае да ни използва, за да посрещне тази нужда в молитва. Бог търси хора, които искат да бъдат използвани от Него. За да бъдеш успешен ходатай, ти също така, трябва да си готов, да се молиш в Святия Дух.

Молитвата на вяра

Вярата е специалната съставка, която изпълва молитвата със сила и резултатност. Ако се молим без вяра, ние просто издаваме звуци във въздуха. Словото казва: **„А без вяра не е възможно да Му бъде угоден човек, защото който дохожда**

при Бога, трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнаграждава тия, които Го търсят” (Евреи 11:6). С други думи, когато идваме при Бога в молитва, трябва да го правим с вяра. Бог не прави вярата в молитвата да бъде по избор. Ние трябва да се молим с вяра, за да чуе молитвата ни. Затова Бог няма да послуша молитва, отправена със съмнение. Той ще чуе само молитвата с вяра.

Как можем да развием молитва на вяра?

За да ви помогна да развиете вяра в молитвата, искам да споделя с вас три основни стъпки, които да използвате:

1. Нашата вяра трябва да бъде ясно насочена към определена цел!

Както вече споменах относно молитвата, вярата ни трябва да бъде съсредоточена върху определена и сигурна цел. Точно както изстреляната ракета е насочена към точна цел, така и нашите молитви на вяра трябва да бъдат целенасочени. Един човек ме запитва: „Пастир Чо, би ли се молил Бог да ме благослови?” Моят отговор беше: „Какъв вид благословение желаш? В Библията има хиляди благословения. Трябва да бъдеш конкретен, за да получиш отговор. В противен случай как ще разбереш кога Бог ти е отговорил?” Ако имаш финансова нужда, не се моли само: „Господи, нуждая се от малко пари, моля Те, помогни ми!” Трябва да се молим: „Господи, нуждая се от 10000 долара за неизплатените си дългове. Моля Те, да ми изпратиш тази сума, за да изплатя тези сметки и слугата Ти да не се посрами.” Затова, ако се нуждаеш от 10000 долара, моли се конкретно за тази сума! Ако ти трябва 589,50 долара, не искай около 600 долара; моли се за точната сума, която ти е нужна! Бог винаги е отговарял на конкретни молитви. Всичко, което Той прави има план и цел.

В Битие 1 и 2 се казва, че Бог създаде за точно определено време, интервали, наречени дни. Когато каза на Мойсей да изгради Скиния, Той му даде ясни насоки. Мойсей не беше оставен да решава, дали скинията да бъде дълга двадесет лакти (дължината между лакътя и върха на пръста). Не! Беше му казана точната дължина и ширина. Бог е точен Бог и очаква ние да се молим точно.

Вярата е държането на нещата! Тя не е държането на неопределености, но на определени неща, за които се надяваме отново много конкретно (Виж Евреи 11:1).

2. Молитвата на вяра трябва да ни води до видения и сънища! Пророк Йоил каза: „*И след това ще излезе Духа Си на всяка твар; и синовете ви, и дъщерите ви ще пророкуват, старците ви ще виждат сънища, юношите ви ще виждат видения*” (Йоил 2:28). Как младежите виждат видения, а старците сънуват сънища? Това е възможно, защото виденията и сънищата са езикът на Святия Дух. По отношение на вярата на Авраам, Павел казва: „...*пред Бога, когото повярва, който съживява мъртвите и повиква в действително съществуване онова, което не съществува*” (Римляни 4:17). В Римляни се описва Авраамовата вяра, като се обръща внимание не само на нейния характер, но и на природата на Бога, на Когото тази вяра почива. Авраам можа да повярва в Бога, Който бе в състояние да създаде и предизвика видение и сън, относно Своето обещание - до такава степен, че невидимото за очите бе реално, чрез вяра. Затова Авраам „не се поклати” при Божието обещание. Защото Бог го каза, той повярва - без да гледа на собствената си биологическа неспособност да създаде потомство на стогодишна възраст. Авраам имаше реалността в своите видения и сънища. Ясната зрителна представа е нещо, което току що е разбрано от психолозите и физиолозите. Неотдавнашни сведения показват, че новото атлетическо трениране включва създаването на ясна зрителна представа. С други думи от атлета се изисква да си представи в своето въображение как спечелва състезанието, как прескача летвата или хвърля копие по-далеч, отколкото са му позволявали неговите досегашни способности. По този начин, тялото на атлета се настройва за успех. Ако има бедна

умствена представа за своята изява, атлетът се представя по-зле от обикновено, но ако си представи успех, той може да се състезава с необикновен успех.

Така е и с молитвата на вяра. Трябва да се научим да си представяме резултатите, преди Бог да ги доведе, извиквайки в съществуване несъществуващото. Ако копнееш за дете, което да донесе щастие в празния ти дом, започни да виждаш това дете в своите видения и сънища. Ти и съпругът ти трябва не само да се молите и да искате дете, но започнете да виждате едно новородено момче или момиче, будно и здраво, изпълващо вашия дом с щастие. През нощта изпълвайте сърцата си с тази мечта. Нека на сутринта това да бъде видението ви. Точно, както Авраам и Сара можаха да видят своите деца чрез вяра, без да зачитат факта, че и двамата бяха доста надхвърлили възрастта за раждане на деца, вие също можете да видите детето на вашата молитва на вяра - родено.

Бог каза на Авраам да погледне звездите през нощта и да ги преброи. Толкова щеше да бъде неговото потомство. Въображението му бе завладяно от вяра за осъществяване на чутото, тъй като Божието обещание бе зачнало в него. През деня бе казано на Авраам да се качи на върха на една планина и да погледне на изток, на запад, на север и на юг - всичко, което можеше да види, щеше да бъде негово притежание. Затова въображението му отново зачна, чрез Божието обещание, като неговото видение беше използвано от Бога за изграждане на вяра. Все още човек знае малко за това, как работят неговият ум и тяло. Той е пътувал в извънземното пространство, но знае толкова малко за своето вътрешно пространство. Ако знанието на човека за неговите ум и тяло е тъй ограничено, то той знае дори по-малко за действието на своя дух. Хората говорят за зрителната представа, като за ново откритие, но Бог е разкрил този принцип в цялото Слово.

Бог е обещал да даде желанията на сърцето ти. Както споменах това във втората част, „молитвата е искане”. Твоите желания трябва да бъдат в хармония с Божието Слово - Библията. Например, ако християнка се моли за младеж, за когото да се омъжи и срещне човек, който не е християнин, той не е отговорът на нейната молитва. Защо? Божието Слово вече казва: **„Не се впрягайте заедно с невярващите, защото какво общо имат правдата и беззаконието или какво общение има светлината с тъмнината?”** (II Коринтяни 6:14). Затова, независимо как тя се моли, този млад човек да бъде неин съпруг, Божието Слово е определило факта, че Бог няма да чуе молитвата. Момичето може да се моли конкретно; може да използва видения и мечти в своето въображение; може да заявява всичките обещания, но Бог отговаря само на тези молитви, които са в съответствие с разкритото Божие Слово - Библията! Бог е Богът на вечното сега! Той вижда края от началото. Вярата, на която Бог отговаря е „сега” - вярата, спомената в първия стих на Евреи 11.

Когато се молим с вяра, ние се придвижваме в сферата на Божието четвърто измерение на „сега” - вярата. Виждаме резултатите от Божието обещание към нас вече постигнати. Не отслабваме, поради обстоятелствата, които може да изглеждат невъзможни, но идваме в почивката на Бога, т. е. стоим твърди, непоколебими, като знаем, че Бог е верен да извърши много повече, отколкото можем да поискаме или помислим. Не отлагайте Божия отговор за бъдещето: „Някой ден Бог ще ми отговори!” Не! Трябва да назоваваме нещата, които не са, като че ли съществуват. Аврамовото име бе променено в Авраам (баща на множество), преди да се бе родил първият му син от неговата съпруга Сара. Можете ли да си представите реакцията на всички, които познаваха този човек?! Те трябва да са поклатали глави, като са се чудили защо старецът трябва да променя името си, без да има резултатите от обещанието за него. Но Авраамовата вяра не се поклата. Той се бе научил да се движи в „сега” - вярата на Бога, и да назовава нещата, които не са, като че ли те вече съществуват.

Авраам е наречен баща на вярата, защото упражни такава динамична вяра, която стана пример за всички нас: „*Това пък, че му се вмени (на Авраам) за правда, не се написа само за него, но и за нас...*” (Римляни 4:23-24). Трябва да се научим от Авраам относно молитвата на вяра!

3. За да се молим с вяра, ние трябва да отстраним всички пречки, които могат да обезсилят Божия отговор! Молитвата на вяра изисква ние да продължаваме да се молим, докато имаме увереност в сърцата си, че Бог ни е чул и че отговорът е на път. „*И тъй, вярването е от слушане, а слушането - от Христовото Слово*” (Римляни 10:17). В оригиналния гръцки ръкопис няма определителен член „то”. Затова този текст може да бъде по-добре преведен „*вярването е от слушане (разбиране), а слушането - от Христовото Слово*”. Вярата е освободена, когато се молим, щом ни се даде разбиране в сърцата ни, че Бог е чул и получаваме Неговото уверение (Слово), че отговорът е на път. Ако спрем да се молим преди това уверение, то може да не сме събрали достатъчно вяра, за да получим отговор на нашата молитва. Трябва също така да внимаваме с изповедта си! В Римляни 10:9 изповедта е свързана с вярата. Толкова често християните пречат на отговора на своите молитви, защото започват да изповядват негативни неща: „*Молих се, но не мисля, че Бог ще го извърши!*” Никога не се опитвай да съжаляваш Бога, чрез своята негативна изповед. Бог не отвърща на съжаление, а на вяра. Той не може да бъде манипулиран от самосъжаление - „*сякаш никой не го е грижа за мен*” или „*знам, че ще бъда унищожен*”!

Изчисти всяко самосъжаление и започни да се движиш с вяра! Твоето отношение може да определи нивото на вяра, в което се молиш. Ако изповедта ти е негативна, тя разкрива, че твоето сърце също е негативно, защото устата ти говорят от това, което е в сърцето ти. Една положителна изповед ще те накара да прославяш Бога за отговора, дори преди да го видиш! Сутринта ще се събуждаш със съзнанието, че Бог те е чул и ще изповядаш с устата си хвала и благодарение. Това ще изгради твоята вяра и ще накара Божията ръка да се движи в твоя полза.

За да се движим в молитвата на вяра, трябва да изчистим всичкия грях от живота си! „*Възлюбени, ако нашето сърце не ни осъжда, имаме дръзновение спрямо Бога; и каквото и да поискаме, получаваме от Него, защото пазим заповедите Му и вършим това, що е угодно пред Него*” (I Йоан 3:21-22). Ако имаш грях в живота си, изповядай го бързо на Отец! Не чакай до сутринта! Направи го сега! Изчисти сърцето си пред Бога, така че да може да има чист канал на молитва между теб и Небесния ти Отец: „*Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен, да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда*” (I Йоан 1:9). Бог може да пази всяка пречка от грях, горчивина, омраза или страх, да не блокира мярката на вяра, която ни е дадена. Тази мярка на вяра може да нараства и да се развива, така че да се молим с вяра! Резултатите от този вид молитва ще бъдат чудотворни: „*И молитвата, която е с вяра, ще избави страдалеца, Господ ще го привидне, и ако е извършил грехове, ще му се простят*” (Яков 5:15).

Слушане на Божия глас

Молитвата е диалог, а не монолог. За да се молим ефективно, ние трябва, както да говорим, така и да слушаме Бога. Тъй като Бог ни е призовал в любящи взаимоотношения, трябва да видим важността на следствието от подобни взаимоотношения. Било да чуваме Божието Слово при по-добро разбиране на Писанието или да имаме Неговото Божествено ръководство за живота си.

Умението да слушаме Бог е изключително важно. За да чуваме Божия глас, трябва да имаме правилно отношение: „*Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога или Аз от Себе Си говоря*” (Йоан 7:17). С този стих

Исус ни показва важността на вътрешната готовност. Защо Бог ще говори на някого, който не желае да се подчинява? Друг важен принцип при слушането на Бога е, да имаш „ухо, което чува”. В Лука Исус каза на Своите ученици: **„Вложете в ушите си тия думи, защото човешкият Син ще бъде предаден в човешки ръце”** (Лука 9:44). Учениците не разбраха какво им каза Исус, макар да Го чува физически: **„Но те не разбраха тая дума; тя бе скрита от тях, за да не я разберат, а бояха се да Го попитат за тая дума”** (Лука 9:45). Защо учениците не разбраха това, което им беше ясно изговорено? Нямаха ухо, което да чува. Докато Исус извършваше чудеса и изявяваше мощта на бъдещото царство, те желаеха да разберат поне временните следствия от това, което Той учеше. Но когато научиха, че може да изгубят своя Месия и господ, учениците не искаха да чуят това, затова и не разбраха.

При изучаване на познавателните способности (умственият процес, чрез който се придобива знанието), педагозите са открили, че ученикът схваща и запомня най-добре това, от което е заинтересован. Ако е запознат с материята на предмета, той ще разбира по-добре, отколкото в противния случай. Ако ученикът смята, че това, което се казва, е важно за неговите нужди, той ще слуша по-внимателно. Учениците не бяха заинтересовани да слушат за възможността Исус да бъде взет от Своите врагове - затова и не слушаха. И така, да имаш ухо, което да чува и да притежаваш капацитета да разбираш казаното, чрез правилното отношение - покорство. Ако не желаем искрено да вършим Неговата воля, ние няма да имаме капацитета да слушаеме Бога. **„Който има ухо, нека слуша що говори Духът към църквите”** (Откровение 5:6). Този стих е повторен няколко пъти във втора и трета глава на Откровение. Става ясно, че не можем да чуем това, което говори Духът, ако нямаме чуващо ухо. Нужно е не само да искаме да чуем, но и да имаме капацитета за това.

Когато слушаеме гласа на Бога, Той често поправя нашите неправилни отношения. Съветва ни и ни дава ясна насока. Ако сме съгрешили, Святият Дух бързо ни изобличава за този грях и ни връща до мястото, където той е бил извършен. Как развиваме „чуващото ухо” към това, което ни говори Святият Дух? Трябва да развием покорство към нещата, за които вече знаем, че са Божията воля. Защо Бог да ни напътства, ако не сме се подчинили на това, което Той вече ни е наредил да извършим? Ако в живота ни има грях, който ни пречи да се подчиняваме на Бога, ние трябва бързо да го изповядаме и да го доведем под кръвта на Христос. Това заличава всякакви стари проблеми и ни връща към любящи взаимоотношения с Исус Христос, при което можем да чуваме Неговия глас. При слушането на Бог, избирането на точния момент е от най-голяма важност. Бог може да ни говори, но ние трябва да знаем Неговото точно време. Да знаем Божието време изисква дисциплина и търпение: **„Господ Йехова ми даде език на учените, за да зная как да помогна с дума на уморения, всяка заран Той събужда ухото ми, за да слушам като учащите се”** (Исаия 50:4).

Контекстът на този важен стих е от голямо значение за научаването как да слушаеме Бог и да се движим в Неговото време. Исаия 50 започва с картина на тъжното състояние на Израел. Тогава Бог задава теоретичния въпрос - защо? Отговорът е, че когато Бог е искал да посети Израел с благословение, Той не е могъл да намери човек, готов да бъде използван. Тогава четем току що цитирания стих, който е пророчески свързан с идването на Месията. Но Божественият принцип остава в сила за всички, които желаят да чуват и да се подчиняват на Божия глас. Трябва да бъдем дисциплинирани (учащи се) и не само да знаем правилната дума, но да говорим и да се подчиняваме на точното време. Апостол Павел желаше да проповядва в Азия. Той много искаше да сподели несравнимото Евангелие на Исус Христос в тази нуждаеща се част от света. Но Святият Дух не позволи на Павел да тръгне. Духът не позволи на апостола да пътува за Витания, така че той отиде в Троада. През нощта Господ го

насочи към Европа. Това беше волята на Бог. Хиляди години по-късно Евангелието е проповядвано в Азия - точният момент е решаващ! Преди много години аз бях с един човек на вратата, който бе основал първата християнска телевизионна станция в Америка. Той вече говореше по радиото в Калифорния. Докато бях в неговия дом, този човек ме убеди в необходимостта от християнска радиостанция в Корея. Извършихме всички приготовления, като защитихме скъпата апаратура и наехме нужния персонал. Но не можех да получа изискващото се разрешение. Постоянно се молах на Бог, но без резултат. Не беше точното време. Днес моите телевизионни и радио служения покриват Корея. Дошло е точното време!

Затова бъди готов да се подчиняваш; поддържай правилно духовно отношение; подчинявай се на това, за което вече знаеш, че е Божията воля и започни да слушаш внимателно, докато се молиш. Точният момент за реализация на твоите мисли може да не е съвършен, но Бог ще те води по пътя, по който трябва да ходиш. Дори да изисква време, Неговата насока е сигурна.

„Така ще бъде Словото Ми, което излиза от устата Ми; не ще се върне при Мене празно, но ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам” (Исаия 55:11). Бог иска мъже и жени с уши, които чуват какво Святият Дух казва на църквата. Проблемът не е в това, че Бог е престанал да говори, но че ние не слушаме. Най-важното при слушането на Бог е осъзнаването, че Той е любящ Баща и ние сме Негови деца, чрез Исус Христос - нашия Господ.

Като баща на трима сина, аз особено ценя това важно взаимоотношение, което имаме с Бог. Макар и тримата ми сина да си приличат по външност, всеки един от тях има различен характер. Всеки от моите синове има определен начин, по който слуша и възприема. Тъй като тримата са в три различни възрастови групи, отношението към всеки от тях трябва да е различно. Моя отговорност е да общувам със синовете си така, че да ме разберат. Не говоря на своя най-малък син по същия начин, както говоря на най-големия. Нашият Небесен Отец върши същото. Той желае да общува с нас, дори повече, отколкото ние желаем да общуваме с Него. Бог знае духовното ниво на всеки от нас и ще ни говори, съобразявайки се с него. Неговото Слово е насочено към нас по различни начини. Еремия пророкува: **„Не е ли Словото Ми като огън? - казва Господ. - И като чук, който строшава скалата?”** (Еремия 23:29). Затова Божието Слово може да бъде насочено към нас - мощно като огън, който запалва отговор или като чук, разбиващ всяка опозиция. Словото на Бог може да бъде насочено не толкова към нашите емоции, колкото към умовете ни: **„Дойдете сега, та да разискваме...”** (Исаия 1:18). По какъвто и начин Бог да избере да ни говори, ние трябва да се научим да слушаме, като не забравяме винаги да отсъждаме това, което чуваме, според откритото Божие Слово - Библията. Апостол Йоан е особено загрижен за това, което писа: **„И който пази Неговите заповеди, пребъдва в Бога и Бог в него; и по това познаваме, че Той пребъдва в нас - по Духа, който ни е дал. Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, но изпитвайте духовете дали са от Бога, защото много лъжепророци излязоха по света”** (I Йоан 3:24, 4:1).

От тук виждаме, че Святият Дух може да ни насочва в духовна чувствителност, чрез която да сме в състояние да изпитваме (отсъждаме) чутото, правейки разлика между Божията насока и човешките или сатанински гласове. Как биваме водени от Бога? Пребъдваме в Него, като пазим заповедите Му. Точно, както един банков специалист може да направи разлика между фалшивите и истинските банкноти, защото се занимава с истинските, така и ние сме в състояние да разпознаем гласа на Бог, защото пребъдваме в Него в подчинение. В Матей четем: **„Тогава, ако някой ви каже: Ето тук е Христос или тук, не вярвайте, защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса така, щото да**

заблудят, ако е възможно, и избраните” (Матей 24:23-24). Като приближаваме последните дни, в този свят ще има все повече и повече лъжливи пророчества. Сатана ще се опитва да мами църквата с много гласове. Но тези, които се научат да слушат Бога, няма да бъдат измамани, защото ще знаят разликата между Божият глас и фалшивите гласове. Щом се научат да чуват Божия глас, те не могат да бъдат заблудени от други гласове. Става все по-важно да се научим да изпитваме духовете, като сме в състояние да правим разлика между Бога и дявола. Исус продължава да описва положението в света в края на този век, като казва: *„И както бяха Ноевите дни, така ще бъде пришествието на човешкия Син, защото както и в ония дни, преди потопа, ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха, до деня, до когато Ной влезе в ковчеза, и не усетиха, докато дойде потопът и завлече всички, така ще бъде и пришествието на Човешкия Син*” (Матей 24:37-39). Времето преди второто идване на Исус Христос е наречено последните дни. Тези дни са описани в току що цитираните стихове. Последните дни ще бъдат подобни на дните, в които Ной построил своя ковчег. С приближаването на Съдния ден, хората продължаваха да се държат така, сякаш нищо не се случваше. Не осъзнаваха в какви времена живеят. По същия начин и хората днес се занимават с нормалната си работа, като не знаят, че краят на този век е близо. Те не слушат Божия глас и няма да бъдат готови, когато Господ дойде.

От каква значимост е, да бъдеш помазан със Святия Дух при приближаването на второто идване! Отговорът на този важен въпрос се намира в Матей: *„Тогавя небесното царство ще се оприличи на 10 девизи, които взеха светилниците си и излязоха да посрещнат младоженеца. А от тях пет бяха неразумни и пет разумни. Защото неразумните, като взеха светилниците, не взеха масло със себе си. Но разумните, заедно със светилниците си, взеха и масло в съдовете си. И докато се бавеше младоженецът, додрия се на всичките, и заспаха. А посред нощ се нададе вик: Ето, младоженецът иде, излизайте да Го посрещнете! Тогавя всички ония девизи станаха и приготвиха светилниците си. а неразумните рекоха на разумните: Дайте ни от вашето масло, защото нашите светилници угасват. А разумните в отговор казаха: Да не би да не стигне и за нас, и за вас, по-добре идете при продавачите и си купете. А когато те отидоха да купят, младоженецът пристигна и готовите влязоха с Него на сватбата, и вратата се затвори*” (Матей 25:1-10). Като се научим да слушаме Бога, ние ще знаем какво Господ върши: *„Наистина, Господ Йехова няма да направи нищо, без да открие Своето намерение на слугите Си пророците*” (Амос 3:7). Като се научим да слушаме Бога, няма да сме заварени неподготвени при Господното идване. Като се научим как да пребъдваме в Христос, чрез Святия Дух, ние няма да позволим нашето масло да свърши, но ще бъдем бдителни в очакване на второто идване на Господа. Живеем в ден, когато повечето християни по света не съзнават колко късен е часът. Затова е наложително да се научим да слушаме Божия глас ежедневно.

Важността на груповата молитва

Когато се моля сам, аз мога само да упражнявам индивидуалната си вяра. Но когато се моля в група със своите братя и сестри в Христа, силата на нашата вяра нараства геометрично. Мойсей каза на Израел, че един може да прогони хиляда, а двама да обърнат в бяг десет хиляди (Втор. 32:30). Тайната, за която той споменаваше - геометрично, а не аритметично нарастваше на двама, стоящи заедно, беше присъствието на Скалата посред тях. Исус изрази същото нещо, когато каза на Своите ученици, че където двама или трима са събрани в Негово име, Той ще бъде помежду им (Матей 18:18).

Между 1969 и 1973 година аз преминах през най-лошото изпитание в живота си. Мислех, че сигурно ще се удавя във водите на силната болка, които ме обграждаха по онова време. Току що бяхме започнали да строим нашия храм с 10000 места и многоетажен блок, а няхаме достатъчно пари. Обезцененият долар предизвика моментална криза в Корея. Ембаргото на маслото ни повлече още по-надолу в рецесията. Хората в нашата църква губеха работата си и доходът ни рязко спадна. Посред всичко това цените на строежа рязко се повишиха, поради произтеклата инфлация. Със своите естествени очи аз можех да видя само едно - банкрут. Започнах да се моля в тъмното и влажно мазе на нашата нова църква. Скоро и други започнаха да се присъединяват към мен в молитва и нашите общи молитви достигнаха Небесния трон и ние бяхме избавени. Щом завършихме сградата, видяхме важността на груповата молитва. Хиляди обединиха своята вяра, за да се осъществи чудото, което сега се нарича най-голямата църква в историята на християнството.

Неотдавна се срещнахме с д-р Били Греъм, да се молим и да разговаряме относно достигането на Япония с Евангелието. В Амстердам, Холандия, д-р Греъм каза: „Християнството в Япония не се е разраснало значително през последните двеста години.” Той ми каза, че по време на неговата голяма евангелизация в Осака, един японски водач му казал, че Евангелието никога не е било ясно и разбрано представено на японците. Сега се моля за 10000000 японци - да преклонят коляно пред Исус Христос за спасение до края на века. Цялата ми църква се моли като един човек за постигането на това. Установили сме ясен образец, цел и метод. Вярваме, че сега е времето за Япония. От 120 милиона японци, има приблизително само 400000 католици и 300000 протестанти - християни. Японците са предимно светско общество, като тяхна цел са богатството и силата. Какво може да разруши съпротивата към Евангелието, която е съществувала в Япония стотици години? Отговорът е настояща и обединена молитва за тази нация. Исус обеща: **„Пак ви казвам, че ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Отца Ми, който е на небесата. Защото където двама или трима са събрани в Мое име, там Съм и Аз посред тях”** (Матей 18:19-20). Миналата година на новогодишния ден прочетох, че 80 милиона японци посетили езически реликви, за да се кланят на идоли. Това ясно показва силата, която е връзвала нацията толкова много години. Когато в нашата църква се молим за японската нация, ние се молим за един от най-силните бастиони на сатана. Макар японците да са много възпитани и учтиви, те са държани в дяволската мрежа, без да знаят това. Но аз вярвам, че Бог е способен и имам пълна увереност, че каквото вържем в молитва на тази земя, също е вързано в духовния свят на небето. Нищо няма да ни спре да спечелим духовната победа в Япония чрез молитва! Моля ви, присъединете се към мен в молитва за съживление в Япония!

Ако геометричната прогресия на вяра си остава вярна, тоест ако един може да прогони хиляда, а двама да обърнат в бяг десет хиляди, то представяте ли си колко демона можем да изгоним с вяра, ако присъедините молитвите си и сатана да бъде вързан над японската нация от молитвите на нашите 370 хиляди вярващи в Корея! Победата е наша в Христа! Амин.

Какво може да пречи на груповата молитва?

Матей описва една важна случка, която подчертава единствената пречка пред вярата и силата: **„Тогавя Исус, като свърши тия притчи, замина си от там. И като дойде в родината Си, поучаваше ги в синагогите им така, щото те се чудеха и думаха: От къде са на Този тая мъдрост и тия велики дела? Не е ли Той син на дърводелеца? Майка Му не казва ли се Мария, и братята Му Яков и Йосиф, Симон и Юда? И сестрите Му не са ли всички при нас? От къде е прочее на Този всичко**

това? И съблазняваха се в Него. А Исус им рече: Никой пророк не е без почит, освен в своята родина и в своя дом. И не извърши там много велики дела, поради неверието им” (Матей 13:53-58). Неверието попречи на цял град да види силата на Бога, чрез Божия Син, Исус Христос. Неверието е противоположно на вярата. То блокира действието ѝ, така че, нужната вяра за ефективна молитва е възпряна. Учениците преживяха неверие, когато безуспешно се опитаха да изгонят демони: *„Тогаваша учениците дойдоха при Исуса насаме и казаха: Защо ние не можем да го изгоним? Той им каза: Поради вашето маловерие. Защото истина ви казвам: Ако имате вяра колкото синапово зърно, ще речете на тая планина: Премести се от тук там, и тя ще се премести; и нищо няма да ви бъде невъзможно*” (Матей 17:19-20). Затова при съпротивление между силите на сатана, не може да присъства неверие. Неверието ще разруши силата на групата, ако се допусне по време на молитва. Словото ни учи, че Авраам получи силата да даде живот на Исаак, защото не допусна неверие в сърцето си (Римляни 4:20). Павел също казва, че поради неверие Израел бе отрязан от живото дърво на вяра (Римляни 11:20).

Евреи дава сериозно предупреждение относно неверието: *„Внимавайте, братя, да не би да има в някого от вас нечестиво, невярващо сърце, което да отстъпи от живия Бог, но увещавайте се един друг всеки ден, докле е още „днес”, да не би някой от вас да се закорави чрез измамата на греха. Защото ние участваме в Христа, ако удържим твърдо до край първоначалната си увереност*” (Евреи 3:12-14). Неверието се промъква коварно в сърцето, като го прави нечестиво. Точно както вярата изгражда сила в молитвата, неверието разрушава тази сила. То е като болестта рак, който трябва да бъде изрязан напълно. Павел предупреждава коринтяните да не се свързват с невярващи (виж II Коринтяни 6:14). Яир беше управител на синагогата, който повика Исус да дойде и да се помоли за неговата дъщеря. Докато Исус вървеше към Яировата къща, се насъбра голяма тълпа, да види какво ще се случи. Една жена, която бе изхарчила всичките си пари по доктори, се втурна към Исус, но само можа да докосне дрехата Му. Когато Го докосна, кръвотечението, което бе имала много години, се изцели. Исус, като усети, че от тялото Му изтича сила, запита: *„Кой Ме докосна?”* Случката в Марк 5 глава продължава да описва как Исус ѝ каза: *„Дъще, твоята вяра те изцели”* (ст. 34). След тези думи един човек дойде да каже на управителя на синагогата, че дъщеря му е умряла. Исусовият отговор беше: *„Не бой се, само вярвай”* (ст. 36).

Връхната точка на случката е, когато Исус наближи къщата, където оплакваха мъртвото момиче: *„И никому не позволи да Го придружи, освен на Петър, Яков и Якововия брат Йоан. И като дохождаше до къщата на началника на синагогата, Той вижда вълнение и мнозина, които плачеха и пицяха много. И като влезе, каза им: Защо правите вълнение и плачете? Детето не е умряло, а спи. А те Му се присмиваха. Но Той като изкара навън всичките, взема бащата и майката на детето, и ония, които бяха с Него, и влезе там, където беше детето”* (Марк 5:37-40). Трябва да забележим, че Исус беше много внимателен на кого да позволи да Го придружи в къщата. Когато върна мъртвото момиче към живота, Той искаше с Него да бъдат само учениците, които нямаха неверие. Също така Исус не позволи на професионалните оплаквачи да останат. Тяхното неверие също би могло да блокира вярата, необходима за извършване на това изцелително чудо. Така че, ако Исус внимаваше на кого позволява да се моли с Него, какво остава за нас? Затова е изключително важно, да блокираме проявата на всяко неверие в нашата груповата молитва. Истината прогонва неверието, а Божието Слово е Истината! Груповата молитва може да бъде възпрепятствана от неверие, но това неверие може да бъде отстранено в името на Исус.

Макар Бог да слуша нашите индивидуални молитви, груповата молитва е важна особено, когато връзваме силите на сатана.

ШЕСТА ЧАСТ

МОЩНАТА МОЛИТВА Е ОСНОВАНА НА КРЪВНИЯ ЗАВЕТ В ИСУС ХРИСТОС

Мощна молитва

Молитвата, която мощно ще се сражава със силите на сатана, трябва да бъде основана на кръвния Завет на Исус Христос! Това е сигурна основа, върху която можем да изградим своята вяра, за да се молим резултатно. Не съществува друга библейска основа, даваща нужното разбиране, което да ни ръководи в моментите на изпитания и съмнения.

Божие Слово - Библията, основава нашето разбиране за същността на Завета и за неговата първостепенна важност за всеки християнин. Преди да разберем как този Завет на благодат е основата на побеждащата молитва, ние трябва да схванем природата на Завета.

Що е завет?

Заветът е взаимно споразумение между индивиди, особено между царе и управници. Авраам сключи завет с Авимелех (Битие 21:27). Йонатан сключи завет с дома на Давид (I Царе 20:16). Ахав сключи завет с Венадад (III Царе 20:34). Ето защо, ние трябва да основем разбирането си за завет върху библейското описание на договори и споразумения, които са били в сила.

Божии взаимоотношения с човека също са основани на завет. От взаимоотношенията на Бога с Адам в Едемската градина до Божиите взаимоотношения с църквата в Новия Завет, Бог винаги е уточнявал какви са отговорностите на всяка от страните при контакта Му с нас. Ако ние изпълняваме своята част от споразумението, то и Бог ще изпълнява Неговата. Ако нарушим споразумението, естествено ще последват съответните резултати от нашето нарушение. Затова, при Божиите завети с човека, винаги специфично са били назовавани Божии страни или принципи, взаимни спогодби или обещания, както и определени условия.

Страните

В завета, направен чрез кръвта на Христос или Новия Завет, страните са: Самият Бог и падналото човечество. Човекът, чрез своя първоначален грях - грехът на Адам, отпадна от благодатта и благоволенieto на Бога. Затова той не живее в общение със своя Създател и е изгубен в мърсотията и блатото на греха. Човекът не е грешник, защото греша, а греша, защото по природа е грешник. Подбуден от чиста, непринудена и незаслужена от нас любов, Бог изпрати Своя Син Исус Христос, да приеме човешката природа. Неговата цел бе да води съвършен, безгрешен живот в тази природа, завинаги доказващ способността, дадена на човека в началото - да живее над греха. Тогава Исус Христос изстрада цената на човешкия грях - смърт на кръст. Чрез тази изкупваща смърт, Божият гняв бе утешен и за човека бе осигурен достъп до Бога. При Божия Завет с Израел, Мойсей беше в ролята на посредник. С други думи Мойсей получи отговорността да обяснява на хората особеностите на закона. При Новия кръвен Завет на Христос, Той е Посредникът на този Завет, чрез Писанията, които остави назад, заради облагодетелстваните от Неговото споразумение, което щеше да последва. Евреи

разглежда двата завета и определя Новия за по-добър, поради обещанията, направени от посредника: Бог изпълнява Словото: човекът е наследникът.

Но в действителност, при по-внимателно разглеждане, заветът е между Отец и Сина. Състои се в това, че Отец обеща на Сина наследство и царство и изпълни обещанието, като възкреси Христос от мъртвите. В Псалм 40, Евреи 10, Йоан 17:4, Бог открива, че Христовото дело на земята е било определено преди идването Му. Тези, както и много други примери ясно показват вечния план или споразумението между Отец и Сина, заключаващи се в изкуплението.

Обещанията от Христос към Отец

1. Да подготви подходящо и трайно обиталище за Бог на земята. Господ никога не е бил удовлетворен от скинията на Мойсей, която говореше за идните неща. Той никога не е бил удовлетворен от храмовете, построени от Соломон и Ирод. Желаше място за постоянно, съвместно обитаване, така че всички да видят и оценят изявената слава. Затова Исус Христос щеше да приготви това обиталище в църквата. Той щеше да подготви и Тяло, чрез което Бог да може да осъществи Своите Божествени цели на земята, като сам Христос е глава на Тялото. Последното щеше да бъде свършено и без недостатък, точно както първоначално Адамовото тяло беше свършено. Новото тяло обаче щеше да е по-добро, като състоящо се от милиони хора по целия свят и никога нямаше да прояви непокорство, защото главата е Самият Син.

2. Синът трябваше да даде Святия Дух без мяра на новото семейство на земята - църквата. В миналото Святия Дух бе идвал частично върху човешка плът, карайки хората да пророкуват, да извършват чудеса и да разкриват природата и волята на Бога. Но новото обещание щеше да даде Духа в пълнота на изкупеното човечество. По този начин църквата щеше да има достатъчно благодат да извършва Божията воля не по задължение, но по желание. Също така Святия Дух щеше да обърне ефекта от греха върху човешката природа и да нагизди Христовото тяло с красота, сила и святост.

3. Да се върне при Своя Отец и да седне с Него на престола Му, като ходатайства за изпълнителите на Неговата воля. В следствие на това ефектът от нараняването на главата на сатана щеше да кулминира в пълното разрушаване на дяволското царство и унищожаването на цялото зло по земята.

Обещанията на Отец към Христос

1. Отец щеше да освободи Сина от силата на смъртта. Други бяха възкресени от мъртвите за известно време, но след това пак умряха. Но никой, от Адам до Христос, не бе възкресен, за да живее завинаги. По този начин Отец не само щеше да възкреси Сина, но да разчупи самата сила на смъртта. Павел нарича силата на смъртта най-последния враг, който трябва да бъде унищожен (виж I Коринтяни 15:26). Така, чрез разрушаване силата на смъртта, цялата власт на небето и на земята, щеше да се даде на Христос.

2. Отец щеше да дари Христос със способността да дава Святия Дух в пълнота на когото пожелае. Притежавайки тази власт, Той щеше да може да дава на членовете от Своето Тяло способност да извършат волята на Отец.

3. Отец щеше да запечата и да защитава чрез Святия Дух всички, които дойдат при Христос.

4. Отец щеше да Му даде наследство, състоящо се от всички нации по земята и Неговото царство или господство щеше да бъде вечно.

5. Чрез функционирането на Христос като глава на църквата, Неговото тяло щеше да може да свидетелства пред всички началства и власти вечната и многообразна

мъдрост на Отец, оправдавайки за цяла вечност човечеството - творение на Божията любов.

Условието, при което се осъществи заветът между Отец и Сина, беше, че Синът ще дойде във формата и природата на човек, подложен на същите изкушения и без да се обляга на Своята Божествена природа. Той щеше да победи всяко изкушение и изпитание така, както и човекът може да побеждава - чрез силата на Святия Дух. Също така, Христос щеше да се подчини до смърт, дори до позорната смърт на кръст. Той щеше да пролее Своята скъпоценна и безгрешна кръв, която винаги да запечатва вярващите в Него. Христос, законният втори участник във вечния и по-добър Нов Завет, изпълнил всички Негови обещания, получил обещанията на Отец и посрещнал всички условия, сега категорично е установил достъпа, който имаме при Отец в молитва. С други думи, ние имаме право - законно право, да се приближаваме при Отец в молитва.

Защо е важно това?

Сатана вече няма достъп до Отец да обвинява човека, както направи в Йов: *„А един ден, когато дойдоха Божиите синове, да се представят пред Господа, между тях дойде и сатана. И Господ рече на сатана: От где идеш? А сатана в отговор на Господа рече: От обикаляне земята и от ходене насам натам по нея. После Господ рече на сатана: Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма подобен нему на земята, човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и се отдалечава от злото? А сатана в отговор на Господа рече: Дали без причина се бои Йов от Бога? Не си ли обградил отвсякъде него и дома му и всичко, що има? Благословил си делата на ръцете му, и имота му се е умножил на земята. Но сега простри ръка и допри се до всичко що има, и той ще Те похули в лице. И Господ рече на сатана: Ето, в твоята ръка е всичко, що има той; само на него да не туриш ръка. Тогава сатана излезе от присъствието на Господа”* (Йов 1:6-12). Тази случка разкрива как сатана имаше достъп в небето и можеше да обвинява и Бога, и праведния Йов. Той обвини Бога с думите, че Йов Му слези само, защото е благословен - Бог не е справедлив. Обвини Йов, като каза, че е в състояние да прокълне Бога, ако се отнемат всичките му притежания. Дяволът е и винаги е бил най-големият обвинител!

Христос, който още в началото видя дявола да пада (Лука 10:18), открива аспект от Своя изкупителен успех в пресичането на всякакъв достъп от страна на сатана в небето: *„И чух силен глас от небесата, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос, защото се свали клеветникът на нашите братя, който ги клевети денем и нощем пред нашия Бог. А те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез Словото на своето свидетелстване, защото не обичаха живота си до толкова, щото да бягат от смърт”* (Откровение 12:10-11). Затова сатана вече няма достъп до Бога да клевети Неговите хора постоянно. Но той все още има достъп до нас, в собствените ни умове. Казва ни, че не сме достойни да се молим. Непрестанно поставя в нашите умове мисли, че нямаме правото на достъп до Престола на Благодатта, от където можем да намерим сила във време на нужда.

Ето защо е изключително важно особено, когато се сражаваме с дявола в молитва, да осъзнаем, че резултатността на нашите молитви е основана на кръвния Завет в проляната кръв на Исус Христос. Можем да наричаме дявола лъжец и бащата на лъжите. Можем да побеждаваме всяка мисъл, която не е от Бог. Можем да връзваме всяка негативна, обвиняваща, себе преценяваща дума, която идва в нашите умове и се опитва да разруши представата ни за самите нас. Това е възможно, защото законното право на достъп е било изкупено. Затова, ела при Бога смело! Ако не упражняваш

своето законно право на вход пред Отец, то пренебрегваш изкупителното дело на Христос на Голгота! Принадлежиш на интимна и избрана група, на която е бил даден достъп до трона на Отец. Това е безплатно, но не е евтино. Тоест, безплатно е за теб, но Христос даде Своя живот, за да имаш тая привилегия. Няма ли да се възползваш от това, което е по право твое в Него?

Единственото оръжие на сатана, което ни атакува, е, да ни накара да пренебрегнем това, което е по право наше в Христос. Дяволът знае само как да ограбва и да краде. Но ние сме запознати с нашия противник и не се подвеждаме по неговите хитрости. Ние сме повече от победители чрез Този, който ни възлюби! Амин.

Извод: Пригответи се да бъдеш използван!

Неотдавна почувствах необходимост да поспя. Макар програмата ми да беше такава, че се нуждаех от сили, аз не можех да пренебрегна „тихия, тънък глас” на Святия Дух, който ме напътстваше. Пропуснах вечерята със своето семейство. На следващата сутрин не закусвах и знаех, че трябва да постя и на обяд. Ангажиран да говоря на едно събрание на служителите сутринта, на бизнесменското служение на обяд и на мисионерския отдел същата вечер, аз бях физически преуморен, но духът ми беше приповдигнат. Вечерта отново знаех, че трябва да постя. Защо Бог ме водеше в пост? Нямах отговор. Не знаех нищо за целта до следващата сутрин.

На следващата сутрин по време на молитва, казах на Господа: *„Скъпи Небесни Отче, на разположение съм за каквото и да пожелаеш. Макар да не ми е ясно точно какво искаш да направя, знам, че имам желание, способност и готовност да Ти се подчиня.”* Като пристигнах в кабинета си, намерих едно семейство от нашата църква да ме чака. „Пастир Чо - каза майката, чието лице показваше напрежение, - скъпи, нашата малка дъщеря изгуби по-голяма част от зрението си. Бяхме на вечеря, като вдигна своята лъжица, тя ни каза, че не може да я види.”

Като взе кърпичка, за да изтрие сълзите, които свободно се стичаха по бузите ѝ, майката продължи: „Тогавя ни каза, че не може да види своите чорапи и обувки. Така че, ние бързо я откарахме в болницата.” Като продължавах да слушам нейния разказ, аз изведнъж разбрах защо съм постил. „Какво казаха докторите?” - попитах аз. „Докторите ни казаха, че има възпален очен нерв с признаци на умъртвяване. След по-обстояен преглед, те казаха, че нейната централна нервна система също е засегната и ще бъде парализирана в средната си част.” Тогавя майката продължи да описва тяхното състояние: „Наистина се уплашихме, че дъщеря ни може да бъде парализирана, ослепена и дори да умре. Действително сме обезсърчени. Пастир Чо, какво можем да направим?”

Обясних, че ще се помоля за нея и ще я посетя в болницата. Можех да говоря с вяра, защото знаех, че Святия Дух ме е подготвял за тази битка със сатана по време на моята молитва и поста.

На следващата сутрин, когато влязох в стаята на момичето в болницата, ми казаха, че през нощта нейното състояние се е подобрило. С вяра, нараснала по време на моя пост, бях в състояние да се моля с голяма дързост, връзвайки всяка нечиста сила, която се опитва да унищожи това дете на Бога. Докторите бяха изумени от бързото възстановяване, което момичето преживя в резултат на молитвата на вяра. Сега момичето е здраво, благодарение на благодатта и милостта на Бога.

Защо споделям този случай с вас?

Бог търси мъже и жени, които да бъдат Негова сила при спешни задачи за съпротива на дяволските сили. Святия Дух желае доброволци, които да са изцяло нашрек, когато и да има криза. Казал съм на Святия Дух, че искам да съм в тази сила за задачи, състояща се от духовни доброволци.

Като споделям с вас тези няколко библейски принципа и лични преживявания, аз целя да ви подбудя да започнете да се молите. Не е твърде късно да започнеш живота на молитва. Ако желаяш небивало до сега съживление, за това няма обиколни пътища. Единственият ключ към съживление, е молитвата! Но това трябва да започне в теб и мен. Позволи на Святия Дух да озари твоя живот с искрата на вяра! Нека искрата се разпростре из цялата църква, причинявайки пожар, който в крайна сметка ще погълне твоя град, щат и нация.

Нека това да започне сега! Ако не сега, то кога? Ако не ти, то кой? Ако не тук, то къде?

Моля те, кажи с мен тази молитва: „Скъпи Святи душе, изпълни ме сега с Твоята сила. Накарай ме да желая живот на молитва. Накарай ме да видя нуждата и доброволно да се включа в молитвената Ти армия. Моля се за това в името на Исус Христос, Господи! Амин.”

Сега, 1993 година, църквата на Пълното Евангелие с пастор Давид Йонги Чо наброява един милион и двеста хиляди активни членове.

Това чудо е възможно и за вас, ако се молите!